OAS
MIS

NITA PROSE

Seria: *Molly the Maid*
Volumul 2

OASPETELE MISTERIOS

Original: *The Mystery Guest*
(2023)

Traducere din limba engleză de:
MIHAELA SEREA

virtual-project.eu

— 2024 —

PROLOG

Bunica mea mi-a spus odată o poveste despre o servitoare, un şobolan şi o lingură. Era aşa:

A fost odată o servitoare care lucra pentru stăpânii bogați ai unui castel. Le făcea curățenie. Le gătea. Era cu totul la dispoziția lor.

Într-o zi, când servitoarea le-a servit stăpânilor ei o tocană consistentă, doamna a remarcat, pufnind dispreţuitor, că îi lipsea lingura ei de argint. Servitoarea era sigură că pusese

lingura lângă castronul doamnei, dar când s-a uitat, a văzut cu ochii ei că lingura dispăruse.

Servitoarea şi-a cerut mii de scuze, dar acest lucru nu a reuşit să o liniştească pe doamnă, după cum nu l-a liniştit nici pe domn, care, în acel moment, clocotea de furie, acuzând-o pe servitoare că nu e altceva decât o hoaţă măruntă, care le fură argintăria.

Servitoarea a fost alungată de la castel, dar nu înainte ca tocana pe care o făcuse să fie azvârlită pe şorţul ei alb, lăsând o pată ruşinoasă, care n-avea să mai poată fi niciodată îndepărtată.

La mulţi ani după ce domnul şi doamna au murit, mult după plecarea sărmanei noastre servitoare picate în dizgraţie, au fost angajaţi pentru renovarea castelului nişte constructori care o cunoscuseră. Când au ridicat podeaua sufrageriei, au descoperit un cuib în care au găsit trupul mumificat al unui şobolan, iar lângă el, o lingură de argint.

1

Iubita mea bunică, zise Buni, a lucrat toată viaţa ca servitoare. Iar eu am călcat pe urmele ei. Este o figură de stil. Nu am putut să-i calc literalmente pe urme pentru că nu există urme, nu mai există niciuna. A murit în urmă cu patru ani şi ceva, când eu aveam douăzeci şi cinci de ani (ergo, un sfert de secol), şi chiar înainte de asta, zilele ei de mers pe jos s-au încheiat brusc când s-a îmbolnăvit dintr-odată, spre marea mea durere.

Ideea e că a murit. Plecată, dar nu uitată, niciodată uitată. Acum, picioarele mele urmează o cale metaforică, şi totuşi îi datorez recunoştinţă dragii mele bunici plecate, pentru că ea este cea care m-a făcut ceea ce sunt.

Buni m-a învățat tot ce ştiu, ca de exemplu cum să lustruiesc argintăria, cum să citesc cărțile şi oamenii şi cum să fac o ceaşcă de ceai aşa cum trebuie. Datorită lui Buni, am avansat în cariera mea de menajeră la Regency Grand Hotel, un hotel-boutique de cinci stele, care se mândreşte cu o eleganță sofisticată şi un decor adecvat epocii moderne. Credeți-mă când spun că am început de jos şi mi-am croit drum până la această poziție ilustră. Ca orice cameristă care a intrat vreodată pe strălucitoarea uşă rotativă a hotelului Regency Grand, am început ca menajeră în formare. Acum, totuşi, dacă vă apropiați şi îmi citiți ecusonul cu numele – plasat corect deasupra inimii – veți vedea scris cu litere mari de tipar:

MOLLY

care este numele meu, iar dedesubt, într-un scris delicat, cu serife:

Cameristă-şefă

Permiteți-mi să vă spun că nu e câtuşi de puțin un lucru mărunt să urci pe scara ierarhică într-un hotel-boutique de cinci stele. Dar pot spune cu mare mândrie că ocup această poziție înaltă de trei ani şi jumătate, demonstrând că nu sunt o vântură-lume, ci, aşa cum a spus recent despre mine domnul Snow, managerul hotelului, într-o şedință cu întregul personal:

— Molly este o angajată care menține o atitudine de recunoştință.

Întotdeauna mi-a fost greu să înțeleg adevăratul sens din spatele cuvintelor care se spun, dar mi-am îmbunătățit abilitatea de a citi oamenii, chiar şi pe cei necunoscuți, motiv pentru care ştiu la ce vă gândiți. Credeți că meseria mea este modestă, că este ruşinoasă, nu demnă de mândrie.

Departe de mine să vă spun ce să gândiți, dar în umila mea opinie, vă înşelați amarnic.

Vă rog să mă scuzați. A ieşit un pic cam țâfnos. Când Buni era în viață, mă sfătuia asupra tonului şi îmi atrăgea atenția atunci când aş fi putut să jignesc. Dar iată un lucru interesant: a murit, dar încă îi aud vocea în gând. Nu este interesant cum o persoană poate fi la fel de prezentă după moarte cum a fost şi în viața reală? Este ceva la care mă gândesc deseori în ultima vreme.

„Tratează-i pe ceilalți aşa cum vrei să te trateze şi ei pe tine".

„Suntem toți la fel, dar în moduri diferite".

„Totul va fi bine într-un final. Dacă nu e bine, nu e finalul".

Slavă Domnului că încă aud vocea lui Buni, pentru că astăzi nu a fost o zi bună. De fapt, a fost cea mai proastă zi pe care am avut-o în aproximativ patru ani, iar vorbele de înțelepciune ale lui Buni îmi dau putere să înfrunt „situația" actuală. Când spun „situație", nu mă refer, conform definiției din dicționar, la o „împrejurare" sau „stare a lucrurilor"; în calitate de manager de hotel, domnul Snow foloseşte termenul pentru a sugera „o problemă de proporții epice cu soluții limitate".

N-o să îndulcesc ceea ce este cu adevărat o catastrofă de proporții: în această dimineață, un bărbat celebru a căzut mort pe podeaua ceainăriei noastre. Buna mea prietenă Angela, barmanița-şefă de la Social, pubul cu grill al hotelului, a rezumat „situația" astfel:

— Molly, o uriaşă pungă de rahat tocmai a lovit frontal palele ventilatorului.

Pentru că îmi place atât de mult de Angela, o iert că foloseşte VPL – Vulgaritatea Perfect Lustruită. De asemenea, o iert pe Angela că are o obsesie nesănătoasă pentru documentarele despre crime, ceea ce ar putea explica de ce

părea ciudat de entuziasmată de moartea unei celebrități chiar în hotelul nostru.

Astăzi trebuia să fie o zi foarte specială la Regency Grand. Astăzi era ziua în care scriitorul de renume mondial, autorul premiat de bestsellere J.D. Grimthorpe, maestru al misterului cu peste douăzeci de romane publicate, avea să facă un anunț foarte important în ceainăria noastră recent restaurată.

Dis-de-dimineață, totul mergea splendid. Domnul Snow mă pusese responsabilă cu ceaiul şi, deşi asta se datorează în mare parte faptului că încă nu a angajat personal pentru evenimente speciale care să se ocupe de ceainărie, ştiam cât de mândră ar fi fost Buni să mă vadă dobândind noi responsabilități profesionale. Bineînțeles, în realitate, Buni nu mă poate vedea, pentru că e moartă.

Astăzi am intrat devreme în tură şi am aranjat cu grijă noul salon elegant, organizând servirea ceaiului pentru cincizeci şi cinci de oaspeți (niciunul în plus sau în minus), cărora li s-au acordat permise de intrare VIP. Lista de VIP-uri includea numeroase membre ale grupului MIEI – Mari Inițiate şi Experte în Investigații – care rezervaseră camere la etajul al patrulea al hotelului, cu câteva zile înaintea evenimentului. Săptămâni întregi, zvonurile şi presupunerile au circulat în tot hotelul: de ce ar vrea J.D. Grimthorpe, un scriitor retras şi extrem de discret, să facă un anunț public? Era doar pentru a-şi promova o nouă carte? Sau voia să anunțe că a scris ultimul său roman?

După cum s-a dovedit, cu siguranță şi-a scris ultimul roman, deşi cred că acest fapt a fost o surpriză la fel de mare pentru el cum a fost pentru toți cei care l-au văzut prăbuşindu-se pe podeaua cu model în zigzag a ceainăriei, în urmă cu patruzeci şi şapte de minute.

Cu câteva momente înainte de a urca pe podium, fanii celebri ai genului, experții literari şi reporterii erau plini de

nerăbdare. În salon răsunau pălăvrăgelile oaspeților şi zdrăngănelile tacâmurilor de argint, în timp ce oaspeții îşi umpleau din nou ceştile de ceai şi îşi băgau în gură ultimul antreu. În clipa în care a intrat J.D. Grimthorpe, s-a lăsat tăcerea. Scriitorul a păşit la pupitru, o siluetă fragilă, dar impunătoare, cu nişte cartonaşe cu notițe în mână. Toți ochii îl priveau, în timp ce şi-a dres de câteva ori glasul.

— Ceai, a rostit el în microfon, cerând, printr-un gest, o ceaşcă.

Slavă Domnului, fusesem informată asupra comportamentului său abstinent şi cerusem la bucătărie să se pregătească un cărucior cu ceai după specificațiile lui precise: cu miere, nu cu zahăr. Lily, camerista mea în formare, pe care am pus-o la conducerea tuturor cărucioarelor cu ceai ale domnului Grimthorpe pe durata şederii sale, a intrat numaidecât în acțiune. Cu mâinile tremurând, i-a turnat celebrului autor o ceaşcă şi s-a grăbit cu ea pe podium.

— Asta n-o să ajungă, a spus el în timp ce lua ceaşca de la Lily, apoi a coborât de pe podium şi s-a dus el însuşi la cărucior cu ceai.

A ridicat capacul argintiu al vasului cu miere, a luat cu lingurița două globuri enorme de miere galbenă, strălucitoare, apoi a amestecat în ceaşcă cu lingurița scoasă din vasul cu miere, care zdrăngănea sec în timp ce se freca de marginile ceştii. Lily, care se repezise înainte pentru a-l ajuta, nu ştia ce să facă în continuare.

Întreaga încăpere a privit cum domnul Grimthorpe a ridicat ceaşca, a sorbit îndelung, apoi a înghițit şi a oftat.

— Un om amar are nevoie de dulceață suplimentară, a explicat el, ceea ce a stârnit râsete reținute în mulțime.

Iritabilitatea domnului Grimthorpe a fost mult timp un semn distinctiv al faimei sale şi, în mod ironic, cu cât se comporta mai rău, cu atât părea să vândă mai multe cărți.

Cine poate uita acel moment infam, care a devenit viral pe YouTube în urmă cu câțiva ani, când un admirator înfocat (un chirurg cardiolog recent pensionat), s-a apropiat de autor şi i-a spus:

— Vreau să-mi încerc mâna la un roman. Mă puteți ajuta?

— Pot, a răspuns domnul Grimthorpe. Imediat după ce-mi împrumutați şi dumneavoastră bisturiul. Vreau să-mi încerc mâna la o operație pe inimă.

M-am gândit la videoclipul cu pricina în această dimineață, în timp ce domnul Grimthorpe a zâmbit cu zâmbetul său de şarpe, apoi a revenit pe podium, unde a mai sorbit de câteva ori din ceaşca de ceai îndulcit, apoi şi-a pus-o în față, pe pupitru, şi s-a uitat la mulțimea adoratoare. Şi-a luat notițele, a respirat adânc şi, în cele din urmă, a început să vorbească, în timp ce se clătina dintr-o parte în alta.

— Sunt sigur că vă întrebați cu toții de ce v-am chemat astăzi aici, a spus el. După cum ştiți, prefer să scriu decât să vorbesc. Intimitatea a fost mult timp refugiul meu; istoria mea personală, o sursă de mister. Dar mă aflu în situația incomodă de a fi nevoit să vă fac anumite dezvăluiri vouă, fanilor şi adepților mei, în acest moment critic al carierei mele îndelungate şi pline de poveşti – asocierea este intenționată.

S-a oprit o clipă, aşteptând râsetele, care au venit ca la un semn. M-a trecut un fior, în timp ce ochii lui pătrunzători cercetau încăperea, căutând nu se ştie ce sau pe cine.

— Vedeți dumneavoastră, a continuat el, am păstrat un secret, unul care, fără îndoială, vă va surprinde.

S-a oprit brusc. Şi-a dus mâna, cu degete lungi, la guler, într-o încercare zadarnică de a-l slăbi.

— Ceea ce încerc să spun este... a mormăit el, dar niciun alt cuvânt nu i-a mai ieşit din gâtlej.

Tot deschidea şi închidea gura şi părea brusc foarte instabil, legănându-se şi mai dramatic dintr-o parte în alta, în spatele pupitrului. Singurul lucru la care mă puteam gândi era un caras auriu pe care îl văzusem cândva sărind din bolul său şi zăcând cu gura căscată, apoplectic, pe podeaua unui magazin de animale de companie.

Domnul Grimthorpe a apucat din nou ceaşca de ceai şi a sorbit. Apoi, înainte ca cineva să-l poată împiedica, s-a răsturnat brusc, prăbuşindu-se de pe podium în mulțime şi nimerind direct peste Lily, cea mai ghinionistă dintre cameristele mele aflate în formare. Împreună, au aterizat cu o bufnitură dramatică pe podea, în timp ce ceaşca lui de porțelan s-a spart în nenumărate cioburi tăioase ca briciul, iar lingurița de pe farfurie a zdrăngănit sec de podeaua cu model în zigzag.

Pentru o clipă, a fost tăcere. Oamenilor nu le venea să creadă ce s-a întâmplat chiar sub ochii lor. Apoi, brusc, s-a stârnit panica, şi toată lumea – superfani şi oaspeți, uşieri şi critici literari – s-a repezit în partea din față a sălii.

Domnul Snow, managerul hotelului, se ghemuise la podea, în stânga domnului Grimthorpe, bătându-l pe umăr.

— Domnule Grimthorpe! Domnule Grimthorpe! repeta el.

Doamna Serena Sharpe, secretara personală a domnului Grimthorpe, era în dreapta lui, ținând două degete la gâtul scriitorului. Lily, camerista mea, încerca, disperată, să se smulgă de sub scriitor. Am întins un braț ca să o ajut, şi ea m-a prins de mână. Am tras-o şi am ținut-o strâns lângă mine.

— Faceți loc! Dați-vă în spate! a țipat secretara personală a domnului Grimthorpe, în timp ce fanii şi VIP-urile se îmbulzeau în jur.

— Sunați la Urgențe! Imediat! a ordonat domnul Snow, cu vocea lui cea mai autoritară.

Chelnerii şi oaspeții, liftierii şi valeții au fugit în toate direcțiile. Eram suficient de aproape de „situație” ca să aud ce a spus doamna Serena Sharpe, în timp ce îşi lua degetele de pe gâtul domnului Grimthorpe:

— Mă tem că e prea târziu. E mort.

2

Stau în biroul domnului Snow, ținând o ceaşcă cu ceai proaspăt. Îmi tremură mâinile; inima îmi bate cu putere. Podeaua se înclină sub tălpile mele, ca şi cum aş fi în pavilionul unui parc de distracții, ceea ce cu siguranță nu e cazul.

Ceaiul nu este pentru mine, ci pentru Lily Finch, pe care am angajat-o în urmă cu trei săptămâni – Lily, care este minionă şi tăcută, cu părul negru, până la umeri, şi ochi trişti, şi care în momentul de față tremură în scaunul maro de piele, din biroul domnului Snow, cu lacrimile curgându-i pe față. Mă duce cu gândul în trecut, la un moment în care stăteam eu însămi pe scaunul pe care stă Lily acum, exact aşa, tremurând, în timp ce aşteptam ca alții să-mi hotărască soarta.

S-a întâmplat cu vreo patru ani în urmă. Făceam curățenie într-un apartament de la etajul trei, când am dat peste un oaspete despre care credeam că doarme adânc, numai că până şi cei mai profund adormiți respiră din când în când. O verificare rapidă a pulsului domnului Black a dezvăluit că era de fapt mort – mort *de-a binelea* – în patul din camera sa de hotel. Şi în timp ce eu am făcut, din acel moment, tot posibilul pentru a gestiona acea „situație” neobişnuită, toți mă arătau cu degetul ca fiind criminala.

Mulți din jurul meu – inclusiv poliția şi un număr alarmant de colegi – au presupus că l-am ucis pe domnul Black.

Eu fac curățenie, nu ucid. Nu l-am omorât pe domnul Black – nici cu sânge rece, nici cu sânge călduț, dacă tot veni vorba. Am fost acuzată pe nedrept. Dar, cu ajutorul unor oameni foarte buni, am fost exonerată. Cu toate acestea, experiența a fost tulburătoare, fără îndoială. A demonstrat cât de periculoasă poate fi meseria de cameristă. Nu munca grea, oaspeții pretenționşi sau chimicalele folosite la curățenie reprezintă cel mai mare pericol, ci presupunerea că orice cameristă este o delincventă, o criminală şi o hoață: camerista este întotdeauna de vină. Am crezut cu adevărat că moartea domnului Black era începutul sfârşitului pentru mine, dar totul s-a terminat cu bine, aşa cum a prezis mereu Buni că se va întâmpla.

Acum, în biroul domnului Snow, închid ochii odată cu Lily şi, când o fac, îi simt spaima ca pe un curent electric care călătoreşte direct în inima mea. Cine ar putea-o învinovăți pentru că îi este frică? Eu, una, nu. De fapt, cine pe lumea asta îşi închipuie că se va prezenta într-o zi la serviciu pentru a întâmpina un scriitor de renume mondial, ajungând până la urmă să-l vadă murind într-o sală plină de fani înfocați şi reporteri care fac neîncetat poze? Şi ce sărmană şi nefericită cameristă şi-ar putea imagina vreodată că nu numai că îl va servi pe scriitor în momentul morții sale, ci îi va servi şi drept pat al morții?

Biata Lily! Sărmana fată!

„Nu eşti singură. Mă vei avea mereu pe mine” – cuvintele lui Buni îmi răsună în cap, ca întotdeauna. Dacă le-ar putea auzi şi Lily!

— O ceaşcă bună de ceai te vindecă de toate relele, spun eu, dându-i lui Lily ceaşca pe care o țin în mâini.

O ia, dar nu vorbeşte. Nu este ceva neobişnuit pentru Lily. Are probleme cu vorbitul, dar în ultima vreme s-a

exprimat mult mai bine, cel puțin cu mine. A ajuns atât de departe de la interviul ei de angajare, pe care l-a dat cu mine şi cu domnul Snow! Interviul acela a mers atât de prost, încât domnul Snow a făcut ochii cât cepele, în spatele ochelarilor să-i cu rame de baga, când am anunțat:

— Lily Finch este cea mai bună candidată pentru post.

— Dar abia dacă a scos două vorbe pe parcursul întregului interviu! a spus domnul Snow. Nu a putut să vină cu un răspuns când i-am cerut să-şi sublinieze cele mai importante calități. Molly, de ce Dumnezeu ai alege-o pe ea?

— Vă reamintesc, domnule Snow, am spus, că încrederea excesivă în sine nu este calitatea principală de luat în considerare atunci când angajați o cameristă. Poate vă amintiți de un fost angajat al hotelului care avea o încredere în sine fantastică, dar s-a dovedit a fi un soi foarte rău. Ştiți la cine mă refer, nu?

Domnul Snow a încuviințat foarte subtil din cap, dar vestea bună este că îl pot citi mult mai bine acum decât în urmă cu şapte ani şi jumătate, atunci când am fost angajată pe postul de cameristă la Regency Grand Hotel. Acest mic semn din cap mi-a sugerat dorința de a-mi delega decizia finală cu privire la angajarea lui Lily.

— Domnişoara Finch este cu siguranță o persoană taciturnă, am spus. Dar de când este locvacitatea o abilitate-cheie pentru o cameristă? „Vorba lungă, sărăcia omului”. Nu asta spuneți mereu, domnule Snow? Lily are nevoie de formare – pe care intenționez să i-o ofer –, dar îmi dau seama că este harnică precum o albinuță. Are tot ce-i trebuie pentru a face parte din stupul nostru.

— Foarte bine, Molly, a spus domnul Snow, deşi gura lui strânsă sugera că nu era pe deplin convins.

În cele câteva săptămâni care au trecut de când o instruiesc pe Lily, a făcut progrese extraordinare în munca ei de cameristă. Zilele trecute, când ne-am întâlnit cu

oaspeții noştri fideli, domnul şi doamna Chen, la uşa apartamentului lor, Lily chiar a vorbit. Şi-a folosit pentru prima dată cuvintele în prezența oaspeților.

— Bună ziua, domnule şi doamnă Chen, a spus ea, cu vocea ei blândă ca un clopoțel de vânt. Ne bucurăm să vă vedem. Eu şi Molly v-am lăsat camerele într-o stare, sperăm noi, impecabilă.

Am zâmbit cu gura până la urechi. Ce bucurie a fost să o aud după tăcerea atât de încărcată dintre noi! Zi de zi, lucram cot la cot. I-am arătat fiecare sarcină – cum să facă patul aşa încât cearşaful să fie bine strâns la colțuri, ca la spital; cum să lustruiască un robinet până la cel mai înalt grad de strălucire; cum să înfoaie cât mai corect o pernă – şi, fără cuvinte, ea mi-a urmat exemplul. Munca ei a fost ireproşabilă şi i-am spus asta.

— Ai stofă, Lily, i-am spus, şi nu o dată.

Pe lângă faptul că are ochiul atent la detalii al unei cameriste, Lily este şi discretă. Se mişcă de colo-colo prin hotel, curăță, şlefuieşte, lustruieşte şi dichiseşte invizibilă ca un hoț. O fi ea tăcută – chiar enigmatică –, dar nu vă lăsați înşelați: Lily este o cameristă talentată.

Acum, stând pe scaunul domnului Snow, îşi pune ceaşca de ceai neatinsă pe biroul lui şi îşi frământă mâinile în poală. Îmi vine rău când mă uit la ea. Mă văd pe mine însămi pe scaunul acela. Am mai fost în situația asta şi nu vreau să fiu din nou.

Cum s-a ajuns la asta?

*

Era o dimineață însorită şi luminoasă, când am părăsit apartamentul nostru cu două dormitoare, la ora şapte dimineața. Nu a fost o dimineață obişnuită, din două motive. În primul rând, a fost ziua în care autorul de bestsellere internaționale J.D. Grimthorpe avea să-şi facă marele anunț în timpul unei conferințe de presă organizate la hotel. În al

doilea rând, iubitul meu, Juan Manuel, cu care trăiesc în fericire domestică de peste trei ani şi cu care lucrez de şi mai mult timp la hotel, este plecat. Cu trei zile în urmă, s-a dus la familia lui din Mexic, şi trebuie să spun că, în acest caz particular, absența nu creşte dragostea. Mai exact, creşte ciuperci. Ergo, mi-e teribil de dor de el.

Aceasta este prima călătorie acasă a lui Juan Manuel după mulți ani, o călătorie pentru care am economisit cu sârguință. O, cât de mult îmi doream să călătoresc alături de iubitul meu – o călătorie împreună, o adevărată aventură –, dar, din păcate, nu a fost să fie: Juan este în Mexic, şi eu sunt blocată aici. Pentru prima dată de la moartea lui Buni, sunt singură în apartamentul nostru cu două dormitoare. Nu-i nimic. Totul va fi bine. Mă bucur că Juan şi-a văzut familia, şi mai ales pe mama lui, care i-a dus dorul mulți ani, aşa cum îi duc eu dorul lui în momentul ăsta.

Chiar dacă va fi plecat doar două săptămâni, abia aştept să se întoarcă. Viața este mai frumoasă cu Juan. Mi-a trimis un mesaj azi-dimineață, înainte să plec la serviciu:

„Azi va fi minunat! IUMO, n-ai să-ți faceți griji. *Te amo”.*

Voi recunoaşte că declarația lui de dragoste mi-a provocat o senzație plăcută de fluturi în stomac, dar utilizarea acronimului mi-a produs aceeaşi consternare ca întotdeauna.

„Să ştii”, i-am răspuns, „că habar n-am ce vrei să spui”.

„Adică te iubesc”.

„Partea aceea am înțeles-o”.

„În umila mea opinie, eşti incredibilă, iar astăzi va fi spectaculos”, a conchis el.

Deşi îmi doream cu disperare să merg în Mexic cu Juan, m-a chemat datoria, sau mai bine zis domnul Snow, şi a devenit clar că nu voi putea merge nicăieri.

— Eşti familiarizată cu scriitorul J.D. Grimthorpe? m-a întrebat domnul Snow la telefon, acum câteva săptămâni.

— Da, sunt, am răspuns, şi am lăsat-o aşa.

— Secretara sa personală tocmai a solicitat un eveniment VIP exclusiv la Regency Grand, în cadrul căruia domnul Grimthorpe intenționează să facă un anunț foarte important. Şi... a cerut ca acesta să fie organizat în ceainăria hotelului.

Emoția care-i tăia răsuflarea domnului Snow a călătorit direct prin telefon. Era o veste minunată. Când am fost zguduiți de scandalul uciderii domnului Black, domnul Snow a avut ideea genială de a atrage clientelă proaspătă, redând unui depozit ce se deschidea din holul hotelului vechea lui glorie, ca salon de ceai în stil Art Deco, cu valoare de monument arhitectural. Restaurarea era aproape de final, iar hotelul avea nevoie de un eveniment VIP pentru a-l lansa public. Aşa că a picat la țanc!

Şi chiar mai bine, domnul Snow voia ca eu şi personalul meu să ne ocupăm de evenimentul special. I-am spus imediat lui Juan.

— Când ocazia bate la uşă, deschide, a spus el. Anulăm călătoria şi plecăm altă dată.

Nu puteam suporta gândul acela.

— *Mi amor,* am spus. Pleci fără mine. Mergem împreună altă dată.

— Serios? Nu te superi?

— Să mă supăr? am protestat. Insist! N-o putem lăsa pe mama ta să aştepte niciun minut în plus.

M-a îmbrățişat strâns, apoi mi-a presărat toată fața cu sărutări.

— Una pentru fiecare zi în care voi fi plecat, a spus el. Şi câteva extra, doar aşa. Eşti sigură că o să fii bine fără mine?

— Bineînțeles că o să fiu, am răspuns. La o adică, ce-ar putea să meargă prost?

Şi aşa, Juan s-a urcat în avion în urmă cu câteva zile, în timp ce eu am rămas în urmă şi m-am ținut ocupată cu pregătirile pentru anunțul lui Grimthorpe.

Azi-dimineață, am pornit cu paşi şovăielnici spre această ocazie importantă. Eram emoționată şi stresată în acelaşi timp. Când am cotit la ultima intersecție în centru, hotelul mi-a apărut în fața ochilor.

Era acolo, Regency Grand, sublim şi atemporal, printre panouri publicitare vulgare – agresiuni vizuale urbane – şi clădiri de birouri moderne şi robuste. Covorul roşu îmbrăca şirul scurt de trepte până la porticul maiestuos al hotelului. Balustrade de alamă frumos lustruite încadrau intrarea care ducea la strălucitoarele uşi rotative. Holul era plin de oaspeți vorbăreți, cu bagaje în mâini, precum şi de reporteri şi podcasteri care transportau echipamente pe uşile rotative din față, pregătindu-se pentru marele eveniment al dimineții.

În fața porticului stătea domnul Preston, vechiul portar al hotelului Regency Grand, cu şapca lui impunătoare şi cu tunica lungă, împodobită cu însemnele hotelului.

— Bună dimineața, Molly, a spus domnul Preston când am ajuns lângă podiumul său de portar. Zi mare azi.

— Da, este, i-am răspuns. Dar suntem pregătiți. Ați văzut ceainăria? Arată minunat.

— Aşa e. Ascultă, Molly. Mă gândeam că doar pentru că Juan Manuel e plecat, nu înseamnă că tu şi cu mine nu ne putem întâlni pentru cina noastră obişnuită de duminică. Nu are rost să mâncăm amândoi singuri, în plus, am ceva despre care vreau să-ți vorbesc.

— Cina de duminică sună bine, i-am răspuns. Dar să vedem cum merge săptămâna. Se anunță foarte ocupată fără Juan Manuel în preajmă şi nu pot promite că o să fiu în stare să gătesc fără el.

Domnul Preston a înclinat din cap şi a zâmbit.

— Am înțeles, a spus el. Ştiu cât de mult munceşti şi cu siguranță nu vreau să te deranjez.

Cina duminicală cu domnul Preston este o tradiție de câțiva ani, şi o dată pe săptămână mâncăm împreună la masa confortabilă din bucătăria apartamentului nostru. Noi trei marcăm mereu momentul cu un toast pentru încă o săptămână de lucru dusă şi apusă. Mesele sunt simple, dar pe măsură ce mâncăm, ne răsfățăm unii pe alții cu poveşti despre întâlnirile ciudate de peste săptămână – şi remarcăm că la Regency Grand, întâlnirile ciudate sunt frecvente. De fapt, chiar duminica trecută, i-am amuzat pe Juan şi pe domnul Preston descriindu-le complet tehnicolor camera 404, în care Lily şi cu mine tăcuserăm curățenie mai devreme în ziua aceea.

— Era atât de plin de resturi, cutii şi dosare, am spus, încât părea un cuib de şobolani. Oricine ocupă camera aceea colecționează şamponul Regency Grand. Erau sute de sticluțe.

— Cine are nevoie de atâta şampon la duş? a întrebat Juan Manuel.

— Sticlele nici măcar nu erau la duş, am spus. Se aflau deasupra minibarului, lângă o grămadă de gustări şi un borcan mare cu unt de arahide, deschis şi din care ieşea o linguriță de inox.

Domnul Preston şi Juan au izbucnit în râs şi au mimat un toast cu şampanie în sticluțe de şampon Regency Grand.

Îmi las amintirea deoparte şi mă uit acum la domnul Preston, stând pe scările cu covor roşu. A mai încărunțit, are şi mai multe riduri, dar încă reuşeşte să-şi facă treaba atât de bine. Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru omul ăsta. A fost excepțional de amabil cu mine de-a lungul anilor şi a cunoscut-o pe Buni. Cu mult timp în urmă, înainte să fiu măcar o sclipire în ochii mamei mele, domnul Preston şi Buni erau amici – adică iubiți, un cuplu romantic –, dar

părinții lui Buni au interzis uniunea. Domnul Preston s-a căsătorit în cele din urmă cu altcineva şi a avut o familie. Totuşi, prietenia lui Buni cu domnul Preston a durat. L-a iubit până în ziua în care a murit. Era prietenă şi cu soția lui, Mary. Dar acum, că Mary a murit, iar Charlotte, fiica lui genială care m-a ajutat atât de mult după moartea domnului Black, este departe, mă întreb dacă domnul Preston se simte singur. Poate că acesta este motivul pentru care cinele noastre de duminică sunt atât de importante pentru el. În ultima vreme, a fost chiar mai distrat decât de obicei şi nu ştiu de ce.

— Dacă lucrurile se complică acolo astăzi, să ştii că sunt aici, a spus domnul Preston azi-dimineață, pe scările cu covor roşu. Aş face aproape orice pentru tine, Molly. Ştii asta.

— Îți mulțumesc, i-am răspuns. Dumneata eşti un coleg minunat, domnule Preston.

Mi-am luat rămas-bun şi mi-am continuat drumul, trecând de uşa rotativă a hotelului Regency Grand, care duce spre gloriosul lobby. Chiar şi după toți aceşti ani, vederea lui îmi taie răsuflarea – podelele din marmură italiană, emanând un parfum proaspăt de lămâie, balustradele aurii în formă de şerpi ale scării mărețe, canapelele moi de catifea care, de-a lungul anilor, au fost martore la nenumărate întâlniri şi secrete.

Holul era înțesat de lume, iar personalul de la recepție, îmbrăcat în alb şi negru, ca un stol de pinguini eleganți, îndruma hamalii şi oaspeții încoace şi încolo. În mijlocul holului era un afiş enorm, într-o ramă aurie, ornamentată, pe care chiar cu o zi înainte îl lustruisem la perfecție, făcându-l să strălucească, să strălucească şi iarăşi să strălucească:

Astăzi
J.D. Grimthorpe

Renumit autor de romane polițiste
Conferință de presă VIP, ora 10
Ceainăria Hotelului Regency

Nu era niciun moment de pierdut – aveam atât de multe de pregătit! M-am repezit pe scara de la subsol, până în spațiul destinat personalului. Coridoarele joase şi strâmte, luminate cu tuburi fluorescente, duceau la un labirint de camere, inclusiv spălătoria, dulapurile cu provizii, bucătăria aburindă a hotelului şi, bineînțeles, preferatele mele, camerele de menaj.

M-am dus direct la dulapul meu. Atârnat de el, într-o folie de plastic subțire şi aderentă, era un obiect de o frumusețe extraordinară – uniforma mea. O, cât de mult îmi place uniforma de cameristă! O cămaşă albă, apretată, şi o fustă neagră, subțire, din Lycra flexibil, care permite aplecări şi întinderi ample, o parte obişnuită a muncii oricărei cameriste harnice.

Fără o clipă de pierdut, m-am schimbat, apoi mi-am fixat cu mândrie ecusonul de cameristă-şefă deasupra inimii. M-am cercetat cu atenție în oglinda înaltă, netezind câteva şuvițe rebele şi întunecate din părul meu tuns bob, altfel bine coafat, şi ciupindu-mi obrajii pentru a da un strop de culoare tenului meu palid. Mulțumită de efect, am observat apoi pe altcineva în oglindă. În spatele meu se reflecta dublura mea – Lily, imaginea vie a unei cameriste perfect aranjate. Era pusă la punct în uniformă, ecusonul ei de cameristă în formare era prins la fel ca al meu, iscusit şi cu precizie, chiar deasupra inimii.

M-am întors spre ea.

— E prea devreme, am spus.

Ea a încuviințat din cap.

— Ai venit mai devreme ca să mă ajuți?

— Da, a spus ea încet.

— Fata mea dragă, i-am răspuns, eşti o comoară. Să trecem la treabă.

Împreună, ne-am îndreptat spre uşă, dar o siluetă în formă de pară ne-a blocat trecerea. Era Cheryl, fosta cameristă-şefă; Cheryl, care, fără nici cea mai mică remuşcare, curăța chiuvetele oaspeților cu aceeaşi cârpă pe care o folosea şi pentru toalete. Fusese cândva şefa mea, dar nu-mi fusese niciodată superioară. Domnul Snow a retrogradat-o după dezastrul cu domnul Black şi m-a promovat în locul ei.

— Cheryl, de ce Dumnezeu ai venit mai devreme? am întrebat-o.

Asta nu s-a mai întâmplat niciodată. Întotdeauna întârzie, înarmată cu o multitudine de scuze care uneori îmi provoacă o furie atât de intensă, încât îmi vine nu doar să o concediez, ci să-i dau foc, un gând câtuşi de puțin caritabil, recunosc.

— Zi plină astăzi, a spus Cheryl, în timp ce îşi freca nasul cu dosul mâinii.

Umerii mi-au înțepenit de repulsie.

— Îmi dau seama că ție şi lui Mutulică Ucenica v-ar prinde bine o cameristă cu mulți ani de experiență.

Lily a rămas nemişcată şi a tăcut. Vorbea rar în prezența altor membri ai personalului. Îşi studia vârfurile bine lustruite ale pantofilor.

— Cât de generoasă eşti, Cheryl! am spus.

Să se consemneze că nu asta voiam, de fapt, să spun. După cum am învățat, uneori un zâmbet nu înseamnă că cineva este fericit. Uneori, un compliment este prefăcut. Şi în timp ce am lăudat „generozitatea” lui Cheryl, de fapt recurgeam la ironie, pentru că sunt puțini oameni pe lume cu motivații atât de egoiste ca ale ei.

— Am o idee, s-a oferit Cheryl. Lily ar trebui să curețe camerele astăzi, iar eu te pot ajuta să serveşti ceaiul la

evenimentul Grimthorpe. I-am dat un avans: am făcut curățenie în apartamentul familiei Chen.

Poate că le-a făcut curățenie în apartament, dar ştiam că făcuse asta doar pentru a fura bacşişul lăsat de cei mai generoşi oaspeți ai noştri, un bacşiş destinat lui Lily, nu ei.

— Mulțumesc, dar nu e cazul, am spus în timp ce m-am îndreptat hotărâtă spre pragul uşii, forțând-o pe Cheryl să se dea din drum. Şi, Cheryl, am adăugat, întorcându-mă spre ea. Spală-te pe mâini înainte de a te întoarce la muncă. Aminteşte-ți: igiena este obligatorie.

I-am făcut semn lui Lily să mă urmeze şi am lăsat-o pe Cheryl în urmă.

Odată ce am ajuns pe coridor, o cotitură la stânga şi una la dreapta de la Menaj, am rugat-o pe Lily să meargă la bucătărie şi să verifice pregătirile pentru recepție.

— Astăzi, eşti responsabilă de ambele cărucioare de ceai ale domnului Grimthorpe, am spus. Du unul în camera lui acum. Bate de trei ori şi lasă-l în fața uşii lui. Apoi trebuie să ai un alt cărucior pentru evenimentul propriu-zis. Asigură-te că personalul din bucătărie pregăteşte ambele cărucioare conform specificațiilor exacte ale domnului Grimthorpe.

Lily a încuviințat din cap, apoi s-a îndreptat spre coridorul şerpuitor care ducea la bucătăria aburindă. Între timp, am urcat scările de la subsol şi m-am dus direct la ceainăria hotelului Regency, trecând pe lângă cordonul vişiniu care bloca intrarea.

Am stat o clipă să admir priveliştea splendidă. Camera cu tavan înalt avea un luminator în formă de cupolă, care scălda totul într-o strălucire deplină. Pereții erau îmbrăcați cu tapet Art Deco verde cu auriu, arcadele se ridicau triumfal către mulurile imperiale. Mesele rotunde de cafenea erau acoperite cu fețe de masă albe, pe care le aranjasem eu însămi, cu şervețele pliate în formă de boboci de trandafiri şi

aranjamente florale dominate de cupe elegante de lotus roz. Mai simplu spus, camera era o viziune, o întoarcere glorioasă la o eră a posibilităților infinite şi a măreției.

Momentul meu de fascinație a fost întrerupt de zgomotul făcut de jurnaliştii care se adunaseră în fundul sălii, trăgând cabluri şi ajustând camerele, şuşotind între ei cu privire la motivațiile misterioase ale lui J.D. Grimthorpe de a-şi face apariția în public, lucru care se întâmpla atât de rar. În partea din față a sălii, domnul Snow îi făcea semne repetate din cap unei tinere drăguțe, purtătoare de mapă, care testa microfonul de pe pupitru. Librarii de lângă scena înălțată aranjau o masă cu cele mai bine vândute cărți ale lui J.D. Grimthorpe, printre care şi *Servitoarea de la conac,* romanul care l-a propulsat pentru prima dată pe scena bestsellerelor internaționale. Pe coperta celei mai recente ediții este o imagine cu o potecă şerpuind printre trandafiri roşii ca sângele, care duce la o clădire monolitică, unde o lumină de rău augur străluceşte la o fereastră de la etaj. Un fior m-a străbătut în timp ce mă uitam la teancul de exemplare. Ştiam atât de multe despre omul care a scris-o! Ştiam multe şi despre cartea în sine.

Chiar atunci, domnul Snow m-a zărit şi mi-a făcut semn să vin în față. Am făcut slalom printre mesele cu fețe de masă albe, până am ajuns în fața lui şi a tinerei.

— Molly, a spus domnul Snow, permite-mi să ți-o prezint pe doamna Serena Sharpe, asistenta personală a domnului J.D. Grimthorpe.

Purta o rochie albastră, îndrăzneață, care îi îmbrățişa atât de desăvârşit silueta, încât toți ochii din încăpere erau ațintiți asupra ei. Doamna Sharpe mi-a zâmbit, un zâmbet care nu se reflecta şi în ochii ei de felină. Avea un aer de sfinx, o expresie pe care nu prea puteam s-o citesc.

— Sunt Molly Gray, camerista-şefă, m-am prezentat eu.

— Doamna Sharpe analizează detaliile finale ale apariției domnului Grimthorpe, a explicat domnul Snow. Am asigurat-o că nimeni nu va putea intra în această cameră fără permis VIP şi că tuturor oaspeților li se vor servi ceai şi băuturi răcoritoare exact la 9.15, în aşteptarea momentului când domnul Grimthorpe îşi va face intrarea, la zece fix.

Nu am fost deloc surprinsă de expunerea precisă a domnului Snow, deoarece petrecuserăm ore întregi cu o zi înainte, revizuind fiecare detaliu.

— Apreciez că ne-ați găzduit în noul dumneavoastră spațiu într-un timp atât de scurt, a spus doamna Sharpe. Ştiu că astfel de solicitări pun o presiune enormă asupra întregului personal.

Într-adevăr, se pusese presiune. Meşterii se grăbiseră să facă ultimele retuşuri la podeaua de gresie a ceainăriei; bucătarii şi ajutoarele lor au pus la punct rapid un meniu elegant pentru micul-dejun, cu ceai şi canapé-uri; domnul Preston luase măsuri suplimentare de securitate în hotel; iar eu am fost însărcinată să găsesc în depozitele noastre cincisprezece seturi de ceai din argint fin, cu tacâmuri asortate. Cu mult timp în urmă, dobândisem un talent destul de special la lustruirea argintăriei, aşa că am şlefuit singură fiecare piesă, până la ultima linguriță.

— Este o plăcere să vă servesc, i-am spus asistentei domnului Grimthorpe. Sper că veți găsi ceainăria noastră plăcută.

— Da, a răspuns ea. De fapt, totul este perfect, şi cred că avem un avans față de program. Dacă sunteți interesați, îl pot trimite mai devreme pe J.D. să semneze câteva cărți pentru membrii personalului.

Sprâncenele domnului Snow au săltat până la linia, în retragere, a părului.

— Ar fi minunat! a exclamat în timp ce-şi scotea telefonul din buzunarul costumului la două rânduri, după care a dat o serie de apeluri rapide.

În câteva minute, în spatele cordonului vişiniu de la intrarea în ceainărie se strânsese un grup de angajaţi nerăbdători ai hotelului. Angela, purtând şorţul ei negru de barmaniţă, era pe la mijloc, în timp ce Cheryl şi-a revendicat locul din faţă. Lily s-a aşezat în spate, după diverşi bucătari, spălători de vase şi cameriste.

— Condu-i înăuntru, Molly, în ordine, a spus domnul Snow, aşa că i-am îndrumat pe colegii mei să se alinieze în faţa mesei cu cărţi, unde un scaun gol aştepta sosirea invitatului nostru, celebrul autor.

Doamna Serena Sharpe a bătut la o uşă ascunsă din lambriurile de pe peretele care mărgineşte scena. Uşa s-a deschis scârţâind, şi domnul Grimthorpe a ieşit la iveală – subţire, sprinten, cu ochi pătrunzători, de şoim, păr cărunt, dezordonat, şi un mers măsurat, încrezător. S-a aşezat la masa pentru autografe. Doamna Sharpe i-a întins un stilou negru cu auriu. Încăperea s-a însufleţit de murmure şi a explodat de camerele de înregistrare ale telefoanelor, în timp ce toată lumea lupta pentru cea mai bună fotografie.

— Molly, nu uita să intri în rând, m-a atenţionat domnul Snow. Este singura ta şansă de a obţine o carte semnată de marele maestru al misterului.

Îmi simţeam picioarele ca pe nişte trunchiuri de copac, dar le-am îndemnat să se mişte, luându-mi locul în spatele unui valet care se agita ca un hârciog nerăbdător în faţa mea.

L-am bătut pe umăr.

— I-a spus cineva domnului Preston despre autografele pentru personal? l-am întrebat.

— Desigur, a răspuns el. N-a vrut să vină. A spus că preferă să respire aer curat decât să se închine în fața autorului.

— Chiar aşa a spus?

— Îhâm, a răspuns tânărul, înainte de a-şi îndrepta atenția către bărbatul celebru din fața sălii.

Sudoarea mi s-a adunat pe frunte, în timp ce coada se micşora, iar angajații extaziați plecau grăbiți, ținând prețios, sub braț, câte un exemplar semnat al celei mai recente cărți a lui J.D. Grimthorpe.

— E rândul tău, Molly, a spus domnul Snow peste umărul meu. Înaintează.

Şi aşa m-am trezit stând direct în fața marelui scriitor.

— Numele dumneavoastră? m-a întrebat domnul Grimthorpe în timp ce mă cerceta cu ochi de răpitor.

— M-M-Molly, am îngăimat.

— O plăcere să te cunosc. Sunt J.D. Grimthorpe, a spus el, de parcă nu aş fi ştiut deja.

Mi-a mângâlit numele şi semnătura lui în carte, apoi mi-a dat-o, privindu-mă încă o dată în ochi. Am aşteptat, dar recunoaşterea nu s-a produs.

Cum era posibil ca eu să-mi amintesc totul despre el, dar el să nu-şi amintească de mine?

3

ÎNAINTE

În gând îmi revine o amintire.

Am zece ani, sunt cu Buni într-un taxi, pe bancheta scârțâitoare, din imitație de piele. Mă țin strâns de mânerul

portierei, în timp ce ne îndreptăm din centrul oraşului spre suburbii, unde fiecare casă pare mai mare şi mai elegantă decât precedenta. Suntem pe drum spre un loc cu totul special şi fac în capul meu un truc magic îndelung exersat, în care schiţez o experienţă recentă şi neplăcută pe o tablă şi apoi o şterg, făcând-o să-mi dispară din minte, dacă nu pentru totdeauna, atunci măcar pentru un timp.

Buni, cu părul cărunt, cu ochelarii cocoţaţi precar pe vârful nasului, stă lângă mine, brodând o faţă de pernă. Aceasta este una din distracţiile ei preferate. Am întrebat-o odată de ce îi place să brodeze.

— Ca să transform ceva obişnuit în ceva extraordinar, a răspuns ea. În plus, te eliberează de stres.

Lucrează cu acul, trăgând firele viu colorate, unul câte unul, prin materialul alb, simplu. A terminat de scris primul vers pe faţa de pernă – „Doamne, Dumnezeule, dăruieşte-mi seninătatea" – şi a început versul următor.

— Ce urmează? o întreb.

Oftează şi se opreşte din cusut.

— Dac-aş şti!

— E ceva legat de schimbare, îi reamintesc.

— A, vrei să spui ce urmează pe faţa de pernă. „Doamne, Dumnezeule, dăruieşte-mi seninătatea să accept lucrurile pe care nu le pot schimba, curajul să schimb lucrurile pe care pot să le schimb..."

— "... şi înţelepciunea de a face diferenţa între ele", spun eu.

— Aşa este, răspunde Buni.

— Eşti sigură că ne permitem? întreb, în timp ce mă foiesc pe bancheta scârţâitoare şi reajustez centura de siguranţă înfiptă în talie.

— Să ne permitem ce?

— Taxiul ăsta. Ne va costa ceva, nu-i aşa? Era neapărată nevoie?

— Putem să ne răsfățăm din când în când, doar că nu tot timpul. Iar azi, bunicii tale îi prinde bine un pic de răsfăț.

Zâmbeşte şi ia din nou acul.

— Mai spune-mi cum e acolo unde mergem, o rog.

— Este o proprietate mare, bine întreținută, cu peluze întinse, grădini îngrijite şi multe camere.

— E mai mare decât apartamentul nostru?

Ea face o pauză, rămânând cu acul ridicat în aer.

— Fată dragă, este un conac ca un palat, cu opt dormitoare mari, o bibliotecă, o sală de bal, o seră, un birou şi un salon plin cu antichități neprețuite. Este antiteza apartamentului nostru modest.

Încă nu-mi pot reprezenta în capul meu măreția, grandoarea acelui loc. Încerc să invoc cea mai elegantă casă pe care am văzut-o vreodată la televizor, o casă cu lucarne, grădini englezeşti şi iederă cățărătoare, într-un episod din *Columbo.* Dar numai când şoferul de taxi face o ultimă cotitură, iar Buni spune: „Am ajuns!”, îmi dau seama că n-am văzut niciodată o casă ca asta, nici în viața reală, nici la televizor.

Taxiul se opreşte în fața unor porți impunătoare din fier forjat, terminate cu sulițe amenințătoare. Poarta este flancată de două coloane austere de piatră. Mai departe, se află un turn de pază gri, cu trei etaje, cu tocurile ferestrelor vopsite într-o culoare închisă.

— O să cobor o clipă. Paznicul o să ne deschidă, spune Buni.

Privesc cu ochi mari cum Buni iese din taxi, apasă pe un buton bej, aproape invizibil, de pe una dintre coloanele de piatră, şi vorbeşte în grila camuflată de lângă el.

Se întoarce la taxi şi îmi deschide uşa.

— Haide, spune ea.

Cobor din maşină, strângându-i fața de pernă la piept, în timp ce taximetristul coboară geamul.

— Pot să vă duc până acolo, doamnă, se oferă el. Nu este nicio problemă.

— Nu e nevoie, răspunde ea, în timp ce îşi deschide poşeta şi scoate mai multe bancnote muncite din greu.

— Imediat vă dau restul, spune şoferul de taxi în timp ce îşi deschide torpedoul.

— Nu, nu, zice Buni. Păstrează restul.

— Mulţumesc, doamnă, răspunde el, apoi ridică geamul şi ne face cu mâna, înainte de a întoarce taxiul într-un cerc larg şi de a porni pe drumul pe care am venit.

Buni şi cu mine stăm între cele două coloane de piatră ale porţii larg deschise. În faţa noastră porneşte o alee pietruită, mărginită de grădini atent îngrijite, în care cresc tufe verzi, cu cei mai mari trandafiri roşii ca sângele pe care i-am văzut vreodată. La capătul aleii se profilează conacul, cu două etaje, cu o faţadă netedă, cenuşie, opt ferestre cu rame negre aşezate pe trei rânduri: două, două şi patru. Întregul edificiu îmi aminteşte de păianjenul-lup, cu opt ochi, de care eu şi Buni ne-am minunat odată pe National Geographic – mă rog, Buni s-a minunat, în timp ce eu m-am îngrozit.

O iau de mână pe Buni.

— Haide, gata, spune ea. O să fie bine.

Este doar o altă zi de lucru pentru Buni, care este angajată de mult timp ca menajeră la conacul Grimthorpe, dar pentru mine, aceasta este prima vizită. De-a lungul anilor, Buni mi-a descris cu lux de amănunte conacul – salonul plin de comori, aduse din turneele de lectură întreprinse în străinătate de domnul Grimthorpe sau transmise prin moştenire; lucrările de artă abstractă din holul principal, pe care Buni le numeşte „ciudăţenii burgheze”; şi, mai nou, sera recent renovată de lângă bucătărie, cu jaluzelele sale automate, care se deschid şi se închid doar cu o bătaie din palme.

— Ăsta e doar începutul, a spus Buni odată, când am presat-o să-mi dea mai multe detalii. Luminile de pe holul de la etaj se aprind şi se sting când îți simt prezența.

— Nu trebuie să acționezi un întrerupător? am întrebat.

— Nu. E ca şi cum conacul ştie că eşti acolo.

Suna supranatural, ca o magie, ceva dintr-un basm. Şi deşi Buni mi-a descris fiecare detaliu, nu am văzut niciodată conacul cu ochii mei. Nu e de mirare că mă simt ca un astronaut care aterizează pe suprafața lui Marte. Oricum, prefer să fiu aici cu Buni decât la şcoală, locul în care mă aflu în mod normal într-o zi a săptămânii.

De acolo venim, de fapt – de la şcoală. În această dimineață, Buni a fost chemată la o întâlnire matinală cu profesoara mea, doamna Cripps, şi, în ciuda protestelor acesteia, Buni mi-a permis să particip la întrevedere. Ne-am întâlnit cu profesoara mea în biroul directorului, pe care îl vizitasem de mai multe ori decât îmi plăcea să-mi amintesc. Doamna Cripps s-a aşezat la biroul mare, de lemn, al directorului, în timp ce eu şi Buni am stat pe scaune, țepene, în fața ei.

— Vă mulțumesc că ați venit, a spus doamna Cripps.

Parcă-i şi văd chipul, cu acel zâmbet strâns pe care, la momentul respectiv, nu l-am putut descifra corect, considerându-l o expresie a politeții. Acum ştiu mai bine de atât.

— Educația nepoatei mele este o chestiune de maximă importanță pentru mine, a spus Buni, dar în timp ce derulez în gând amintirea, îi observ mâinile încrucişate, aşezate ferm pe biroul din fața ei – un gest mărunt, atât ca o rugăminte, cât şi ca o declarație.

— Pot să întreb unde este mama lui Molly? a întrebat doamna Cripps. Nu că m-ar deranja să vorbesc cu dumneavoastră, dar sunteți cu o generație mai departe.

— Molly locuieşte cu mine. Eu sunt tutorele ei. Este sub tutela mea legală.

Eram pe cale să-i spun lui Buni că nu răspunsese la întrebarea profesoarei, lucru care o făcea pe doamna Cripps să se încrunte, dar când am deschis gura să vorbesc, Buni a coborât mâna pe genunchiul meu, iar vorbele mi s-au oprit în gât. La vremea aceea, n-am ştiut de ce. Am încercat să stabilesc legătura murmurând „Cântecul scheletului", care vorbeşte despre modul în care oasele tălpii sunt conectate la oasele piciorului şi aşa mai departe, dar am terminat cântecul fără să întâlnesc un singur vers care să-mi conecteze limba de genunchi.

Între timp, doamna Cripps şi Buni şi-au continuat conversaţia politicoasă.

— Ştiu că sunteţi ocupată, doamnă Gray. Doamnă, da? Sunteţi căsătorită, corect?

— Puteţi să-mi spuneţi liniştită doamna Gray, a punctat Buni.

— Înţeleg de la Molly că încă lucraţi. Trebuie să spun că este impresionant la vârsta dumneavoastră înaintată.

Buni şi-a dres glasul.

— Iată care este problema, a continuat doamna Cripps. Suntem la câteva săptămâni de încheierea anului şcolar şi este momentul în care ne gândim la cum, îi vom plasa pe elevi în clase în anul care urmează.

— Vă felicit pentru planificarea în avans, a răspuns Buni. Molly aşteaptă cu nerăbdare să aibă un nou profesor anul viitor, nu-i aşa, Molly?

— Abia aştept, am spus. Mi-ar plăcea să am şi noi colegi.

— Exact asta este ideea, doamnă Gray, a spus doamna Cripps, de parcă cu nici nu aş fi vorbit. Am ajuns la decizia dificilă că cel mai bun lucru pentru Molly este să repete clasa. Mă tem că progresele ei nu îndeplinesc standardele noastre educaţionale.

Buni s-a foit pe scaun, uitându-se de la mine la doamna Cripps.

— Nu înțeleg. Rapoartele ei de activitate indică note bune.

— Da, notele ei sunt satisfăcătoare. Abilitățile ei lingvistice şi capacitatea de citire le depăşesc cu mult pe cele ale colegilor ei. Este adesea puțin prea precoce, îi corectează la gramatică pe colegii ei şi le dă lecții de vocabular.

Buni şi-a înăbuşit un râset.

— Asta e Molly a mea.

— Dar vedeți, ea e... altfel decât ceilalți.

— Sunt total de acord, a spus Buni. Este o fată unică. Dar ați observat vreodată, doamnă Cripps, cum, în ciuda diferențelor dintre noi, în principiu, suntem cu toții la fel?

A venit rândul doamnei Cripps să evite întrebarea, în loc să răspundă, a spus:

— Dezvoltarea socială a lui Molly este slabă. Nu şi-a făcut prieteni la şcoală. Din acest punct de vedere, ea este un eşec. Doamnă Gray, aş descrie abilitățile sociale ale lui Molly ca fiind... primitive.

— Primitive, am spus. PRI-MI-TI-VE. Primitive.

Am aşteptat ca Buni să-mi aprobe despărțirea în silabe, dar nu a rostit niciun cuvânt. Chiar dacă ştiam că am silabisit corect cuvântul, ea părea cât pe ce să izbucnească în plâns.

Am vrut să-i spun că totul va fi în regulă şi că ştiam cuvântul din documentarul lui David Attenborough pe care îl vizionaserăm împreună cu câteva săptămâni în urmă. Era vorba despre maimuțe, animale atât de incredibile, atât de des subestimate. Ele pot folosi instrumente primitive pentru a rezolva probleme, nu numai în laborator şi grădini zoologice, ci şi în sălbăticie. Remarcabil!

— Doamnă Gray, a continuat doamna Cripps, zilele trecute Molly a certat un coleg de clasă pentru că mesteca cu gura deschisă. Stă atât de aproape de copiii mai mici,

încât îi sperie. Insistă să-l numească pe omul de serviciu Sir Walter de Brooms[1]. În unele zile, se ascunde în toaletă şi refuză să iasă. Deci, vedeți, ea nu este la nivelul celorlalți copii de vârsta ei.

Buni s-a îndreptat pe scaun.

— Sunt întru totul de acord. Ea nu este la nivelul celorlalți copii. Molly, a spus, întorcându-se spre mine, de ce te ascunzi în toaletă?

— Din pricina mizeriei, am răspuns eu, ca şi când ar fi fost un lucru de la sine înțeles.

— A mizeriei? a repetat Buni, şi eram atât de mulțumită că am auzit-o, bucla delicată de la sfârşitul propoziției, care însemna că voia să ştie mai multe.

— La pauză, am fost invitată să joc fotbal cu ceilalți copii. Am fost de acord să fiu portar, înainte de a observa băltoaca de noroi care se întindea de la un stâlp la altul. Când am refuzat să stau în poartă, colegii mei m-au ținut pe loc şi mi s-au umplut pantofii de noroi. Când am țipat, au aruncat cu noroi în mine şi mi-au spus să mă obişnuiesc. „N-are de ce să-ți fie frică de mizerie”. Aşa au spus.

Buni a rămas cu gura căscată şi s-a întors spre doamna Cripps, fără cuvinte.

— Copiii sunt copii. Nu au vrut să facă rău, a spus doamna Cripps. În plus, Molly trebuie să învețe cumva.

— În acest ultim punct suntem de acord, a replicat Buni. Dar, cu siguranță, Molly nu trebuie să învețe în acest fel, iar colegii nu ar trebui să fie responsabili de educația ei.

A fost o declarație interesantă. Şi recunosc că, până în acel moment, nu mi-a trecut niciodată prin minte cum ar putea colegii să-mi fie şi profesori. În sinea mea am pus la îndoială meritele acestei abordări educaționale. Ce trebuia

---

[1] *Brooms* - „măturі” (în limba engleză în original).

să învăț din faptul că, periodic, eram băgată cu fața în vasul de toaletă sau că cineva îmi lăsa un scuipat în penar? Ce trebuia să învăț din a fi numită Molly Nebuna, Prințesa Sclifosită, Maşina de Curățat şi, pe ultimul loc în preferințele mele, Ciudata aia de Molly?

Ce-i drept, un lucru învățasem de la colegii mei, şi anume că teoria despre diferența dintre a da cu parul sau cu piatra şi a lovi cu vorba era greşită. Mă antrenaseră suficient cât să evit ambele tipuri de proiectile şi, chiar dacă rachetele lor îşi atingeau ținta, vânătăile se estompau în timp. Dar cuvintele – înțepătura pe care o provocau, stigmatizarea – au rezistat pentru totdeauna. Cuvintele lor mă dor până în ziua de azi.

— V-ați gândit vreodată că Molly ar putea beneficia de o atenție mai individualizată? a întrebat Buni, înclinându-se în față. Poate că şcoala poate face anumite ajustări, astfel încât ea să se simtă mai confortabil în clasă. Ar putea fi util ca profesorii ei să încerce noi abordări pentru a ajunge la Molly, nu sunteți de acord?

Doamna Cripps a chicotit, iar eu am crezut că îmi scăpase vreo glumă.

— Sunt profesoară de aproape şapte ani, după cinci ani de pregătire universitară. Cred că ştiu deja ce fac, a spus doamna Cripps. Desigur, există o mulțime de opțiuni pentru un copil precum Molly şi sunt bucuroasă să vă ofer nişte pliante despre specialiştii pe care îi puteți angaja pentru a gestiona în privat situația ei.

— În privat, a repetat Buni. Asta ar presupune nişte costuri.

— Desigur. Nu vă aşteptați ca educatorii să lucreze gratuit, nu?

— Bineînțeles că nu, a spus Buni în timp ce îşi retrăgea mâinile de pe biroul din fața ei.

— Aceasta este o şcoală publică, doamnă Gray. Nu ne putem ocupa de nevoile unei singure eleve. Eu predau la o clasă de treizeci şi cinci de elevi.

— Înțeleg, a răspuns Buni. Mi-e teamă că este peste posibilitățile mele să angajez un specialist sau să o duc la o şcoală privată.

— Sunteți femeie de serviciu. Menajeră, corect? Buni a aprobat din cap. Molly vorbeşte deseori despre dumneavoastră. Când se face mare, vrea să fie la fel ca bunica ei. Aşchia nu sare departe de trunchi, aşa se spune. Ar putea lucra la curățenie când va fi mare. Poate la spălat vase. Aceasta pare a fi o carieră potrivită pentru o fată ca ea.

Buni şi-a coborât privirea în poală. I-a luat un moment să răspundă.

— Mi-e greu să înțeleg cum un copil cu note bune poate fi pus să repete un an. Nu sunt convinsă că aceasta este abordarea educațională corectă. Deşi apreciez părerea dumneavoastră în această chestiune, se poate, vă rog, să vorbesc cu directorul? a întrebat Buni.

— Eu sunt, a răspuns doamna Cripps. Încă nu s-a anunțat, dar consiliul a considerat că este mai bine să aducă un nou suflu, pe cineva... puțin mai tânăr. Vechea directoare se pensionează la sfârşitul anului. Este în concediu în acest moment. Concediu pe fond de stres, a adăugat în şoaptă, dar am auzit-o perfect.

— Foarte bine, a spus Buni, şi zicând asta, s-a plesnit cu palmele pe coapse, şi-a luat poşeta şi s-a ridicat destul de brusc. Să mergem, Molly, a spus ea. Timpul e prețios.

Am urmat-o pe Buni în timp ce se îndrepta spre uşă.

— Stați aşa, a spus doamna Cripps. Molly rămâne aici. O aşteaptă o zi întreagă de şcoală.

— Ah, a zis Buni. Mă tem că greşiți. Dacă o forțați să repete anul, atunci măcar atâta lucru pot să fac: să nu o oblig să-l termine pe acesta. La revedere.

Şi cu asta, m-a condus pe uşă afară.

*

În mintea mea, o mână caldă se aşază peste a mea, o alinare atât de simplă. Nu mai sunt în biroul noii directoare. Stau cu Buni în faţa conacului familiei Grimthorpe.

— Intrăm? întreb.

— Da, intrăm, spune ea.

— Ştiu că vin şi eu?

— Nu, cu siguranţă nu ştiu.

— Dacă nu mă vor în casă în timp ce tu lucrezi? Dacă nu mă plac? Ce facem?

— Fata mea dragă, spune Buni. Abordăm situaţia aşa cum abordăm totul.

— Cum anume? întreb.

— Împreună, răspunde ea.

4

Lily şi cu mine aşteptăm de mult timp în biroul domnului Snow. Niciuna dintre noi n-a scos un cuvânt de cel puţin zece minute. Acest lucru este, desigur, mai neobişnuit pentru mine decât pentru Lily. Mă plimb prin încăpere în timp ce ea stă nemişcată pe scaun, moale şi palidă.

A fost îngrozitor când domnul Grimthorpe a căzut mort pe podeaua ceainăriei şi chiar mai rău când poliţia şi paramedicii au intrat în grabă şi au început să strige:

— Toată lumea să părăsească încăperea! Acum!

O mulţime de oaspeţi s-au îndreptat spre ieşire, în timp ce paramedicii au încercat în zadar să-l resusciteze pe bărbatul care zăcea mort pe podea. Eram pe cale să-i conduc pe oaspeţi afară, dar Lily îmi scăpase din strânsoare şi era lipită de perete, cu o spaimă pură înscrisă atât de

vizibil pe față, încât până şi eu o puteam citi cu uşurință. Era încremenită în loc, se confunda cu tapetul.

— Lily! am strigat. Mi-am croit drum spre ea. Să mergem, am spus şi am luat-o de mâna înghețată.

Am ieşit împreună din ceainărie, încercând să nu ne uităm la corpul domnului Grimthorpe, zăcând inert şi lipsit de viață pe podea.

— Du-o în biroul meu, Molly, a spus domnul Snow când ne-a văzut. Autoritățile ar putea dori să stea de vorbă cu ea.

Autoritățile. Cuvântul mi-a dat un fior pe şira spinării.

Cu Lily lângă mine, am tăiat o potecă prin mulțimea care umpluse întregul coridor de la intrarea în ceainărie până în lobby. Doamnele MIEI, obsedate de mistere, şi jurnaliştii înfometați de poveşti, toți cu ecusoane VIP atârnate la gât, făceau schimb de informații, pe un ton stins:

— E mort? Ce s-a întâmplat? Ce voia să anunțe?

Dar deja se adunau şi alții, cei care auziseră că ceva neplăcut se întâmplase la Regency Grand.

În timp ce ne îndepărtam în grabă pe hol, l-am zărit pe domnul Preston pe treptele din față, cu brațele întinse, încercând să rețină mulțimea, în timp ce luminile roşii, intermitente ale vehiculelor de urgență se reflectau asupra intrării luxoase a hotelului.

Cu fiecare pas, Lily, agățată de brațul meu, atârna tot mai greu. Am avut senzația că era pe cale să se prăbuşească chiar acolo, pe podea.

— Sus, puişor! Totul va fi bine, am spus în timp ce am strâns-o puternic şi am zorit-o pe coridoarele laterale ale hotelului.

De fapt, nu credeam că totul va fi bine, dar am învățat de la Buni, cu mult timp în urmă, cât de importantă era buna dispoziție în vremurile întunecate.

Am străbătut labirintul de coridoare şi pasaje până când, în cele din urmă, ne-am trezit la uşa biroului domnului

Snow. Am bătut tare şi am spus cu o voce tremurândă, dar autoritară:

— Curăţenia!

Nu a răspuns nimeni, deloc surprinzător, dar este important să respecţi protocoalele. Am răsucit mânerul şi, din fericire, uşa nu era încuiată. Am condus-o pe Lily spre un scaun maro pentru oaspeţi, în care ea s-a lăsat grămadă, ca o marionetă. Stă acolo prăbuşită, tăcută, de mai bine de jumătate de oră.

— Lili, te simţi bine? o întreb.

Lily se uită la mine cu pupilele mai mari decât îmi amintesc să le fi avut vreodată.

— Am un sentiment groaznic, şopteşte ea. Ar putea fi foarte, foarte rău. Pentru mine. Pentru noi.

Tocmai atunci, la uşă apare o figură cunoscută şi binevenită.

— Angela! exclam în timp ce mă grăbesc spre ea, ieşind din birou pentru a mă alătura ei pe coridor.

Ţine o ceaşcă de ceai în mână.

— Uite, spune ea în timp ce îmi dă cana caldă. M-am gândit că ar prinde bine.

— Mulţumesc, zic eu. Nu-mi vine să cred, Angela. Nu pot să cred că a murit.

— Nici eu, răspunde ea. Să sperăm doar că există o explicaţie bună. Dar îţi spun, Molls, arată rău. Ca o crimă adevărată.

Întotdeauna am fost predispusă la leşin şi, în acel moment, vechiul meu duşman, vertijul, mă loveşte din nou, dându-mi sentimentul îngrozitor că întreaga lume se întoarce cu susul în jos şi nu pot face nimic s-o opresc. Ca să-mi păstrez echilibrul, mă concentrez pe ceaşca de ceai din mână.

Nu este ciudat cum se poate schimba sensul unui lucru într-o clipită? Cu doar câteva luni în urmă, Angela mi-a

făcut cunoştinţă cu nişte podcasturi despre crime adevărate şi mi-a plăcut foarte mult experienţa. Împreună, am ascultat unul numit *Doisprezece suspecţi dubioşi,* despre un şir de crime mafiote din suburbii. Angela a ghicit criminalul în primele zece minute din primul episod.

— Bingo! a exclamat ea veselă când, în episodul final, criminalul a fost dezvăluit. Cine-i cea mai tare? a întrebat ea în timp ce dansa frenetic, cu părul ei roşu aprins, pentru a-şi celebra clarviziunea.

Cu doar câteva luni în urmă, documentarele despre crime adevărate erau o evadare distractivă, dar acum gândul la asta mă face să leşin.

— Molly, eşti bine? întreabă Angela.

Reuşesc să încuviinţez uşor din cap.

— Nu-ţi face griji, spune Angela. Am antenele întinse. Vă anunţ dacă descopăr ceva murdar.

— Ceva murdar?

— Molly, continuă ea în timp ce îmi pune o mână pe braţul tremurător. Să moară cineva aşa, brusc, nu e chiar firesc.

— Dacă nu e firesc, atunci cum este?

— Criminal, spune Angela în timp ce mă fixează cu ochi sumbri, ieşiţi din orbite.

— Bunica mea obişnuia să spună: „Nu sări la concluzii, ca să nu te împiedici şi să cazi”, punctez eu.

— Bunica *mea* obişnuia să spună: „Cască bine ochii”, răspunde Angela. Aşa că eu, una, asta fac.

Tocmai atunci, auzim suspine din biroul domnului Snow. Ne uităm amândouă pe uşă şi o vedem pe Lily, cu capul în mâini, plângând pe scaun.

— E bine? întreabă Angela.

— Sincer, nu ştiu, răspund în şoaptă.

Îi mulțumesc Angelei pentru ceaşca de ceai. Ea încuviințează din cap şi pleacă fără vreun alt cuvânt sau măcar o şoaptă.

Intru în birou şi pun ceaşca pe măsuță, lângă cea pe care i-am adus-o mai devreme.

— Uite, spun. O ceaşcă bună de ceai te vindecă de orice suferință. Iar dacă nu, mai bea una.

Sper la un zâmbet, o privire, dar nu primesc nimic.

Pentru un timp extraordinar de lung, cuget fără sens la cât de ordonat îşi păstrează biroul domnul Snow, la diferența dintre cărțile legate în piele şi cele broşate şi la felul în care am deprins de la Buni nu numai tehnicile de lustruire a argintăriei, dar şi pe cele de curățare a cărților legate în piele, folosind o cârpă fără scame şi săpun cu lanolină.

— Molly, spune Lily deodată.

Mă grăbesc şi mă aşez pe scaunul de lângă al ei.

— Da?

Ochii ei sunt ca două ape nelinişte.

— Mi-e frică.

— Ştiu, spun. Dar de ce?

— Pentru că un om celebru a murit. Pentru că ei dau vina mereu pe cameriste. Dintre toți oamenii, tu ar trebui să ştii asta cel mai bine.

Îi iau mâinile într-ale ale mele. Sunt pe cale să mă lansez în cele mai bune discursuri ale mele despre cum binele triumfă întotdeauna asupra răului şi cum cei blânzi vor moşteni pământul, dar chiar atunci apare în prag domnul Snow.

— O, slavă Domnului! exclam. Mă bucur atât de mult să vă văd...

Cuvintele mi se opresc în gât pentru că, în timp ce domnul Snow intră în cameră, în spatele lui se află o persoană pe care am avut ghinionul oribil s-o întâlnesc în

urmă cu câțiva ani şi pe care speram să n-o mai văd în viața mea. Este mare, impunătoare, cu umerii largi, atletici. Poartă un pulover negru şi pantaloni negri, deşi faptul că este în haine civile în loc de uniformă nu-mi potoleşte câtuşi de puțin starea de agitație.

— Bună, Molly, spune detectiva Stark, înfigându-se cu nădejde în pragul biroului domnului Snow.

Ştiu că eticheta îmi cere să spun ceva precum „Mă bucur să vă revăd!" sau „Ce plăcere să vă reîntâlnesc după ce, în urmă cu câțiva ani, m-ați considerat pe nedrept ucigaşa domnului Black şi aproape că mi-ați distrus viața!", dar am învățat că, dacă nu-mi pot controla cuvintele din cap, cel mai bine este să nu deschid gura.

— Cineva a sunat la Urgențe chiar în clipa în care domnul Grimthorpe s-a prăbuşit, spune domnul Snow. Poliția a sosit la scurt timp după ce ai părăsit camera, Molly.

— Iar eu am ajuns nu mult după aceea, spune detectiva Stark, înfigându-şi degetele în găicile de la curea şi bâțâindu-se înainte şi înapoi pe călcâie, aşa cum fac cowboy-i din filmele vechi. Să fiu aici îmi dă o senzație de déjà vu, adaugă ea, uitându-se în jur prin biroul domnului Snow.

— Cu siguranță, sper să nu fie cazul, spun eu. Dacă sunteți aici pentru a investiga, ar fi de preferat ca, de data aceasta, să evitați erorile judiciare grave. După cum spunea bunica mea: „A greşi o dată este omeneşte; a greşi de două ori este idioțenie".

Domnul Snow îşi drege glasul.

— Molly, înțeleg că eşti tulburată de evenimentele de azi-dimineață.

Stark intră în cameră şi ia act de prezența lui Lily, prăbuşită şi învinsă pe scaunul ei.

— Se pare că nu-i singura, spune detectiva, arătând din cap spre Lily. Înțeleg că tânăra aceasta l-a servit pe Grimthorpe chiar înainte să moară.

— Tânăra aceasta are un nume, spun eu. Ea este Lily Finch, cameristă aflată în formare şi care beneficiază de toată încrederea mea. Vă rog să-i iertați tăcerea. Cred că este într-o stare groaznică de şoc.

— Se poate? întreabă detectiva în timp ce trage un scaun în fața lui Lily, apoi se aşază, înainte ca cineva să apuce s-o invite propriu-zis să ia loc. Trebuie să-ți pun câteva întrebări, spune detectiva, prea tare.

Crede că Lily e surdă?

— Nu are probleme cu urechile, spun eu.

Lily îşi studiază mâinile livide, strânse în poală.

— Nu e cea mai vorbăreață persoană, dar vă asigur că este o cameristă în formare excepțională, explic.

— Ceea ce nu are legătură cu întrebarea, comentează detectiva. Lily, înțelegi că domnul Grimthorpe a decedat. Chiar acum, m-am uitat bine la corpul lui şi am observat câteva... detalii foarte ciudate. Detalii suspecte. Am auzit că i-ai pregătit ceaiul azi-dimineață.

— De unde ştiți? întreb.

— I-a spus Cheryl, răspunde domnul Snow. Ea a rămas la fața locului.

— Ce legătură are Lily, care i-a pregătit ceaiul domnului Grimthorpe, cu faptul că acesta a căzut mort la podea? întreb.

Detectiva se întoarce în scaunul ei să mă înfrunte.

— Molly, oamenii nu mor aşa, din senin, fără un motiv întemeiat, spune ea. De obicei, au nevoie de puțin ajutor. Apoi se întoarce şi se aplecă direct spre Lily. Lily, spune ea, s-a mai atins altcineva, în afară de tine, de căruciorul cu ceai al scriitorului în această dimineață?

Tăcere.

— Ai remarcat astăzi ceva neobişnuit în hotel? întreabă detectiva Stark. Sus sau poate jos, în bucătărie?

Lily nu răspunde. Priveşte în gol, cu ochi sticloşi, pierduţi. Îmi vine în minte cuvântul „catatonic” şi sunt tentată să-l silabisesc, cu voce tare – un obicei vechi, dar căruia îi rezist.

— Doamnă detectiv, intervin. Personalul de la bucătărie a pregătit două cărucioare cu ceai pentru domnul Grimthorpe în această dimineaţă – unul pentru a fi servit înainte de eveniment şi unul pentru a fi servit în timpul evenimentului. Lily a fost însărcinată cu livrarea ambelor cărucioare. Şi în ceea ce priveşte lucrurile „neobişnuite” din hotel, acestea se întâmplă cu o regularitate alarmantă la Regency Grand. Acum câteva săptămâni, un oaspete a introdus clandestin un şarpe de companie în camera lui. Şarpele a scăpat şi s-a încolăcit pe mobila din hol. Din fericire, am observat bobina neobişnuită pe o canapea verde-smarald chiar înainte ca o doamnă cu fund destul de generos să se aşeze pe reptilă. Ştiaţi că am surprins odată un star pop umplându-şi toaleta cu gheaţă pentru a răci şampania? Şi chiar ieri, câţiva fani ai domnului Grimthorpe se plimbau prin hotel cu permise VIP falsificate, atârnate la gât.

— De unde ai ştiut că sunt false? întreabă detectiva.

— Grimthrope, răspund.

— Poftim?

— Pe ecusoane inversaseră literele din numele domnului Grimthorpe. Greşeală de ortografie, explic. Foarte neglijent.

— Molly are ochi de vultur pentru detalii, confirmă domnul Snow.

— Hmm, mormăie detectiva Stark şi strâmbă din colţul gurii.

Îmi amintesc de câinele de peste drum de apartamentul meu. Buza lui face exact acelaşi lucru, chiar înainte de a se arunca în plină forţă spre gard. Poate că Lily observă şi ea,

pentru că deodată izbucneşte din nou în plâns, îngropându-şi faţa în mâini.

— Nu ai probleme, Lily, spun eu.

— Cam devreme să spui asta, comentează detectiva.

— Să se consemneze că Lily nu este singura care a atins acele cărucioare cu ceai în această dimineaţă. Le-am atins şi eu. Am corectat câteva mici neglijenţe ale personalului din bucătărie. Ei sunt, în principiu, angajaţi-cheie săptămâna aceasta şi îmi pare rău să raportez că au comis câteva erori.

Detectiva se ridică şi se plimbă prin cameră. După câteva ture complete, se opreşte chiar în faţa mea.

— Deci recunoşti că ai atins căruciorul acela de ceai, spune ea.

— Da, spun, în timp ce ridic mâna dreaptă. Este datoria mea de cameristă-şefă să verific fiecare detaliu, pentru controlul calităţii. Iar eu nu mă sustrag niciodată de la datorie.

— Ai observat ceva ciudat la căruciorul acela? Sau la precedentul livrat? Ceva nepotrivit?

Mă gândesc o clipă.

— Da, de fapt. Şervetul de sub ceainic era uşor într-o parte, dar l-am îndreptat.

— Doamne, ajută-mă, spune detectiva Stark, în timp ce îşi freacă fruntea cu o mână. Nu la propriu.

— Mă scuzaţi, spun, deşi nici eu la propriu, căci de fapt aş vrea să spun: „Nu înţeleg ce vrei de la mine”.

— Căruciorul acela de ceai, repetă detectiva. Întreb dacă a existat ceva care ar putea avea legătură cu moartea subită a unui om pe podeaua ceainăriei.

— Dacă ceaiul nu a fost cumva otrăvit, atunci aş zice că nu, răspund.

Ca la un semnal, gura lui Stark face o grimasă, iar Lily izbucneşte iar în lacrimi.

Detectiva se întoarce către domnul Snow.

— Am nevoie să-mi spuneți exact ce a declarat Grimthorpe în marele său anunț.

— Nimic, răspunde domnul Snow. Înainte să poată spune ceva demn de a fi menționat, a... a...

— A murit, completez eu. Ca să spunem lucrurilor pe nume. Domnul Grimthorpe a murit înainte de a-şi ține discursul.

Detectiva Stark se uită la domnul Snow.

— Şi în calitate de organizator al evenimentul, nu ştiți ce avea de gând să anunțe?

— Mă tem că nu, spune domnul Snow.

— Verificați cartonaşele cu notițe, sugerez eu.

— Cartonaşele cu notițe? repetă detectiva Stark, într-un fel care aminteşte de un papagal dresat.

— Le avea în mână când a urcat pe podium. Le-a pus pe pupitru, zic eu.

— Zău? face Stark şi îşi încrucişează brațele.

Îmi iau un moment pentru a reflecta dacă acest „zău” este retoric sau detectiva aşteaptă de data aceasta un răspuns de la mine. Dintr-o prudență excesivă, optez pentru prima variantă.

Detectiva Stark oftează într-un mod pe care Buni l-ar fi descris drept „exagerat de dramatic”.

— Nu am găsit cartonaşe cu notițe pe pupitru, spune ea. Sau oriunde altundeva în încăpere. Se întoarce spre Lily. Trebuie să începi să vorbeşti. Acum. Şi am nevoie să vii cu mine în ceainăria aia şi să-mi explici ce s-a întâmplat. E clar?

— Doamnă detectiv, spun eu, în timp ce păşesc între ea şi camerista mea îndureratăă. Lily nu este capabilă să vorbească în acest moment. Am experimentat blocaje similare în trecut. În cazul meu, blocajele au apărut atunci când oamenii mi-au vorbit într-un mod pe care nu îl meritam. Înțeleg că această problemă este urgentă şi, din

moment ce gura mea este pe deplin funcțională – cel puțin în acest moment –, mă ofer să vă însoțesc la ceainărie pentru a vă ghida asupra evenimentelor de azi-dimineață.

— Nu. Nici vorbă, răspunde detectiva.

— Stați așa, intervine domnul Snow. Molly era chiar acolo, lângă Lily. A văzut totul. De asemenea, tocmai a identificat un obiect dispărut, pe care dumneavoastră și polițiștii dumneavoastră nu l-ați descoperit la fața locului. Molly ar putea fi mai utilă decât credeți.

— Am ochi de vultur pentru detalii, spun eu.

— Totuși, ratezi tot atâtea câte vezi, replică Stark.

Buni a spus odată că, dacă nu ai nimic frumos de spus, cel mai bine e să nu spui nimic. Din acest motiv îmi țin bărbia sus, umerii trași în spate și gura ferm închisă.

Tăcerea, însă, devine curând asurzitoare.

Detectiva oftează de câteva ori, în stilul ei dramatic.

— Haide atunci, Molly, spune ea. Sper să nu fie o pierdere de timp.

5

ÎNAINTE

V-ați întrebat vreodată cum ar fi să vă întoarceți în locurile pe care vi le amintiți din copilărie, pentru a le revedea cu ochi de adult? Ar arăta la fel sau ar părea mai mici, ca obiectele văzute prin oglinda retrovizoare, nu pentru că s-au schimbat ele, ci pentru că v-ați schimbat dumneavoastră?

Aud în minte huruitul mecanic al unei porți negre, din fier forjat, care se închide în urma mea.

— Pas cu pas. Este singura modalitate de a ajunge oriunde în viață, spune Buni.

Îşi pune mâna caldă pe spatele meu şi mă îndeamnă să urc pe poteca mărginită de trandafiri ce duce către conacul Grimthorpe.

— Eşti sigură că nu e un muzeu?

— Este o reşedință privată, draga mea, spune Buni. Deşi ezit s-o numesc casă.

— De ce? întreb.

— Ai să vezi.

În timp ce mergem, întind mâna şi ating petalele moi şi satinate ale trandafirilor splendizi, de un roşu-sângeriu.

— Ai grijă, spune Buni. Trebuie să fii mereu atentă la spini.

Mă îndepărtez şi o iau din nou de mână pe Buni.

— Mai sunt alte servitoare sau muncitori în conac? întreb când ajungem la jumătatea drumului lung.

— Nu mai sunt, răspunde Buni. Majoritatea au fost... eliberați din funcție. Există un grădinar şi paznicul din turnul de la poartă. Pentru interiorul casei propriu-zise, nu au încredere în aproape nimeni. Este o reşedință imensă, dar în prezent sunt aproape singura care are acces.

— Aproape?

— Ideea e că această casă nu-i tocmai plină de viață socială. Soții Grimthorpe sunt foarte retraşi.

— Sună perfect, răspund.

— În curând o vei întâlni pe doamna Grimthorpe, care cere tot timpul o supunere loială, pe când soțul dumneaei, domnul Grimthorpe, este mai degrabă invizibil în prezent... cu excepția momentelor în care nu este.

Un fior ciudat mă străbate în timp ce îmi imaginez o miasmă, un spectru uman, un om parțial invizibil.

— E o fantomă? întreb.

Buni pufneşte în râs.

— Într-un fel, spune ea. Este un scriitor care stă de cele mai multe ori închis în biroul său. Doamna Grimthorpe insistă că dispoziția sa ursuză este un semn al geniului artistic şi că el este mai presus de noi, oamenii de rând. Noi trebuie să-l slujim pe el; şi pe ea; pe amândoi, fără îndoială. Orice ai face, Molly, nu care cumva să-l tulburi de la scris. Te-aş sfătui să păstrezi o distanță sigură, deoarece dumnealui e cam ca un trol, cu un temperament care variază de la melancolic la diabolic.

O nouă imagine a bărbatului prinde contur în mintea mea – un trol de pod robust, hirsut, cu ochi roşii, demonici, cu spatele cocârjat şi colți de prădător.

— Şi doamna Grimthorpe? întreb, plină de speranță. Are copii?

— Nu, răspunde Buni. Şi-a dedicat întreaga viață îngrijirii soțului ei şi protejării bunului renume al familiei.

— Măcar îi plac copiii?

— Mă îndoiesc foarte tare, răspunde Buni, dar suntem pe cale să aflăm.

Am străbătut poteca lungă şi întortocheată, şi acum ne aflăm în fața imensei uşi de la intrare, cu ciocănelul ei de alamă, amenințător, în formă de cap de leu furios.

— Hai, bate, mă îndeamnă Buni.

Iau mandibula grea în mâna mea mică şi o lovesc de două ori de lemnul tare.

În spatele uşii se aud paşi pe tocuri, apoi mânerul se roteşte. Mă grăbesc înapoi la locul meu sigur de lângă Buni.

Uşa scârțâie, iar în prag se iveşte o femeie de statura şi vârsta lui Buni, cu fața lungă, cu buzele ca o linie subțire, curbată în jos.

Buni pune un picior în spatele celuilalt, îşi lasă ochii în jos şi face o reverență, ceva ce nu am mai văzut-o să facă vreodată.

— Flora? exclamă femeia, severă, cu vocea trosnind ca un disc de patefon zgâriat. Ce Dumnezeului mai e şi *asta*?

Ochii mijiți ai femeii se întorc asupra mea, în timp ce eu mă înghesui lângă Buni.

— Ea este Molly, nepoata mea, spune Buni, cu vocea fermă, puternică. Vă cer cu umilință permisiunea să stea cu mine astăzi.

— Să stea unde? întreabă doamna Grimthorpe.

— Doamnă, a fost o problemă la şcoală astăzi, ceva cu totul neaşteptat. N-are cine să stea cu ea câtă vreme eu sunt la lucru, aşa că vă cer permisiunea ca ea să rămână aici în timpul turei mele. Este o fată bună. Nu face niciodată găligie. Ea e... tot ce am mai de preț.

Doamna Grimthorpe pufneşte, apoi îşi duce degetele subțiri la frunte, de parcă această ştire i-ar fi provocat o febră groaznică.

— Servitoarea plasându-şi copilul în grija angajatorilor. Ridicol din toate punctele de vedere. Clatină din cap. Îmi voi extinde generozitatea pentru astăzi, dar să ştii că bunăvoința mea are o limită, iar limita este astăzi la ora 17.

— Generozitate, spun. GE-NE-RO-ZI-TA-TE. Sinonime: bunătate, milă, caritate.

Fac o reverență şi îmi plec capul, la fel cum a făcut Buni cu câteva momente în urmă.

— Asta ce Dumnezeu a fost? întreabă doamna Grimthorpe.

— Silabisire, explică Buni. Se pricepe foarte bine la asta.

Găurile negre ale ochilor doamnei Grimthorpe forează în ochii mei.

— Există reguli în această casă, domnişoară. Şi le vei respecta cu sfințenie.

— Îmi plac regulile, spun eu.

— Bun. Regula numărul 1: Copiii trebuie să fie văzuți, şi nu auziți. Corecție: Copiii nu trebuie să fie nici văzuți şi nici auziți.

Încuviințez din cap, temându-mă să vorbesc, deoarece acest lucru încalcă regula numărul 1.

— Regula numărul 2: Fără țipete, fără strigăte, fără scâncete, fără alergătură, fără niciun sunet.

Încuviințez din nou din cap.

— Regula numărul 3: Nu ai voie – în nicio circumstanță – să-l deranjezi pe domnul Grimthorpe. El nu va primi asta cu bunăvoință şi nici eu nu o voi face. Demersurile sale literare sunt de cea mai mare importanță, iar creația sa nu poate fi întreruptă. Înțelegi?

Încuviințez iar din cap, în timp ce degetele mi se strâng în mâna lui Buni.

— Molly este excepțional de politicoasă şi se comportă impecabil, spune Buni. Se va mulțumi să stea liniştită în salon.

— Şi cu ce se va ocupa? întreabă doamna Grimthorpe. Mâinile nefolositoare sunt jucăria diavolului, iar eu n-am de gând s-o las să distrugă casa din plictiseală.

— Mă voi distra cu imaginația mea bogată, răspund, înțelegând prea târziu că tocmai am încălcat o regulă.

Adaug un „doamnă”, în speranța că asta îmi anulează greşeala.

Doamna Grimthorpe oftează, apoi se dă la o parte, permițându-ne să trecem pragul în conac.

Foaierul este de o măreție cum n-am mai văzut vreodată, cu o podea neagră, de marmură lustruită, cu modele geometrice complicate, şi o scară din lemn de stejar închis la culoare, care şerpuieşte spre etaj. În stânga, o oglindă aurită, înaltă cât tot peretele, reflectă imaginea feței mele şocate. Rama oglinzii este atât de strălucitoare, încât sunt sigură că este oglinda magică din *Albă-ca-Zăpada.* Când

ridic privirea, tavanul este atât de înalt, încât simt că-mi trosneşte ceafa. Atârnat de un fir incredibil de subțire, deasupra capetelor noastre, este un candelabru modern, strălucitor, format din mii de cioburi înghețate de cristal. Pe pe pereții holului, zăresc picturile, care sunt într-adevăr aşa cum a spus Buni – nu imagini ale unor figuri pe care să le recunosc, ci pete de culoare îndrăznețe şi abstracte, care par mai degrabă aruncate pe pânză decât pictate cu pensula.

Doamna Grimthorpe închide uşa în urma noastră, cu o bufnitură surdă.

— O să te pun în salon, Molly, spune Buni. Poți lucra la broderia mea. Cum ți se pare?

— Fă asta repede, ordonă doamna Grimthorpe. Ferestrele serei nu se vor spăla singure, Flora.

Doamna Grimthorpe se întoarce pe călcâie şi pleacă pe hol, dispărând în adâncurile misterioase ale conacului. Buni mă bate uşor pe umăr, apoi mă conduce pe uşa dublă de sticlă, în prima cameră uriaşă din dreapta noastră.

— Salonul, anunță ea.

Simt că mă ia cu amețeală când mă uit în jur – fotoliile cu spătar înalt, de un albastru regal, mulurile decorative care seamănă cu ornamentele de frişcă de pe un tort, picturile clasice care acoperă fiecare centimetru de perete: corăbii şi naufragii, doamne înfoiate în jupoanele lor drăguțe, echipe de vânătoare care fugăresc vulpi cu ochii măriți de spaimă, prin păduri înverzite. Şi în cele din urmă, pe polița de deasupra gurii întunecate a şemineului, aşezat țeapăn în centru, este cel mai izbitor obiect pe care l-am văzut vreodată. Aşezat pe un piedestal elaborat, mătuit, se află un ou decorativ strălucitor, sidefat, încrustat cu diamante şi alte pietre prețioase. Nu e mare. Mi-ar încăpea în palmă. Este atât de frumos, atât de hipnotic, încât nu pot să-mi iau privirea de la el.

— Închide gura, că intră musca, spune Buni.

Fac ce mi se spune, dar nu-mi pot lua ochii de la obiectul feeric de pe şemineu.

— Doamna Grimthorpe susține că este un Fabergé, spune Buni. Un artefact prețios, transmis de-a lungul generațiilor. Frumos, nu-i aşa?

— O comoară, răspund pe nerăsuflate.

— Întotdeauna mi-a plăcut camera asta, spune Buni. Au modernizat intrarea şi unele dintre celelalte saloane, dar cel mai mult dintre toate îmi place salonul ăsta. Vino acum. Buni mă trage din reverie spre unul dintre fotoliile cu spătar înalt, de un albastru regal. Stai aici şi lucrează la faţa mea de pernă. Poți să coşi floricelele cu roz şi albastru. Îți aminteşti cum ți-am arătat?

Îmi amintesc. Acul este un iepure – sari cu el în gaură, apoi, odată ce se află dedesubt, faci un nod ca să-l asiguri.

— Eu trebuie să mă duc numaidecât în seră. Dacă doamna Grimthorpe ți se pare morocănoasă acum, crede-mă, n-ai vrea s-o vezi cum e dacă nu mă apuc imediat de ferestre.

Apoi Buni face un gest ciudat. Se ghemuieşte în faţa mea şi mă apucă de mâini.

— Îmi pare atât de rău, spune ea, în timp ce ochii i se umplu de lacrimi. Meriți mai mult, dar nu ştiu ce altceva să fac.

Habar n-am de ce e supărată. Mi se strânge stomacul când îi privesc lacrimile cum i se preling pe obraji.

— Nu plânge, Buni, spun eu. Nu-ți aminteşti ce spui mereu despre mine, despre găsirea locului care să mă facă fericită?

— Odată ce l-ai găsit, totul va fi bine?

— Da, răspund. Şi, Buni?

— Ce?

— Tocmai l-am găsit.

*

După ce Buni părăseşte salonul, petrec mult timp pe fotoliul acela cu spătar înalt, de un albastru regal, luând aminte la fiecare detaliu fin al camerei maiestuoase, studiind şi memorând, notând fiecare obiect într-un registru imaginar din mintea mea.

Astfel, chiar dacă nu mă mai întorc niciodată la conacul Grimthorpe, îl pot revedea oricând în memorie. Aceasta este o tehnică pe care am deprins-o nu cu mult timp în urmă, într-o excursie şcolară la galeria naţională. Deşi colegii mei de clasă au râs de mine şi m-au muştruluit pentru că am citit fiecare etichetă descriptivă de la fiecare exponat, nu mi-a păsat. Nimic nu conta mai mult decât ceea ce construiam în mintea mea – nu doar un simplu loc în care să mă simt fericită, ci un palat în care să mă simt fericită.

Odată ce am înregistrat fiecare tablou, tapiserie şi piesă de artă din salonul Grimthorpe, recreez detaliile cu ochii închişi, şi numai după ce am o fotografie completă stocată în memorie, iau faţa de pernă şi acul lui Buni. Încep cu o floare roz cu albastru, dar în scurt timp, îmi simt pleoapele grele. Îmi pun broderia lui Buni în poală şi las ochii să mi se închidă.

— Ora ceaiului! aud, şi ochii mi se deschid brusc.

Îmi ia un moment să-mi amintesc unde sunt. Buni stă în faţa mea. Mă uit la ceasul de pe măsuţa de cafea şi sunt şocată să văd că minutarul a făcut mai mult de o rotaţie completă.

— Văd că te-ai odihnit, spune Buni. Nu e de mirare că eşti obosită, Molly. Ai avut o dimineaţă teribilă.

Lângă ea stă un cărucior pe roţi, pe care se află un ceainic aburind, o ceaşcă de ceai turcoaz pe o farfurie delicată de porţelan, un coşuleţ doldora de fursecuri cu coacăze, proaspăt coapte, smântână într-un castron frumos, roz, felii de lămâie într-un altul, galben, tartine micuţe cu

felii de castraveți, pe o farfurie de argint, şi o linguriță de argint.

— Pentru cine sunt toate astea? Ai spus că soții Grimthorpe nu tratează niciodată oaspeții, spun eu.

Buni râde.

— Te asigur că nu. Toate acestea sunt pentru tine.

Îmi vine greu să cred. Sâmbăta, Buni pregăteşte un ceai special cu biscuiți, pe care îl luăm la mica masă de bucătărie, cumpărată la mâna a doua, din apartamentul nostru înghesuit. Odată, pentru cea de-a opta mea aniversare, Buni a cumpărat smântână condensată, care era atât de delicioasă, încât nu i-am uitat niciodată gustul. Am întrebat dacă am putea să luăm în fiecare weekend, dar Buni a clătinat din cap.

— Mi-aş dori să putem, spuse ea. Dar e prea scumpă.

Acum, Buni îmi pregăteşte ceaiul aşa cum îmi place mie: două cubulețe de zahăr şi un strop de lapte. Umple o farfurioară plată cu bunătăți delicioase şi o pune pe măsuța laterală, lângă mine. Aşază un şervet curat peste brațul fotoliului meu, probabil pentru firimituri şi picături care se scurg.

— Nu stai şi tu, Buni?

Mă aştept ca ea să-şi tragă un scaun. Abia aştept să-i spun totul despre palatul minții mele, despre cum am depozitat în memorie fiecare obiect din această cameră, de la fazanii din covorul țesut manual până la aranjamentul de pietre prețioase de pe oul Fabergé, în caz că nu mă mai întorc niciodată în acest conac glorios.

— Molly, nu pot să stau cu tine. Mai am multe geamuri de curățat, spune Buni. Dar o să vin mai târziu să văd ce faci. Astăzi este ziua de şters praful, aşa că trebuie să ştergem praful. Mai târziu, poți să-mi ții companie în timp ce fac curățenie în camera asta. Ți-ar plăcea?

— Da, Buni, îi răspund.

Mâna ei mă mângâie în treacăt pe obraz. Apoi Buni părăseşte camera.

Mă minunez încă o dată de căruciorul cu ceai. Pregătesc un fursec cu smântână şi marmeladă, apoi altul. Le devorez pe amândouă şi apoi beau ceaiul, care are gust de citrice şi trandafiri scăldaţi în soare. Îmi torn încă o ceaşcă, folosindu-mă de ambele mâini, aşa cum m-a învăţat Buni. Sunt mândră de mine că nu vărs nicio picătură.

Încerc să mă temperez, mestecând fiecare muşcătură de cel puţin douăzeci de ori, dar în scurt timp, coşuleţul de fursecuri este gol, şi tot ce a mai rămas pe farfuria cu tartine este o mână de firimituri. Pun vasele la loc pe căruciorul de ceai. Atunci văd pânza lăsată pe braţul scaunului meu. Îmi dă o idee. De ce ar trebui să-mi petrec timpul savurând ceai şi brodând, când mă pot face utilă?

„Dă o mână de ajutor ca să meargă mai cu spor". Buni m-a învăţat asta.

Iau cârpa şi încep prin a şterge firimiturile de pe scaun. Apoi încep treaba lui Buni, ştergând praful şi lustruind masa laterală, până străluceşte. Mă mişc prin cameră, ştergând fiecare suprafaţă, nu doar blaturile şi scaunele, ci şi ramele de pe perete, cel puţin pe cele la care ajung. Şterg de praf ceasul de pe măsuţa de cafea, dar şi cărţile legate în piele de pe ea. Curăţ tot soiul de mărunţişuri şi statuete, socluri şi abajururi, pervazuri şi cercevele.

În cameră a mai rămas un singur obiect de lustruit: uimitor, dar prăfuit, oul Fabergé. Îl iau de pe şemineu şi îl duc cu grijă pe scaun. Mă aşez şi pun obiectul preţios în poală. Este mai greu decât pare şi chiar mai frumos de aproape. Picioarele arcuite ale piedestalului sunt decorate cu ghirlande complicate; diamantele fine şi perlele opalescente de pe oul însuşi sunt încrustate în rânduri perfect simetrice. Piedestalul de aur poate că e fad şi pătat acum, dar ştiu exact ce să fac pentru a remedia asta.

Iau câteva felii de lămâie din căruciorul cu ceai şi storc lichidul pe picioarele pătate, aşa cum mi-a arătat Buni când curăţăm acasă argintăria noastră la mâna a doua. Folosind cârpa ei, frec şi lustruiesc, curăţ de zor. Când am terminat, îmi simt mâinile şi degetele obosite, dar nu există niciun punct pe acel piedestal auriu care să nu strălucească şi să nu sclipească. Duc oul la şemineu şi îl pun la loc pe poliţă, unde străluceşte ca un soare în miniatură.

Atunci aud o voce răguşită în spatele meu.

— Ce-ai făcut?

Tresar şi mă întorc.

Doamna Grimthorpe stă la uşă, cu un deget osos îndreptat spre oul Fabergé strălucitor. Aud paşi grăbiţi, apoi apare şi Buni în prag. Se uită la cârpa de curăţat şi la bolul cu lămâi pe care l-am lăsat pe scaun.

— Molly, spune Buni. Ce faci?

— M-am gândit să te ajut la curăţenie, răspund. Dacă trebuie şters praful, ştergem praful. Lustruim. Oul Fabergé era atât de murdar, Buni. Nu cred că a fost curăţat vreodată.

Mă aştept ca Buni să mă complimenteze pentru iniţiativa mea, dar ea duce o mână la gură.

— Nenorocito! ţipă doamna Grimthorpe, încălcând astfel propria ei regulă cu numărul 2 privind vocile ridicate în casă. Se întoarce către Buni. A înlăturat patina de pe o antichitate neprețuită!

— Nu i-am făcut nimic rău, spun eu. Uitaţi, străluceşte.

— Eşti o imbecilă! ţipă iar, cu degetul ei osos încă îndreptat spre mine, de parcă aş fi o broască râioasă cu cinci picioare sau un viţel cu două capete, sau vreo altă monstruozitate a naturii.

— A vrut doar să ajute, încearcă Buni.

— E o idioată! A distrus valoarea unui Fabergé! Dacă i-aş spune domnului Grimthorpe ce ai făcut, domnişoară, tu şi bunica ta aţi fi date amândouă pe uşă afară.

— Dar bunica nu a făcut nimic, spun eu. E numai vina mea.

— Taci, ordonă doamna Grimthorpe. Nu înţelegi ce înseamnă să taci?

Acesta este exact genul de enigmă care îmi sparge creierul în două. Cum să tac când mi se pune o întrebare?

Buni intervine.

— Doamnă, pot să refac patina. Există trucuri pe care le ştie orice servitoare bună. Domnul Grimthorpe nu trebuie să afle. Nu mă concediaţi. Ştiţi cât de greu este să găsiţi un ajutor de încredere în vremurile astea. După cum spuneţi mereu, *lucrurile pot să se înrăutăţească şi se vor înrăutăţi.*

— N-o să găsiţi niciodată o servitoare mai bună decât bunica, spun eu. Niciodată...

Doamna Grimthorpe se uită când la Buni, când la mine, cu o privire tăioasă şi plină de furie.

— Bunica ta este loială, uneori până la extrem. Spre deosebire de alte servitoare care au trecut prin această casă, măcar ea înţelege ce înseamnă datoria. Nu e şi cazul tău, domnişoară.

— Vă rog, spune Buni. Molly a făcut o greşeală. Asta e tot.

— Pentru ca nepoata ta să poată se descurce în această lume, trebuie să înveţe că acţiunile ei au consecinţe, spune doamna Grimthorpe. Fata trebuie pedepsită.

— Sunt întru totul de acord, răspunde Buni. Merită o pedeapsă aspră. Cât se poate de severă.

— Buni! exclam.

Sunt şocată că poate să sugereze aşa ceva când ştie că încercam doar să ajut. Dar când mă uit la bunica, îşi pune două degete la bărbie, semnalul nostru secret care

înseamnă că totul va fi în regulă şi că trebuie să mă iau după ea. Instantaneu, tac.

— Ceea ce propun, spune Buni, este ca Molly să lucreze pentru a-şi plăti datoria faţă de dumneavoastră. Copiii trebuie să-şi înveţe lecţia şi ce lecţie poate fi mai bună decât munca grea, nu sunteţi de acord?

Doamna Grimthorpe se schimbă la faţă.

— Munca grea? repetă ea. La ce te gândeşti?

— Molly îşi va folosi talentele. Va face curăţenie. Fără nicio obligaţie din partea dumneavoastră.

— Sunt de părere că pedeapsa e pe măsura crimei. Doamna Grimthorpe zâmbeşte, dar nu este genul de zâmbet care să i se reflecte în ochi. Va lustrui argintăria din cămara pentru argintărie, ordonă ea.

— Pe toată? întreabă Buni. Dar asta va dura săptămâni!

— Da, răspunde doamna Grimthorpe. Va dura.

Buni mă priveşte într-un mod ciudat, pe care nu-l pot înţelege. Străluceşte la fel de puternic ca oul Fabergé.

— Vino, Molly, spune ea. Să mergem în cămara în care îţi vei îndura pedeapsa severă.

Mă ia cu ameţeală. Nu înţeleg nimic din ceea ce se întâmplă, dar le urmez pe Buni şi pe doamna Grimthorpe, în timp ce mă conduc afară din cameră, pe coridorul lung, tot mai adânc în măruntaiele labirintice ale conacului. Trecem pe lângă o vastă sală de bal în stânga, o sufragerie pentru cine festive în dreapta, o sală de biliard şi mai multe toalete. În cele din urmă, coridorul amplu se deschide în cea mai mare, cea mai curată şi mai splendidă bucătărie pe care am văzut-o vreodată, cu ferestre din podea până în tavan, cu vedere spre o seră de sticlă, iar grădinile de dincolo de ea sunt atât de verzi şi îngrijite, încât par desprinse dintr-un basm.

— Ţine pasul, copilă, spune doamna Grimthorpe, în timp ce tropăie spre capătul îndepărtat al bucătăriei.

Deschide o uşă şi aprinde o lumină. Camera este de două ori mai mare decât dormitorul meu de acasă, cu rafturi din podea până în tavan pline cu tăvi de argint, farfurii de argint, boluri de argint, ceainice de argint, platouri de argint şi nenumărate seturi de cuţite de argint, furculiţe de argint şi linguri de argint. Aşa ceva nu-i cu putinţă. Cum poate un cuplu să deţină atât de mult argint? Să fie comoara unui pirat sau vizuina secretă a unui dragon?

— Aceasta este cămara pentru argintărie, anunţă doamna Grimthorpe. Argintul este pătat. Murdar, totul. Am concediat odată o servitoare pentru că a refuzat să o lustruiască, a spus că este o pierdere de timp. Pe lângă alte afirmaţii ridicole, ea a susţinut şi că leşia din soluţia de lustruit îi strică mâinile. Ei, ca să vezi!

— Buni, spun eu. De ce nu ai lustruit tu argintăria?

— Pentru că bunica ta are alte îndatoriri! exclamă doamna Grimthorpe. Printre altele, trebuie să aibă grijă de întregul conac şi să se ocupe de nenumăratele nevoi ale soţului meu. Înţelegi că este un privilegiu doar să fii lângă un geniu artistic ca el? Slujindu-l, slujim creativitatea însăşi.

Încuviinţez repetat din cap pentru a arăta că am înţeles, apoi ridic mâna, aşa cum fac în clasă când am o întrebare presantă. Doamna Grimthorpe rânjeşte.

— Ce mai e? mă întreabă.

— Asta înseamnă că pot veni aici în fiecare zi, în loc să merg la şcoală? Şi înseamnă că pot să curăţ toată argintăria asta?

Mă uit la Buni, iar ea îmi dă din nou semnalul cu degetele pe bărbie. Stau nemişcată ca o statuie şi strâng din buze.

— Eşti un copil teribil de indisciplinat, spune doamna Grimthorpe. Dar sper că, spre deosebire de cei care au venit înaintea ta, vei evolua spre bine. În bunăvoinţa mea, îţi ofer o a doua şansă. Pentru viitorul apropiat, trebuie să vii aici

în fiecare zi şi să lucrezi pentru a repara răul pe care l-ai provocat uneia dintre nepreţuitele antichităţi ale domnului Grimthorpe. Mă vei despăgubi curăţând şi lustruind toată argintăria din această cămară.

Nu pot să cred ce noroc a dat peste mine! Încep să sar în sus pe loc. Mă uit la Buni, care pare să-şi înghită propriul zâmbet.

— Este atât de încântător! spun eu. Dar mai am o întrebare. Pot să mă apuc de curăţat chiar acum?

6

Detectiva Stark iese din biroul domnului Snow, lăsându-i acolo pe Lily şi pe domnul Snow. O urmez conform instrucţiunilor, dar se opreşte brusc când coridorul se deschide în două direcţii. Sunt cât pe ce să mă izbesc de spatele ei.

— Care duce spre ceainărie? mă întreabă.

— Depinde, răspund. Aţi prefera traseul mai pitoresc, prin lobby, sau pe cel mai rapid, pe coridoarele laterale?

— Du-mă pur şi simplu acolo cât de repede poţi, da? răspunde ea, însoţindu-şi declaraţia cu ceea ce detectez a fi o porţie generoasă de impertinenţă.

— Foarte bine, spun eu. Cine se scoală de dimineaţă departe ajunge.

Virez la stânga şi o conduc pe detectivă pe coridoare, cotind încă o dată la stânga, apoi la dreapta şi apoi iar la stânga, până ajungem la ceainărie, unde intrarea este barată cu bandă de avertizare. Un sentiment profund de nelinişte mă bântuie din nou, o teamă din ce în ce mai profundă pentru tot ce s-a întâmplat în această dimineaţă. Când arunc o privire în încăpere, icnesc zgomotos la ceea ce văd.

— Te obişnuieşti cu asta în timp, spune Stark.

Se referă la domnul Grimthorpe, al cărui corp neînsufleţit zace înţepenit într-un sac negru pe podea, în mijlocul ceainăriei. Doi poliţişti în uniformă închid fermoarul sacului. Dar nu cadavrul domnului Grimthorpe este cauza şocului meu. Starea camerei este cea care mă deconcertează. După toată munca mea grea, acum este un dezastru total. Feţele de masă sunt pătate de ceai şi strâmbe, iar vesela e răvăşită şi răsturnată. Plăcile de sub picioarele mele sunt lipicioase. Ici şi colo, canapé-urile sunt călcate în picioare şi terciuite pe podea. Mă mir că nimic nu este spart, în afară de ceaşca de ceai a domnului Grimthorpe – cioburile sunt împrăştiate haotic în jurul sacului pentru cadavre.

— După cum ştiţi, doamnă detectiv, spun eu, am mai văzut oameni morţi.

Ceea ce nu spun este că nu sunt teribil de supărată că domnul Grimthorpe a murit şi că, uneori, soarta are un mod ciudat de a oferi fiecăruia exact ceea ce merită. De asemenea, nu menţionez legătura mea cu bărbatul din sacul pentru cadavre. Dacă am învăţat ceva din *Columbo* şi din experienţele mele din trecut, e că cei care i-au cunoscut pe morţi când erau vii devin repede suspecţi, şi acesta este ultimul lucru pe care mi-l doresc acum.

Mă uit încă o dată în jurul camerei şi mă simt complet năucită. Eram atât de mândră de felul în care o transformaserăm dintr-o cameră de depozitare, veche şi prăfuită, într-un spaţiu nou şi strălucitor pentru evenimente! Apoi mă surprinde să constat cum o cameră este doar un container. Orice spaţiu poate fi otrăvit de amintirea a ceea ce s-a întâmplat în el. O ceainărie, o bibliotecă, un salon...

Mă simt brusc nesigură pe picioare. Întreaga lume pare să se încline. În spatele meu, aud suspine şi oftaturi.

— E chiar... mort? întreabă o voce tremurătoare.

Detectiva Stark şi cu mine ne întoarcem.

Adunate pe coridor, se află o mulțime de femei de vârstă mijlocie înghesuite atât de strâns, încât este greu de spus unde se termină una şi unde începe alta. Toate poartă ecusoane de VIP şi, în dreptul inimii, insigne identice pe care scrie FANUL #1 al lui J.D. GRIMTHORPE.

— Cine sunteți? întreabă Stark.

— Suntem MIEI, spune o femeie înaltă, cu părul cărunt, aflată în fruntea grupului.

Datorită stegulețului ei roşu, o recunosc imediat ca fiind preşedinta organizației. L-a purtat zile întregi, mânându-şi turma prin hotel, în speranța de a-l vedea pe celebrul scriitor în persoană, ca să obțină un autograf sau, şi mai bine, să-şi facă un selfie cu el.

— Sunt un fan-club, îi explic detectivei. Cititoare înfocate de romane de investigație, specializate în studierea operei domnului Grimthorpe.

— Nu suntem doar un fan-club. Suntem pasionate de mistere, spune o altă femeie cu părul cărunt, destul de împlinită, în timp ce arată spre insigna cu FANUL #1 prinsă de puloverul ei maro.

Puloverul fie este realizat în întregime din păr de pisică, fie este atât de acoperit de el, încât materialul de dedesubt este în mare măsură invizibil.

— Viu sau mort, bolnav sau sănătos, ne devotăm stăpânului enigmelor, spune, din centrul grămezii, o femeie minionă, cu păr gri-argintiu, marcat de şuvițe fucsia strălucitoare. În inimile şi amintirile noastre, J.D. trăieşte perpetuu.

— Adică pentru totdeauna, spun eu, amintindu-mi momentul în care am învățat prima dată cuvântul.

Câteva, dacă nu toate membrele grupului încep să plângă la unison. Un pachet de şervețele apare de undeva şi este transmis de la o membră a fan-clubului la alta.

— Sunteți detectivă? o întreabă pe Stark preşedinta înaltă, cu părul creț, în timp ce îşi îndreaptă steagul roşu spre ea.

— Da, răspunde Stark.

— Cunoaşteți cauza morții? întreabă o altă femeie, din mijlocul mulțimii.

— Asta am venit să aflu, răspunde Stark.

— A fost o crimă? întreabă miniona cu părul roz.

— Nu am exclus nimic, răspunde detectiva Stark.

— Vă pot ajuta, se oferă doamna cu pulover din păr de pisică. Sunt expertă în J.D. Grimthorpe.

— Am deja mai mult ajutor decât îmi trebuie, răspunde Stark şi se uită la mine. Şi ceea ce vreau de la voi toate în acest moment este intimitate. O să vă rog să eliberați imediat zona.

Preşedinta încuviințează din cap.

— Desigur. MIEI, lăsați spațiu doamnei detectiv. Ridică steagul roşu pentru a le aduna pe celelalte. Doamnă detectiv, suntem aici dacă vă răzgândiți şi vreți informații de fundal, spune ea, în timp ce îşi îndrumă grupul departe de intrarea în ceainărie.

— Vă rog să nu ne uitați, spune femeia măruntă, cu părul cărunt, străbătut de şuvițe fucsia.

— N-aş putea nici dacă aş vrea, răspunde detectivă Stark.

Preşedinta purtătoare de steag îşi conduce turma pe coridor şi nu se mai vede.

Odată ce au plecat, detectiva Stark ridică banda galbenă de avertizare care barează intrarea.

— Treci, Molly, ordonă ea.

— Ce amabil din partea dumneavoastră, spun eu, în timp ce mă aplec şi trec pe sub bandă.

Detectivă Stark mă urmează.

Cei doi polițişti care au închis fermoarul sacului de cadavre se îndreaptă spre noi.

— Constatări? întreabă detectivă Stark.

— Iritație în jurul gurii, angioedem sub ochi.

— Semnificație: umflare compatibilă cu o insuficiență de organ sau, uneori, cu stopul cardiac, spun eu. Dar ce face, de fapt, inima să se oprească? Aceasta este întotdeauna întrebarea, nu-i aşa?

Polițiştii se întorc spre mine de parcă abia acum m-ar vedea.

— Ea cine dracu' e? întreabă cel mai înalt.

— Molly. E doar o cameristă, răspunde detectivă Stark.

— Molly camerista? Faci mişto de mine[2], spune cel mai scund.

— Aş vrea eu, răspunde detectiva Stark încet, dar nu suficient de încet pentru urechile mele.

— Ce caută o cameristă la locul crimei? se miră cel înalt.

— Presupuneți că acesta este locul crimei? întreb. Când presupui, faci o PRE-SU-PU-NE-RE.

Dintr-un motiv oarecare pe care nu-l pot înțelege, detectiva Stark îşi dă ochii peste cap, în timp ce ambii polițişti îşi lățesc gurile până la urechi.

— Ignorați-o, spune detectivă Stark. E problema mea. Voi întoarceți-vă la muncă.

— Dar trebuie să curăț mizeria asta, îi spun detectivei. Va dura ceva timp pentru a readuce această cameră la o stare impecabilă.

— Nicio şansă. Fără curățenie, spune Stark.

Abia atunci îmi dau seama ce impuls prostesc a fost acesta.

Cei doi polițişti se întorc la mizeria din fața sălii.

Stark scoate un blocnotes din buzunar.

---

[2] Molly Maid (în traducere „Molly Camerista") este numele unei francize internaționale specializate pe servicii de curățenie.

— Bine, să terminăm cu asta. Vreau să descrii sala asta aşa cum era înainte de eveniment. Poți să-mi spui cine, ce şi unde se afla, înainte ca domnul Grimthorpe să urce pe podium? Niciun detaliu nu este lipsit de importanță, înțelegi?

— Înțeleg perfect, răspund, în timp ce întorc timpul înapoi în această dimineață şi îmi refac în minte imaginea ceainăriei în toată gloria ei, populată de oaspeți care aşteaptă intrarea domnului Grimthorpe. La 9.15, toți oaspeții erau aşezați. Uşierii, chelnerii şi cameristele stăteau pe margine. Eu eram chiar acolo, în față, lângă Lily. Fotografii şi jurnaliştii erau în spatele nostru.

— Şi masa aceea? întreabă Stark.

— Librarii erau în spatele ei. Şi Lily ducea căruciorul cu ceai al domnului Grimthorpe.

— Acela de acolo e căruciorul lui?

Arată către un cărucior aflat în partea din față a încăperii.

— Acela este, răspund eu. Adică, *era* căruciorul cu ceai al domnului Grimthorpe.

— Băieți! strigă detectiva Stark. Acela e căruciorul lui Grimthorpe.

Ei încuviințează din cap şi încep să-l inspecteze cu mănuşi în mâini.

— Grimthorpe era în încăpere când ai intrat? întreabă Stark.

— Nu. Era în spatele uşii mascate de lambriuri. Doamna Serena Sharpe, secretara personală a domnului Grimthorpe, a ciocănit. Apoi a apărut domnul Grimthorpe. Sala a rămas tăcută cât timp el a urcat pe podium şi şi-a pus cartonaşele cu notițe pe pupitru.

— Corect. Cartonaşele. Băieți! strigă ea. Ați găsit vreun cartonaş cu însemnări?

— Nu, doamnă, răspunde polițistul înalt.

Celălalt neagă şi el din cap.

— Şi ce s-a întâmplat apoi, Molly? întreabă Stark, în timp ce mâzgăleşte ceva în blocnotes.

— Domnul Grimthorpe şi-a dres glasul şi a cerut o ceaşcă de ceai, pe care i-a turnat-o Lily, apoi s-a grăbit să se întoarcă pe podium.

— Vom testa ceaiul din acel ceainic.

— Nu e nevoie, spun eu. Era English Breakfast. Sunt sigură de asta.

— Mă refer la testarea pentru toxine, Molly. Înțelegi? Vrem să ştim dacă nu cumva cineva, cum ar fi tolomaca aia din biroul domnului Snow, a pus ceva în ceaiul scriitorului.

— Nu e nevoie de insulte, spun eu. Şi în ceea ce priveşte ceaiul lui Grimthorpe, cu siguranță avea ceva în el: miere.

— Miere, repetă detectiva Stark.

— Da. Din vasul cu miere pe care-l pusesem mai devreme pe căruciorul cu ceai. După cum am menționat, chiar înainte de marele eveniment, am inspectat şi eu căruciorul cu ceai şi mi-am dat seama că existau anumite abateri calitative. Domnul Grimthorpe bea ceaiul îndulcit cu miere, nu cu zahăr. Am îndreptat un şervet, apoi am pus în loc de vasul cu zahăr unul cu miere.

— Băieți! strigă ea din nou. Găsiți vasul cu miere de pe cărucior.

Bărbații cu mănuşi îl caută, dar nu-l găsesc.

— Trebuie să fie acolo, spun eu. Un vas de argint de înaltă calitate, cu un mic decupaj în capac pentru o linguriță Regency Grand. Mă duc spre căruț, dar când ajung, tot ce văd este un şervet gol pe tava de argint. Vasul cu miere a dispărut, spun. Mă uit prin cameră. Există boluri de zahăr pe fiecare masă, dar nu şi vase cu miere, deoarece nu fac parte din serviciul nostru obişnuit de ceai. Ce ciudat! exclam. Domnul Grimthorpe a coborât el însuşi de pe podium, ca să-şi mai pună nişte miere în ceai.

— A băut din ceaşca aceea spartă de pe podea? întreabă detectiva Stark.

— Absolut sigur. L-am văzut cu toții. A luat câteva înghițituri imediat şi apoi a mai sorbit puțin când s-a întors pe podium. După care a pus ceaşca jos şi a început să vorbească. Era pe cale să dezvăluie un secret – doar atât a spus –, dar înainte de a apuca să facă asta, a început să se legene, ca şi cum ar fi fost băut. Brusc, s-a răsturnat înainte, apoi s-a prăbuşit pe podea, deasupra bietei Lily.

— Şi ceaşca de ceai i-a zburat din mână, remarcă Stark.

— Întocmai, răspund eu, uitându-mă la cioburile de pe podea. La fel s-a întâmplat şi cu linguriţa şi farfuria.

Detectiva Stark se apropie de ceaşca şi farfuria sparte de pe podea, ghemuindu-se cu prudență lângă cioburi. Se întoarce către polițişti.

— Băieți, ați luat vreo linguriță de pe jos?

— Nu, spune cel înalt, iar celălalt neagă şi el din cap. Ea notează ceva, apoi dă pagina.

— Ce s-a întâmplat după ce Grimthorpe s-a prăbuşit? întreabă.

— Toată lumea s-a repezit în faţa sălii. Au fost strigăte de ajutor, oameni care se înghesuiau. Mi-am croit drum înainte, apoi am scos-o pe Lily de sub domnul Grimthorpe. Domnul Snow şi secretara personală a domnului Grimthorpe, doamna Serena Sharpe, încercau să-l resusciteze.

Detectiva ridică privirea din notițe.

— Unde crezi că este acum secretara aceea?

— Poate în camera ei? presupun. Situată lângă cea a domnului Grimthorpe, la etajul doi.

— Ea cu şeful ei aveau camere alăturate?? întreabă detectiva. Se întoarce către oamenii ei. S-a gândit vreunul dintre voi s-o reţină şi s-o interogheze pe secretara personală?

Cei doi bărbați îi evită privirea.

Detectiva Stark își închide blocnotesul.

— Repede! spune ea, în timp ce mărșăluiește spre ieșire.

— Unde mergeți? o întreb.

— S-o caut pe Serena Sharpe.

•

O urmez pe detectivă pe când iese din ceainărie și străbate holul hotelului, până la lifturi, unde mai mulți oaspeți așteaptă să urce.

— Ești liberă. Du-te la treburile tale, anunță detectiva Stark, în timp ce apasă butonul de urcare, cu mult mai multă forță decât este necesar. Dar să nu pleci încă din hotel, Molly. Da? Și n-o lăsa nici pe fata aceea să plece nicăieri.

— Am înțeles, răspund. Și cum anume intenționați să intrați în camera doamnei Sharpe dacă ea nu este acolo? V-a furnizat cineva o cheie? Domnul Snow, poate? Și presupun că aveți un mandat, deoarece nu puteți intra în camera unui oaspete după bunul plac... decât dacă sunteți cameristă, desigur, spun eu, în timp ce îmi ridic cardul universal de acces.

Stark cercetează fețele oaspeților din jurul nostru. Să fie oare un efect al luminii sau detectez o nuanță de roșu-tomată care i se întinde de pe gât până la pomeți?

— Bine, mormăie ea. Poți să vii cu mine. Și dacă întreabă cineva, din punct de vedere tehnic, tu vei fi cea care intră în acea cameră, nu eu, înțelegi?

— Cum doriți, răspund.

Apoi se întâmplă ceva ce nu mi s-a mai întâmplat niciodată în toți anii de când sunt cameristă de hotel. Ușile liftului se deschid, și oaspeții de lângă noi se dau înapoi, permițându-ne mie și detectivei să intrăm primele. Odată intrate în lift, ei nici măcar nu ne urmează. Îi aud șușotind.

— Cine e femeia în negru? Arată ca un detectiv în civil! Asta înseamnă că Grimthorpe a fost ucis?

Uşile se închid, iar eu apăs la doi. Urcăm în tăcere până când uşile liftului se deschid.

— Pe-aici, spun eu, conducând-o pe detectiva Stark spre apartamentul doamnei Sharpe, numărul 201. Bat la uşă în timp ce detectiva aşteaptă la câțiva paşi mai în spate. Curățenia! strig cu voce fermă, autoritară. De data aceasta, nu sunt aici să vă fac curat în cameră. De fapt, sunt cu cineva care doreşte să stea de vorbă cu dumneavoastră.

Aşteptăm, dar nu primim niciun răspuns. Mă întorc către detectiva Stark.

— Strict vorbind, şi conform propriului meu regulament, doar camerista doamnei Sharpe are voie să intre în cameră, şi aceea nu sunt eu. Dar voi face o excepție doar de această dată.

— Îți rămân veşnic recunoscătoare, răspunde detectiva Stark, deşi felul în care o spune mă face să-i pun la îndoială sinceritatea.

Deschid uşa cu cardul. Detectiva rămâne afară, dar bagă capul pe uşă, uitându-se încolo şi încoace. Ştiu ce face pentru că şi eu fac acelaşi lucru: memorează detaliile camerei şi le fixează în minte ca să le studieze mai târziu.

Patul este proaspăt făcut, colțurile sunt bine strânse, exact ca la spital. Paharele de apă de pe masă sunt prevăzute cu capace sanitare. Covorul este proaspăt aspirat, în linii paralele, ca o grădină Zen, iar teancul de perne este perfect şi imaculat. Nu numai că în această cameră s-a făcut curățenie recent, dar e la fel de clar că doamna Sharpe a plecat. Nu există pe nicăieri nici valiză, nici obiecte personale.

— E totul în regulă, Molly? aud în spatele meu. Am lustruit totul cum trebuie?

Mă întorc şi le văd pe Sunshine şi Sunitha, două cameriste cu experienţă, stând în prag, lângă detectivă, cu un cărucior de curăţenie în dreptul lor.

— A văzut-o vreuna dintre voi pe doamna Sharpe? le întreb pe cameriste.

Sunshine neagă din cap.

— De la recepţie am fost anunţate că a plecat. Ni s-a spus să curăţăm această cameră şi pe cea alăturată, a domnului Grimthorpe. Şi el a plecat.

— Este un fel de a spune, comentează detectiva Stark.

— E mort, le explic cameristelor. Mort de-a binelea.

Sunitha rămâne cu gura deschisă. Sunshine cască ochii mari.

— N-aţi aflat? le întreb.

— Avem două cameriste în minus, Molly, pentru că tu şi Lily aţi fost repartizate la ceainărie. Aceasta este, de fapt, camera lui Lily, dar Cheryl ne-a spus să o facem noi. Am fost toată dimineaţa pe etajul ăsta, explică Sunshine.

— Pot să mă uit prin gunoiul pe care l-aţi strâns? întreabă detectiva.

Sunshine şi Sunitha schimbă o privire care nu poate să însemne decât că o suspectează pe femeia asta uriaşă, îmbrăcată din cap până în picioare în negru, de nebunie, de perversiune sau de ambele.

— Dumneaei se află aici ca să investigheze, spun eu. Vă rog să aduceţi sacul cu gunoiul din această cameră.

Sunitha încuviinţează din cap şi scormoneşte prin cărucior, scoţând într-un final un mic sac alb de gunoi, pe care i-l dă detectivei Stark.

— Aveţi nişte mănuşi? întreabă Stark.

Sunshine ia din cărucior o pereche nouă, de unică folosinţă, şi i le dă. Detectiva şi le pune, desface sacul, scotoceşte puţin, apoi scoate ceva de la fund, un bilet

mototolit. Hârtia poartă logoul hotelului Regency Grand. Îl netezeşte, în timp ce eu citesc peste umărul ei:

„Eşti un înger.
Salutări.
Cel mai mare admirator al tău”.

Caligrafia e impecabilă; este scris cu stiloul, judecând după curbele şi buclele a căror linie se subțiază progresiv. Mi se pare atât de familiar, şi totuşi nu îl prea pot plasa.

— Este scrisul domnului Grimthorpe? întreabă detectiva.

— Cu siguranță nu, răspund.

Mi-am dat seama imediat.

Detectiva se uită la mine, ridicând din sprânceană.

— Ce te face să fii atât de sigură?

Mintea mi-o ia la goană. Inima îmi bate cu putere. Marginile camerei încep să se întunece.

— Ştiu pentru că... pentru că a dat autografe mai devreme, pentru mine şi pentru mulți alții, m-am grăbit să răspund. Scrisul ăsta nu se potriveşte.

— Hmm, răspunde Stark.

Sunshine şi Sunitha au urmărit conversația dintre noi ca pe un meci de tenis, dar sunt antrenate să servească oaspeții, nu să se intereseze de ei, aşa că nu întreabă nimic despre ce se întâmplă.

— Doamnelor, Sharpe a mai lăsat şi altceva în această cameră?

— Da, spune Sunshine. Florile astea. Arată către doisprezece trandafiri roşii, cu tulpini lungi, într-o vază de sticlă aşezată pe căruciorul ei de menajeră. Molly, i-am păstrat noi. Ni s-a părut aşa o risipă să-i aruncăm! Am vrut să te întrebăm – este în regulă?

Înțeleg imediat dilema cu care se confruntă cameristele mele bine intenționate. Pe de o parte, *Menajul şi menținerea*

unei stări de curățenie impecabile. Ghid şi manual pentru cameriste (un manual oficial de reguli, conceput şi scris de mine) afirmă că articolele lăsate în urmă de oaspeți vor fi depuse la recepție, la obiecte pierdute. Cu toate acestea, o subclauză mai spune că, *dacă* şi *atunci când* obiectele lăsate în urmă de oaspeți sunt considerate aruncate mai degrabă decât uitate, aceste articole pot fi însuşite de cameriste, pentru uz personal.

— Puteți păstra florile, spun eu. Evitați risipa.

— Dar camera domnului Grimthorpe? întreabă Stark. A mai rămas ceva în ea?

Sunitha neagă din cap.

— Nimic la gunoi?

— Nimic, nicăieri în cameră, precizează Sunshine. Nici valiză, nici gunoi, nimic. Doar un pat răvăşit.

— Deci şeful ei moare brusc, şi ea o şterge de aici, pur şi simplu?

Detectiva Stark îşi dă ochii peste cap. Împătureşte biletul din gunoi şi îl pune în blocnotes, apoi se apropie de cărucior, aruncă în coş sacul de gunoi din mână şi, peste el, mănuşile de cauciuc.

— Asta e tot, spune ea, în timp ce porneşte pe hol.

— Unde vă duceți? întreb eu, mergând după ea.

— La secție.

— Aşadar, investigația s-a încheiat?

Se întoarce brusc şi aproape că mă ciocnesc de ea.

— E departe de a fi încheiată. Ai face bine să speri, de dragul tău – şi de dragul micuței tale protejate –, că nu găsim nimic dubios în ceainărie.

— O, nu va fi cazul, spun eu. Totul va fi impecabil după mine.

— Nu mă refer la curățenie, Molly. Mă refer la rapoartele toxicologice. Mă refer la ceaiul adus pe căruciorul ăla.

— Ştiu bine ce vreți să spuneți, doamnă detectiv. Dar dumneavoastră înțelegeți ce vreau *eu să* spun?

Detectiva Stark îşi pune mâinile în şolduri.

— Permite-mi să te întreb asta foarte direct. Cunoşti vreo menajeră sau vreun alt angajat al hotelului, fie că este vorba despre tine sau altcineva, care ar fi putut avea un motiv să-l urască pe domnul Grimthorpe?

Ezit, pentru că nu ştiu cum să răspund. Adevărul este că ştiu o menajeră care avea un motiv să-l urască pe domnul Grimthorpe. Dar mai ştiu că menajera aceea este moartă.

7

ÎNAINTE

Mi-o evoc în minte şi o pot retrăi ca şi cum ieri s-ar fi întâmplat. Este noaptea de după prima zi pe care am petrecut-o lucrând alături de Buni la conacul Grimthorpe. Sunt înapoi, în apartamentul nostru. Buni m-a băgat în pat şi mi-a făcut urările ei obişnuite cu privire la sărutările puricilor. Închid ochii şi cad în somnul cel mai profund şi mai intens din viața mea.

Pentru prima dată după mult timp, nu sunt tulburată de coşmaruri despre chinurile care m-ar putea aştepta a doua zi în curtea şcolii. În schimb, visele mele sunt sclipiri şi străfulgerări, viziuni de argint şi ouă Fabergé care dansează în capul meu. Mă trezesc dimineață revigorată şi entuziasmată la gândul că îmi voi petrece încă o zi la conacul Grimthorpe.

Buni şi cu mine pornim la drum la opt fără un sfert. Astăzi, fără bani pe taxi. Suntem propulsate de propriile

picioare, apoi de un autobuz urban şi, într-un final, de un alt autobuz. Pe drumul lung, îi împărtăşesc lui Buni marea revelație pe care am avut-o înainte de a adormi, cu o seară înainte.

— M-am hotărât. Ştiu ce vreau să fiu când voi fi mare.

— Ce? întreabă Buni.

— Menajeră, la fel ca tine.

— O, nu ți-aş recomanda, spune Buni. Munca asta are multe pericole ascunse. Şi cred că poți să ținteşti mai sus, cu mintea aia ageră a ta.

— Cum adică să țintesc mai sus? Vreau să fiu menajeră, zic.

Buni oftează şi mă mângâie pe mână.

— Foarte bine. Deocamdată, poți fi menajera mea în formare la conac. Cum ți se pare?

— Divin, răspund.

O oră mai târziu, ajungem la poarta conacului. Buni sună la interfonul ascuns, pentru a ne anunța sosirea, iar paznicul invizibil din turn deschide poarta magică. Urcăm pe poteca pietruită, flancată de trandafiri parfumați. La intrarea în conac, o față schimonosită, pe care nu am observat-o ieri, se uită la noi de deasupra uşii.

— Buni, acesta este domnul Grimthorpe?

— Nu, spune ea, râzând discret. Este un gargui de piatră, deşi recunosc că există o stranie asemănare.

Mă apropii de uşă, apuc mandibula grea a leului şi bat puternic de trei ori. Mânerul se răsuceşte, iar doamna Grimthorpe apare, cu gura pungă, purtând o bluză bej şi o fustă gri.

— Bună dimineața, doamnă Grimthorpe, spun eu. Sunt gata să frec şi să lustruiesc, spun, mândră de noua mea distincție de menajeră în formare a lui Buni.

Doamna Grimthorpe nu răspunde, dar se dă la o parte pentru a ne permite să intrăm. Îşi încrucişează brațele şi se

uită la noi, în timp ce stăm în foaier. Bunica scoate o cârpă din vestibul şi îmi spune să-mi dau jos pantofii. Şterge energic tălpile ambelor perechi înainte de a le pune în pantofar, la distanţă de toţi ceilalţi pantofi de lux.

Doamna Grimthorpe pufneşte dispreţuitor, apoi ne conduce pe coridorul principal, pe lângă ciudăţeniile burgheze, în casă. Ajungem în bucătăria splendidă, scăldată în razele soarelui şi mirosind a lămâi şi aer proaspăt de primăvară.

— Am cumpărături şi comisioane de făcut astăzi, anunţă doamna Grimthorpe. Paznicul o să ne ducă în oraş. Flora, o să vii cu mine să-mi cari bagajele. Fata o să rămână aici, la treabă.

— Doamnă, nu pot s-o las singură pe Molly, spune Buni. Cine o să aibă grijă de ea?

— Cu siguranţă poate să-şi poarte şi singură de grijă. De asemenea, domnul Grimthorpe este sus, în biroul lui, iar Jenkins este şi el acolo, în grădină.

Mă uit pe ferestrele care se înalţă din podea până în tavan şi zăresc un bărbat roşu la faţă, cu ochi bulbucaţi şi cu spatele drept ca un semn de exclamare. Se uită la noi, în timp ce tunde gardul viu cu o foarfecă ascuţită.

Doamna Grimthorpe se uită la ceas, apoi spune:

— Fuguţa, fuguţa, Flora. Du fata în cămara pentru argintărie, cât îmi adun eu lucrurile.

Apoi se îndepărtează, ţăcănind cu tocurile pe unul dintre coridoare, şi nu se mai vede. În clipa în care a plecat, simt că mâinile lui Buni coboară pe umerii mei mici.

— Molly, nu vreau să te las singură aici.

— Nu mă deranjează, spun. O să fiu bine.

— Sigur? Uneori, pur şi simplu nu ştiu ce să fac, spune Buni, mijind ochii în felul acela care îmi face stomacul ghem.

Asta se întâmplă uneori între Buni şi mine. Simt ceea ce simte ea; emoția ei îmi trece prin piele şi mă pătrunde. Fac o notă mentală să caut asta în cartea de anatomie de la bibliotecă, pentru că, deşi în acel cântecel despre schelet nu se spune nimic despre aşa ceva, trebuie să existe o explicație pentru modul în care ochii bunicii se conectează la stomacul meu.

— Când te îndoieşti, cureți, lustruieşti, îi spun lui Buni.

Este un refren pe care, la fel ca pe multe altele, îl cântăm împreună atunci când facem curățenie acasă.

Bunica mă strânge la pieptul ei, apoi mă ține la distanță de un braț.

— Dacă ai nevoie de ceva cât sunt eu plecată, mergi la grădinarul Jenkins, bine? Ştiu că arată înspăimântător, dar este moale ca o budincă. O să-i spun să aibă grijă de tine. Sub niciun motiv nu trebuie să mergi sus să-l deranjezi pe domnul Grimthorpe, ai înțeles?

Înainte să pot răspunde, observ o femeie care mărşăluieşte pe poteca ce duce spre uşa laterală a conacului. Poartă o eşarfă albastră, legată în jurul capului, şi mănuşi de aceeaşi culoare. Ne face cu mâna pe fereastră şi îl salută din cap spre Jenkins, înainte de a-şi continua drumul.

— Buni, ea cine e? întreb.

— Aceasta este secretara personală a domnului Grimthorpe. Doamna Grimthorpe îi interzice să se amestece cu noi, ceilalți – spune că este pentru a păstra intimitatea muncii domnului Grimthorpe. Haide, spune Buni, în cămară pentru argintărie.

Tropăi pe lângă Buni, spre încăperea la care am visat toată noaptea. Este exact aşa cum am lăsat-o, plină până la căpriori cu argintărie moştenită; fiecare obiect are nevoie de atenție. Pe masa mare, piesele pe care le-am curățat ieri sclipesc ca nişte stele strălucitoare.

Buni scotoceşte printr-un dulap, scoate două perechi de mănuşi de cauciuc, un urcior mare şi un lighean larg. Se întoarce spre mine, cu mâinile în şolduri.

— Nu pot să te pun să lustruieşti tot argintul doar frecând de zor. La un moment dat, o să-ți cadă brațul din cot.

Eforturile de ieri mi-au sleit ambele brațe, aşa că acum le simt puțin rigide, dar deocamdată nu cred că sunt în pericol de dezmembrare.

Buni îşi pune mănuşile şi toarnă cu grijă lichid din urcior în lighean.

— Asta este soluție de curățat argintul, Molly. Conține o cantitate mică de leşie, care este corozivă pentru piele. Pe vremuri, când eram ucenică, amestecam noi singure soluția. Odată, o menajeră cu care am lucrat a pus de patru ori mai multă leşie față de rețetă şi a lăsat ligheanul lângă uşa din spate. Stăpânul casei a venit cu mâinile murdare după o vânătoare. A văzut ligheanul şi şi-a băgat degetele înăuntru. Dacă nu i-aş fi dat imediat cu apă, acidul i-ar fi curățat carnea până la os.

— Ce accident îngrozitor! spun eu.

— Îngrozitor, da. Dar un accident? N-am fost niciodată prea sigură.

— Ce vrei să spui? întreb.

— Soarta, Molly, spune Buni. Lucrează pe căi misterioase. De aceea este important să-i tratezi întotdeauna pe ceilalți cu respect, spune ea, în timp ce îmi dă o pereche de mănuşi.

Mi le pun.

— Soluția asta modernă nu e ca substanțele dure pe care le foloseam cu ani în urmă. Este foarte blândă, dar tot trebuie să porți mănuşi de cauciuc atunci când lucrezi cu ea.

Buni ridică un sfeşnic de argint pătat, îl scufundă în soluție şi îl şterge cu o cârpă. După ce e lustruit un pic, argintul străluceşte puternic.

— E magie! spun, bătând din palmele înmănuşate.

— Flora! auzim de undeva din adâncul casei. Fuguța! Fuguța!

Buni îşi scoate mănuşile şi le pune cu grijă lângă lighean, apoi îmi depune o sărutare pe frunte.

— O să mă întorc cât ai zice tu pe silabe „providențial”, spune ea, apoi iese în grabă din cameră.

O aud pe doamna Grimthorpe dându-i ordine lui Buni, de la intrare. Apoi uşa se închide cu zgomot, şi ştiu că au dispărut.

Asta e, mă gândesc în sinea mea. Sunt pe cont propriu în conac – fără Buni. În loc să mă sperie, perspectiva mă umple de mândrie pentru noua mea responsabilitate. Despart de cinci ori în silabe cuvântul „providențial”, apoi ajung la concluzia că Buni a vrut să spună ceea ce a spus mai degrabă la figurat (adică nu chiar acelaşi lucru) decât la propriu (adică precis şi exact).

În linişte, un nou sunet răsună prin conacul gol.

Ța-ța-ța-ța-ța.

E sunetul maşinii de scris. Atât de multe zgomote îmi zgândăresc urechile, dar ăsta nu mă deranjează pentru că este ritmic şi previzibil. Trebuie să fie femeia în albastru, secretara personală a domnului Grimthorpe, care dactilografiază într-un birou, undeva în adâncurile conacului.

În timp ce mă uit prin cămara pentru argintărie, mă cuprinde un sentiment de extaz. Sunt pe cont propriu, într-un conac! Sunt un adult căruia i s-au încredințat responsabilități de adult. Țopăi prin cameră, apoi îmi pun şorțul şi mănuşile noi de cauciuc.

„Scufundă în soluție, apoi freacă şi lustruieşte”.

Mă apuc de treabă, lustruind piesă după piesă şi aliniind perfect pe masă fiecare obiect strălucitor în parte. În timp ce lucrez, îmi imaginez că le pregătesc pentru un banchet regal găzduit de Buni, cunoscută şi ca Ducesa de Şorţ, şi de mine, Menajera Molly de Fabergé.

Lista noastră de invitaţi este *crème de la crème.* Robin Hood este aşezat în capul mesei, într-un costum verde din catifea. Alături de el este Columbo, într-un trenci nou-nouţ, cu părul pieptănat frumos de data asta, aşa cum i-ar plăcea lui Buni. Vizavi de ei sunt Bursucul şi Dl Toad, apoi Sir David Attenborough într-un costum de safari, un Humpty Dumpty clătinându-se în pantalonii lui scurţi cu bretele şi Sir Walter of Brooms, portarul şcolii mele şi singura persoană de acolo care îmi place.

Mai sunt câteva locuri de ocupat, aşa că le populez cu Sperie-Ciori, Leul şi Omul de Tinichea din *Vrăjitorul din Oz.* O adaug pe Pisica de Cheshire, care stă ghemuită pe un scaun din capătul îndepărtat al mesei, zâmbind şi iar zâmbind. A mai rămas un scaun gol, iar acesta este pentru mine. Port o rochie albă impecabilă, cu mâneci din dantelă şi jupon cu volane, până la glezne.

Cer atenţie pentru un toast, lovind uşor în ceaşca de porţelan cu o linguriţă de argint proaspăt lustruită. Clinchetul subţire este o încântare pentru urechile mele.

— Pentru Buni, spun eu. Şi pentru cei mai buni prieteni din cărţile de poveşti. Vă mulţumesc că sunteţi loiali şi sinceri, de la prima până la ultima pagină.

Bem ceai şi mâncăm pateuri cu smântână condensată. Facem un concurs de silabisit şi despart corect „stupefiant” din prima încercare. Suntem adevăraţii Cavaleri de Argint ai Mesei Dreptunghiulare, spirite înrudite, singurii prieteni pe care îi voi avea vreodată.

O mică înţepătură mă smulge din visare. O singură picătură de soluţie mi-a căzut pe antebraţ, chiar deasupra

mănuşii. Mă grăbesc la chiuvetă, unde stropesc cu apă rece locul care mă arde. Potoleşte usturimea, dar când mă întorc la ceai, prietenii mei s-au volatilizat.

— Staţi, întoarceţi-vă! spun, dar imaginaţia mea dă greş.

Mă uit în jos la şorţul meu ponosit, fără jupon şi volane, doar realitatea sărăcăcioasă.

Atunci mă loveşte. Îmi dau seama, cu o oarecare senzaţie presantă, că am nevoie la toaletă. Îmi scot mănuşile de cauciuc şi ies din cămara pentru argintărie. Ieri, Buni mi-a arătat toaleta pe care trebuie să o folosesc. Nu este baia destinată vizitatorilor, de lângă intrare, pe care Bunica o numeşte „toaleta de aur". Şi nici cea de lângă bucătărie, cu cada ei masivă cu hidromasaj. Şi cu siguranţă, nu sunt nici toaletele de la etaj. Am să folosesc toaleta servitorilor, care se află jos, la subsol, unde pereţii sunt din piatră umedă şi unde fiecare colţ găzduieşte un păianjen păros, cu nişte ochi compuşi înfricoşători.

— Are strictul necesar, a spus Buni ieri, în timp ce trăgea de cordonul becului fără abajur şi mă conducea în jos pe scările scârţâitoare şi alunecoase.

Acum, stau în faţa acelei uşi spre subsol, chiar lângă bucătărie, îmi fac curaj să o deschid şi să cobor, dar picioarele mele sunt lipite de podea. Nu mă pot mişca.

Cioc, cioc, cioc, aud.

Aproape că sar în sus de spaimă. Mă întorc şi văd ochii proeminenţi ai lui Jenkins privindu-mă pe fereastra bucătăriei. Clatină din cap de mai multe ori şi spune ceva ce nu înţeleg.

— Nu te aud, spun eu, nu înţeleg ce zici.

Jenkins trece de la fereastră la uşa de sticlă. O deschide, dar nu intră. Bagă doar capul şi şopteşte:

— Nu trebuie să te duci acolo.

— Ba da. Am nevoie la toaletă. Îmi amintesc ce a spus Buni, că Jenkins arată înfricoşător, dar e moale ca o

budincă, ceea ce ar fi de preferat. Este acoperit de mici zgârieturi, probabil de la spinii trandafirilor, şi poartă o serie de unelte ascuţite, ameninţătoare, în centura de piele din jurul taliei. Vederea foarfecii ascuţite ca briciul îmi dă un fior pe şira spinării. Totuşi, e mai bun decât păianjenii. Şi este singura mea speranţă acum. Vă rog, domnule, spun eu. Veniţi cu mine la subsol?

— Aş vrea să pot, micuţa mea, spune el, dar nu am voie să intru în casă. Sunt un muncitor murdar şi toate cele. Dacă mă prinde doamna, îmi tăbăceşte pielea. Şi pe urmă, mă scoate-n şuturi în stradă. Foloseşte altă toaletă. Dacă nu laşi urme, doamna Grimthorpe n-o să afle, spune el şi îmi face cu ochiul.

Încuviinţez din cap şi înghit în sec.

Jenkins închide uşa fără zgomot, apoi scoate foarfecă de la centură şi atacă un gard viu lângă fereastră.

Respir adânc de câteva ori, ca să mă liniştesc. Buni mi-a spus în mod explicit că toaletele de la parter sunt interzise, şi ultimul lucru pe care mi-l doresc este să o enervez pe doamna Grimthorpe încălcând regulile şi, prin urmare, să mă aleg cu pielea tăbăcită, ceea ce sună îngrozitor de neplăcut.

Mă îndrept spre partea din faţă a casei şi mă opresc sub cioburile de gheaţă ale candelabrului modernist. Poate dacă folosesc o toaletă de la etaj, dovezile prezenţei mele vor fi atribuite domnului Grimthorpe sau secretarei sale. Urc în vârful picioarelor scara principală, cu treptele scârţâind la fiecare pas. Scările şerpuiesc până la un mic palier cu o fereastră, apoi urcă până la primul etaj. Ajung sus şi mă privesc de-a lungul unui coridor lung şi cavernos, cu un tapet întunecat, care ar trebui să fie brocart, dar mie, una, îmi dă impresia că sute de globi oculari se uită cruciş la mine şi îmi urmăresc fiecare mişcare.

Pe măsură ce traversez holul, luminile de deasupra capului se aprind ca prin farmec. Trec pe lângă mai multe dormitoare amenajate luxos, aruncând o privire rapidă în fiecare – un pat cu baldachin într-unul; un pat de alamă în următorul, care pare scos direct din *Bed Knobs and Broomsticks*[3]. În sfârşit, găsesc o toaletă, închid uşa şi o încui în urma mea. După ce mă ocup de necesităţile mele, mă săpunesc şi îmi scald mâinile sub apa de la robinetele aurii, apoi le usuc pe un prosop atât de moale, încât ai zice că-i un nor pufos. Descui uşa şi ies, cu mult mai uşurată.

Ştiu că ar trebui să cobor scările şi să mă reapuc de lucru la argintărie, dar în timp ce mă uit pe hol, văd o uşă deschisă ce dă către o cameră largă, care îmi taie respiraţia. Este biblioteca pe care mi-a descris-o Buni, dar nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru a o vedea în realitate. Chiar şi de la distanţă, văd că este plină cu rafturi de cărţi din podea până în tavan şi volume somptuoase cu coperte din piele, în roşu şi albastru, auriu şi verde.

Sunt momente în care picioarele mele capătă o voinţă proprie, iar acesta este unul dintre ele. Merg în vârful picioarelor pe hol, luminile de deasupra călăuzindu-mă înainte. Înainte să-mi dau seama, mă aflu în pragul bibliotecii uimitoare. Zăresc un fotoliu de catifea într-un colţ de lângă fereastră, iar lângă el, o lampă de lectură, cu abajurul susţinut de o nimfă de alamă împietrită în toiul jocului. O scară înaltă, cu roţi în partea de jos, se sprijină de peretele îndepărtat. Ajunge până la volumele cele mai de sus din întreaga încăpere.

Hipnotizată, trec pragul. De unele dintre aceste cărţi am auzit sau le-am văzut la biblioteca publică. Altele sunt noi pentru mine, inclusiv cele cu numele lui J.D. Grimthorpe pe

---

[3] Film muzical fantastic din 1971. în traducere aproximativă: *Stâlpi de pat şi cozi de măturǎ.*

cotor – *Secretul mortului, Otravă şi pedeapsă, Oaspetele misterios.* Întind mâna şi îmi trec vârfurile degetelor peste un raft cu optzeci de volume cu coperte din piele în tonuri de pietre preţioase – *Contele de Monte-Cristo, Basmele* fraţilor Grimm, *Povestirile cu fantome* ale lui Henry James. Tot ce-mi doresc este să scot o carte, să mă ghemuiesc în fotoliu şi să mă pierd în paginile ei.

Ţaca-ţaca-ţaca-ţac.

Din nou sunetul maşinii de scris, mult mai aproape acum. Atunci îl văd, un ax subţire de lumină care vine dintr-o crăpătură din partea de jos a celui mai apropiat perete căptuşit cu cărţi. Mă apropii de grindă.

Apoi aud paşi. Cineva merge de cealaltă parte a zidului.

— Derutant! Gunoi, totul. O bubă rea la fiecare cuvânt!

Este o voce de bărbat, un mârâit întunecat şi răguşit. Paşii devin tropăieli, apoi ceva bufneşte pe podea. Simt vibraţiile sub picioare.

O umbră cade peste linia luminoasă de pe podea. Mă apropii câţiva paşi, dar, pe măsură ce o fac, duşumeaua scârţâie sub picioarele mele.

— Cine e acolo? zice un glas tunător.

Pentru urechile mele tinere, este inconfundabil – vocea neplăcută, însetată de sânge a unui trol.

— Răspunde-mi! porunceşte trolul.

Încep să tremur pentru că îl văd cu ochii minţii – cocoşat şi păros, cu colţi proeminenţi şi ochi injectaţi.

Mă va ridica de bretelele şorţului şi îmi va împinge corpul zvârcolindu-se direct în gura lui căscată şi vorace.

Nu mă mişc, nu fug şi nici măcar nu investighez mai departe, pentru că Buni spune că întotdeauna curioşii mor repede şi n-aş vrea să aflu pe pielea mea că aşa e.

Se lasă tăcerea, şi mă simt teribil de uşurată. Dar pe urmă, picioarele iar nu mă ascultă. Deodată, mă târăsc înainte şi mă ghemuiesc. Nu mă pot opri. Mă întind pe

podea ca să pot privi, prin crăpătura amenințătoare din perete, în camera de alături. Mă întorc pe o parte, cu ochiul la nivelul crăpăturii. Mă trag tot mai aproape, şi mai aproape până când... un ochi – un ochi de trol, de un albastru oțelit – mă priveşte de cealaltă parte a peretelui.

— Aaaaaaaaaaaaa! țip, iar adrenalina îmi pompează în tot corpul.

Mă grăbesc să mă ridic în picioare şi fug din bibliotecă pe coridorul lung, exact când aud uşa de la intrare a conacului deschizându-se şi pe doamna Grimthorpe ordonându-i lui Buni să aducă toate sacoşele de afară.

Cobor scările principale, sărind treptele două câte două, până când stau fără suflare în dreptul intrării, încercând să-mi compun un aer perfect obişnuit în toate sensurile posibile.

— Molly? spune Buni, în timp ce aşază un braț de sacoşe pe podea. Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

Mă agăț de balustradă, într-o încercare curajoasă de a vorbi pe un ton cât mai firesc cu putință.

— Nu o fantomă, răspund. Nu chiar.

8

În visul meu, merg la cules într-o pădure fermecată, chiar pe poteca de la căsuța noastră de turtă dulce.

O oaie ciudată mă întreabă ce fac.

— Adun leacuri pentru Buni, îi răspund.

— Mai bine te grăbeşti până nu e prea târziu, spune oaia şi pleacă tropăind pe cărare.

Când ajung la căsuța noastră, Buni este întinsă în pat, cu cearşafurile strânse sub bărbie.

— Ți-am adus leacurile. Totul va fi bine.

— Ai întârziat, răspunde Buni.

Abia atunci îmi dau seama că nu e Buni în pat, ci domnul Grimthorpe, trolul, învelit într-o blană de oaie şi purtând o bonetă albă pe cap.

— Nu! ţip eu. Eşti mort! Pleacă şi nu te mai întoarce!

Începe să râdă, un râs profund, diabolic. Tocmai când e pe cale să-şi întindă ghearele ca să mă apuce, mă trezesc şi îmi dau seama că telefonul îmi sună pe noptieră.

Nu mai sunt un copil prins într-un coşmar, ci o femeie adultă în propriul pat.

Glisez pentru a răspunde la apel.

— Alo? spun eu pe nerăsuflate.

— Molly? răspunde Juan Manuel. Pare că alergi.

— Dormeam, zic.

Mă simt transpirată şi confuză.

— Îmi pare rău că te-am trezit, *mi amor.* Voiam doar să-ţi urez o dimineaţă bună şi să-ţi reamintesc să te ridici, să freci şi să lustruieşti.

O citează pe Buni. I-am spus cum obişnuia să spună asta când eram mică, în fiecare dimineaţă, în timp ce dădea perdelele la o parte.

„Ridică-te, freacă şi lustruieşte!”, ciripea vocea ei, strălucitoare şi veselă ca o vrăbiuţă.

A murit înainte ca Juan Manuel să apuce s-o cunoască şi totuşi, în moduri pe care nu le voi înţelege niciodată pe deplin, părţi din ea trăiesc în el, aşa cum trăiesc şi în mine. Acest adevăr îmi aduce în fiecare zi o mângâiere.

— Cum a fost evenimentul Grimthorpe, Molly? L-ai răpus?

— L-am... ce? întreb eu, în timp ce mă ridic puţin mai sus în pat. Îmi ia o clipă să înţeleg că nu se referă la domnul Grimthorpe, ci foloseşte unul dintre acele cuvinte şi expresii bizare pe care le iubeşte atât de mult. Să se consemneze, spun, că n-am răpus pe nimeni.

Juan răspunde râzând:

— Evenimentul de ieri a decurs bine?

Nu vreau să evit adevărul, dar ştiu că dacă îi spun că un scriitor celebru a murit în ceainăria hotelului Regency, va fi bolnav de îngrijorare. La cum îl cunosc, se va sui în primul avion de întoarcere, înainte să apuc barem să spun „Nici vorbă”, iar asta ar fi atât de nedrept. Nu mă pot aştepta ca Juan să fie alături de mine de fiecare dată când ceva nu merge bine. În plus, sunt perfect capabilă să gestionez această situație. La urma urmei, sunt cameristă-şefă.

— *Mi amor,* eşti acolo? E totul în regulă? întreabă el.

— Cine a spus că n-ar fi în regulă? întreb. Ai vorbit cu cineva de la hotel?

— Nu, răspunde el. Nu au voie să mă contacteze. Domnul Snow le-a spus angajaților de la bucătărie că se aşteaptă ca ei să se poată descurca şi singuri, nu să vină la mine de fiecare dată când au probleme.

— Exact, spun eu. Cu toții ne bazăm mult prea mult pe tine. E timpul să ai şi tu o pauză aşa cum se cuvine.

— Dar ți-e dor de mine, nu-i aşa, *mi amor?*

— Sigur că da, spun. N-ai idee cât de mult. Tristețea îmi urcă brusc în gâtlej şi o înghit repede înainte să scape. Am să te las acum. E multă curățenie de făcut la hotel.

— Sunt sigur că ai să te descurci. Ca întotdeauna.

Ne luăm rămas-bun din toată inima şi închid.

Sar din pat, uitând de somn şi de vise. Mă agit prin casă, pregătindu-mă pentru ziua care începe. Habar n-am ce va aduce, dar, aşa cum obişnuia să spună Buni: „Acceptă toate posibilitățile. Nu ştii niciodată ce se poate întâmpla”. Sper doar să putem în curând să atribuim moartea neaşteptată a domnului Grimthorpe unor cauze naturale şi să continuăm să ne facem treaba la care ne pricepem cel mai bine la Regency Grand – să le oferim oaspeților noştri cel mai bun serviciu pentru clienți, într-un loc sofisticat, dar cu toate dotările specifice epocii moderne.

În mai puțin de o oră, merg vioi în lumina soarelui, spre scările stacojii ale hotelului. Domnul Preston, cu şapcă şi palton, stă pe platforma cu mochetă, ajutând nişte turişti cu indicații. Face semn unui cuplu tânăr spre strada următoare, şi ei se grăbesc să coboare scările către destinație, ca şi cum totul ar fi normal, ca şi cum hotelul nostru nu ar fi experimentat, cu numai o zi înainte, o tulburare seismică. În timp ce mă uit spre intrarea în hotel, genunchii încep să-mi tremure.

— Molly! strigă domnul Preston, de cum mă vede.

Urc scările spre el.

— Draga mea, m-am gândit la tine toată dimineața. Ce şoc îngrozitor trebuie să fi avut ieri! Eşti bine?

— Domnule Preston, nu eu am murit. Evident că sunt bine, răspund, deşi nu prea cred nici eu ce spun.

— Slavă Domnului! spune domnul Preston. Mă bucur că ai supraviețuit calvarului de ieri fără să fii prea tulburată. Călătorie sprâncenată scriitorului, aş zice.

— Călătorie sprâncenată? Nu sună foarte caritabil.

— Îmi rezerv spiritul caritabil pentru cei care-l merită, răspunde domnul Preston. Şi acel om nu l-a meritat.

Simt nişte furnicături ciudate în stomac. Buni obişnuia să aibă astfel de senzații. Le numea „intuițiile" ei.

— Domnule Preston, dumneata l-ai cunoscut pe domnul Grimthorpe?

— Nu sunt sigur că l-a cunoscut cineva, şi cu atât mai puțin s-a cunoscut el însuşi, răspunde domnul Preston.

— Nu crezi cumva că cineva din acest hotel l-ar fi putut ucide, nu?

— Pe un om ca ăsta? Orice este posibil.

Chiar atunci, nişte oaspeți ajung cu un taxi.

— Molly, fii atentă acolo astăzi, spune domnul Preston. Se întâmplă lucruri pe aici pe care nu le înțeleg prea bine şi, până nu le înțeleg, e mai bine să fii vigilentă.

E o remarcă bizară într-o conversație plină de bizarerii, dar domnul Preston nu a fost în apele lui în ultima vreme. Continuă să insiste să ne vedem la cină, ceea ce mă face să mă întreb dacă se simte bine. De asemenea, este mai distras şi mai obosit decât de obicei. Le cere ajutorul valeților şi îşi ia pauze mai dese în ultimul timp.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, domnule Preston, spun eu. Voi fi bine. Mai degrabă ar trebui să te îngrijeşti de dumneata.

El încuviințează din cap şi începe să coboare scările. Eu o iau în direcție inversă, intrând pe uşa rotativă în lobbyul uluitor al hotelului Regency Grand. E agitație mare, chiar dacă nu este încă nici ora nouă. Vizitatorii se adună în grupuri strânse pe fiecare canapea în nuanțe de pietre prețioase. Aromele matinale de cafea şi soluție de curățenie cu parfum de lămâie se amestecă în aer.

O serie de noi oaspeți aşteaptă la recepție, în timp ce valeții aleargă încolo şi încoace, gestionând puzderia de bagaje care, brusc, au înțesat tot lobbyul. Am mai văzut asta, desigur, a doua zi după ce infamul domn Black a murit în hotelul nostru. În acea dimineață, hotelul nostru a fost plin la capacitate maximă. Toți băgăcioşii din oraş îşi făcuseră apariția „la fața locului”, punând cu toții aceeaşi întrebare: domnul Black murise din cauze naturale sau se petrecuse ceva mai sinistru la Regency Grand? Şi acum, la fel. Ieri, un scriitor de renume mondial a căzut mort pe podeaua ceainăriei, iar astăzi holul pulsează de energie conspirativă, în timp ce oaspeții şi membrii personalului schimbă bârfe avizate despre cine pe cine cunoaşte şi cine ce ştie. Este îngrijorătoare toată această vorbărie despre potențialii suspecți şi posibilii criminali din mijlocul nostru.

Din lobby, o iau rapid la dreapta, mă grăbesc să cobor scările către spațiile destinate personalului de la menaj, unde uniforma mea proaspăt curățată chimic atârnă de uşa

dulapului, în sacul de plastic aderent – începutul unei noi zile. O îmbrac repede şi îmi pun ecusonul de cameristă-şefă deasupra inimii, când ceva din colțul camerei joase mă face să sar.

— Lily! strig. Stă nemişcată în umbră, lângă dulapul ei. M-ai speriat de moarte. Draga mea, ce cauți azi aici? Nu te aşteptam, după agitația de ieri. De ce nu ți-ai luat un concediu medical?

— Pentru că nu sunt bolnavă, şopteşte ea. Şi trebuie să...

În acel moment, intră Cheryl, târându-şi picioarele în acel mod dezgustător, de-mi vine să i le tai.

— Iată-te, micuța mea mimoză, trânteşte Cheryl când o vede pe Lily ascunsă în colț. Nu eşti tu întruchiparea „lustrului impecabil*”? Azi ai să cureți tot etajul, pentru că Molly este convocată în altă parte.

— Ce vrei să spui? o întreb pe Cheryl.

— A, nu ți-a spus domnul Snow? Are nevoie de tine în restaurant. Ceva cu nişte chelneri care lipsesc de la muncă. Aşa că eu am să fiu supervizoarea ta astăzi, Lily. Ordinele domnului Snow. Arătă spre ecusonul prins strâmb pe pieptul ei voluminos. Uite cine a revenit în poziția de cameristă-şefă.

Simt că mă cuprinde tulburarea. Nu mă pot hotărî: să-i îndrept ecusonul strâmb sau să-i cârpesc pur şi simplu o palmă?

— Sunt sigură că este o neînțelegere, o asigur pe Lily. O să vorbesc cu domnul Snow despre pripeala asta.

— Du-te şi fă-te utilă, mormăie Cheryl.

Bunica obişnuia să spună: „N-are rost să te pui la mintea prostului”, aşa că îmi desfac ecusonul şi îl bag cu grijă în dulapul meu.

— Să ai o zi frumoasă, Lily, îi spun, înainte de a ieşi din vestiar, fără a-i mai adresa niciun cuvânt lui Cheryl.

Urc scările în viteză, mai încinsă ca un ibric care dă în clocot.

Mă îndrept spre hol, unde domnul Snow stă lângă recepție, îmbrăcat cu o vestă de catifea neagră şi o cravată elegantă. Alături de el se află Angela, cu părul ei roşu aprins, răvăşit.

Mă îndrept direct spre ei.

— Sunt sau nu cameristă-şefă în acest hotel? îl întreb pe domnul Snow.

Oftează, apoi îşi îndreaptă cravata.

— E doar pentru azi, Molly. Angela are trei oameni în minus, aşa că suntem la strâmtoare. Avem nevoie de ajutorul tău în restaurant. Şi în lipsa ta, a trebuit să pun pe cineva să răspundă de cameriste.

— Şi ați ales-o pe Cheryl? De ce nu m-ați consultat cu privire la conducerea propriului meu departament? S-a întors lumea oficial cu susul în jos? Şi ce s-a întâmplat cu chelnerii? Sunt în concediu medical?

— Concediu de frică, mai degrabă, răspunde Angela. Se pare că sunt speriați că e un criminal în libertate chiar aici, în hotelul nostru.

— E absurd, spune domnul Snow. Ridicol, evident.

— Chiar? răspunde Angela. Dacă am învățat ceva din podcasturi, e că cele mai rele lucruri se întâmplă în cele mai sigure locuri.

Domnul Snow strânge din buze, de parcă ar suge dintr-o lămâie.

— În plus, spune Angela, nu credeți că este puțin ciudat că secretara personală a lui Grimthorpe a plecat ieri de aici, imediat după ce şeful ei a dat colțul? Adică, mă bucur că se întoarce astăzi, dar totuşi... e cam aiurea.

— De unde ştii că doamna Sharpe se întoarce astăzi? întreabă domnul Snow.

— Ia ghiciți! spune Angela. Cutia de carton din spatele dumneavoastră are numele ei pe ea.

Domnul Snow își aranjează ochelarii, potrivindu-i cât mai drept pe nas.

— Apropo, sunteți la patru ace astăzi, domnule Snow, spune Angela. Nu-i așa că-i elegant, Molly?

— Într-adevăr, spun. E vreo nuntă de lux în hotel? Sau un banchet? Domnule Snow, de ce sunteți așa gătit?

Ochii domnului Snow privesc din nou iscoditor prin lobby, căutând nu se știe ce sau pe cine.

— Domnule Snow? insist.

— Ce e în cutie? întreabă Angela.

Domnul Snow se uită la ea, cu un aer neliniștit.

— Câteva fleacuri, răspunde el. Mărunțișuri lăsate în urmă după toată agitația de ieri, zice, punând palma pe capacul cutiei din spatele lui.

— Interesant. Îmi plac mărunțișurile, spune Angela, în timp ce îndepărtează capacul cu o mișcare bruscă, făcând mâna domnului Snow să cadă pe lângă cutie. Ia să vedem și noi, Molls! spune Angela și se uită în cutie.

Înăuntru este o ediție foarte veche a bestsellerului domnului Grimthorpe, *Servitoarea de la conac,* care, spre deosebire de cele puse în vânzare la evenimentul de ieri, are coperta originală – ușa emblematică a unui conac și un ochi care se uită prin gaura cheii. Alături de carte se află stiloul domnului Grimthorpe, pe care îl recunosc de la sesiunea de autografe de ieri, precum și o agendă Moleskine neagră, cu monogramă, și un plic sigilat, cu antetul hotelului Regency Grand și cu eticheta „Serena”.

— Scrisoarea pentru Serena este de la mine, spune domnul Snow. Ca să-i mulțumesc pentru patronajul ei.

— Serena? Cu siguranță vă referiți la doamna Sharpe, spun eu.

Sunt pe cale să intru într-o diatribă despre protocolul adresării față de oaspeți, dar înainte să apuc să-mi încep prelegerea, domnul Snow mă întrerupe.

— Permite-mi să clarific foarte bine un lucru, spune el. Serena este inocentă ca un mieluşel.

— Nimeni în acest hotel nu este atât de inocent, răspunde Angela. Nici măcar dumneavoastră, domnule Snow. Ea ridică romanul şi îl răsfoieşte până găseşte caseta tehnică. Bingo! Este o ediție princeps, spune ea. Trebuie să fie o carte rară.

— Da, este, recunoaşte domnul Snow. Am avut-o într-o vitrină, la recepție, pentru a promova anunțul domnului Grimthorpe, alături de celelalte suvenire din cutie. Oricum, Serena a cerut totul înapoi.

— Măi să fie! Vorbeşti de lup... spune Angela.

Tocmai atunci, Serena Sharpe intră pe uşile rotative, aurii ale hotelului. Este strălucitoare, eterică, deşi ținuta ei – o rochie neagră, mulată, de catifea – arată clar că este în doliu.

Doamna Sharpe se uită prin lobby şi îl vede pe domnul Snow fluturând frenetic din mână în direcția ei. Se îndreaptă spre noi. De aproape nu pot să nu observ oboseala – sau să fie tristețe? – întipărită clar în cearcănele întunecate de sub ochii ei albaştri, enigmatici.

— Draga mea Serena, spune domnul Snow. Cum te simți?:

— Ca să fiu sinceră, sunt încă în stare de şoc, spune ea. Nu-mi vine să cred că nu mai e.

— Este complet de înțeles, răspunde domnul Snow. Ai cele mai profunde condoleanțe din partea mea şi dacă ai nevoie de sprijin emoțional în această perioadă dificilă, te rog să contezi pe mine.

Nu pot să cred ce urmează. Domnul Snow pune mâna pe brațul gol al doamnei Sharpe. Sunt pe cale să subliniez că

aceasta este o încălcare a tuturor regulilor hotelului, care descriu conduita adecvată între oaspeți şi angajați – reguli care au venit chiar de la domnul Snow dar înainte să pot face acest lucru, doamna Sharpe se desprinde din mâna lui.

— Am vrut să întreb, spune ea. Aveți o actualizare privind cauza morții domnului Grimthorpe? A dezvăluit poliția ceva?

Vocea ei este tremurătoare şi nesigură.

— Mă tem că nu, spune domnul Snow. Rezultatele autopsiei vor sosi într-o zi sau două, aşa mi s-a spus.

— De fapt, spun eu, ieri v-a căutat doamna detectiv Stark, doamnă Sharpe. Voia să ştie ce se pregătea să anunțe domnul Grimthorpe înainte de a muri.

— Ah, ştiu, răspunde ea. Detectiva mi-a lăsat o mulțime de mesaje pe telefon.

— Poate o sunați înapoi, sugerez.

Chipul doamnei Sharpe devine împietrit.

— De fapt, chiar acum mă duc la secție, spune ea, țeapănă.

Chiar atunci, zăresc ceva cu coada ochiului. Mă întorc şi o văd pe Lily în cel mai întunecat colț al lobbyului. Stă sub scara mare dintre două canapele de un verde-smarald, ținând în mână un pămătuf din pene. Ce Dumnezeului caută acolo, când ar trebui să fie sus, curățând camerele oaspeților?

— Mai exact, de cât timp lucrezi pentru domnul Grimthorpe? o întreabă domnul Snow pe doamna Sharpe.

— Puțin peste un an, răspunde ea. M-a angajat ca secretară personală după ce precedenta secretară a murit. Habar n-am ce-o să fac acum, că el nu mai e.

Exact în acel moment, Cheryl intră în hol împingând un mop murdar, mițos. De ce Dumnezeului este încă o menajeră în hol, când ar trebui să fie sus? În mod clar, domnul Snow se gândeşte la acelaşi lucru, pentru că o priveşte pe Cheryl cu profund dispreț. A deschis gura, dar

înainte de a putea striga la ea, un sunet pătrunzător ne tulbură auzul. Îmi acopăr urechile cu palmele. Îmi ia un moment să-mi dau seama că s-a declanşat alarma de incendiu. Peste tot în jurul meu, oaspeții şi angajații se bulucesc şi se agită.

Simt o mână pe braț. E Angela, care mă îndrumă până la ieşirea din hotel. O mulțime de oaspeți ne înconjoară, toți îmbulzindu-se pe uşile rotative. În curând, stăm afară, pe scara stacojie, unde alarma nu este nici pe departe la fel de asurzitoare.

O mare de oameni se adună în jurul nostru.

— Ce se petrece?

— Ce s-a întâmplat?

— Arde undeva?

În mijlocul haosului, domnul Preston îndeamnă la calm şi îi conduce pe oameni pe scări în jos, spre siguranța trotuarului.

La fel de brusc cum a început, alarma se opreşte. Domnul Snow se repede pe uşile rotative şi strigă pe scări:

— Totul este în regulă! Alarmă falsă! Vă rog, puteți reintra în Regency Grand.

Peste tot în jurul meu se aud sunete de uşurare.

— A fost incitant, spune Angela.

— N-a fost câtuşi de puțin departe incitant, răspund. A fost stresant şi tulburător.

— Haide, spune Angela. S-a terminat. Să ne întoarcem înăuntru.

O urmez pe scări şi apoi pe uşile rotative. Ne îndreptăm spre recepție, unde stăteam mai devreme.

Domnul Snow vine degrabă la noi. Cercetează cu privirea holul.

— Unde s-a dus? întreabă. Unde e Serena?

— Dacă dumneavoastră nu ştiți, eu nici atât, răspunde Angela.

Privesc spre recepție, în spatele nostru. Se pare că nu doar doamna Sharpe lipseşte. Cutia de carton care conținea acel exemplar rar din ediția princeps a dispărut şi ea.

9

ÎNAINTE

Sunt transportată înapoi în bucătărioara în care eu şi Buni ne-am bucurat de atâtea mese împreună când eram mică. Este a doua zi după ce am privit fix în ochiul de oțel al trolului care locuieşte după peretele din biblioteca familiei Grimthorpe. M-am speriat? Da. Am fugit? Am fugit. Dar trolul nu m-a mâncat. Nu m-am transformat în stană de piatră şi nu m-am topit pe loc. Am înfruntat monstrul şi am supraviețuit.

Îmi legăn picioarele mici înainte şi înapoi sub masa noastră de bucătărie, veche şi rustică. Buni aduce două castroane aburinde cu terci cu scorțişoară. Inspir adânc aroma aceea pe care până în ziua de azi o echivalez cu bunătatea şi cu sentimentul de „acasă”.

— Buni, dacă ai fi bogată, pe ce ți-ai cheltui banii? o întreb, între două înghițituri.

— Pe o şcoală privată pentru tine, cu profesori amabili şi răbdători. Şi pe o casă mică pe care am putea să o numim a noastră, fără chirie, fără proprietar, cu două fotolii confortabile lângă şemineu.

— Când o să fim bogate, o să avem în fiecare zi la ceai smântână condensată?

— În fiecare zi, răspunde ea.

— Spune-mi din nou, Buni. Ce s-a întâmplat cu mama? întrebarea vine din senin şi o ia prin surprindere. Pune lingura jos.

— Mama ta ne-a părăsit, spune ea.

— Ştiu asta, răspund, în timp ce încerc să-mi evoc o imagine a chipului ei, dar mă confrunt cu un gol total.

Tot ce pot să văd în minte este fotografia ei înrămată, pe care Buni o păstrează în camera de zi. Fotografia aceea a fost făcută când mama mea era cu doar câțiva ani mai mare decât sunt eu acum.

— Mama ta avea demoni, spune Buni. S-a pierdut în labirint, aşa cum fac oamenii uneori. Când mi-am dat seama că fusese ademenită de un duh al nopții, era prea târziu să o salvez.

Mă gândesc la trolul din conac. El nu pare nici pe departe la fel de înspăimântător precum demonii mamei mele sau duhul nopții care a sedus-o. Poți lupta cu monştrii pe care îi vezi sau de care poți fugi. Dar de cei invizibili n-ai cum să scapi.

Îmi învârt lingura în castron.

— Buni, ce se întâmplă dacă tu mori?

Ea face ochii mari.

— Draga mea fată, n-am de gând să mor.

— Asta e o minciună, spun eu şi trântesc lingura pe masă, în semn de protest.

— Ai dreptate. Am să mor într-o zi. Dar nu curând. Şi în plus, chiar şi când voi fi plecat, nu te voi părăsi. Nu mă vei vedea, dar voi fi mereu alături de tine.

— Ca o fantomă?

— Da. Ca o fantomă prietenoasă, care te bântuie pentru tot restul zilelor tale. Şi care-ți reaminteşte să te speli pe dinți după micul-dejun.

Zâmbeşte şi mă mângâie pe obraz.

Îmi iau vasul gol şi îl aşez în chiuvetă, apoi mă grăbesc pe hol spre toaleta noastră mică, unde mă spăl pe dinți conform instrucțiunilor. Câteva minute mai târziu, mă întâlnesc cu Buni la uşă.

— Şi acum, la conac, spune ea. Stă ghemuită şi se încheie la pantoful drept. Când termină, se uită la mine. Molly, promiți că îmi spui dacă eşti nefericită la conac?

Mă priveşte cu ochi pătrunzători.

— Nefericită? Buni, îmi place acolo. Îmi place să fac curățenie.

— Cu siguranță i-ai făcut o impresie bună doamnei Grimthorpe, cu toată argintăria pe care ai lustruit-o ieri. A zis că eşti „ascultătoare şi înțelegătoare", ceea ce din partea ei este cel mai mare compliment posibil. Are o surpriză pentru tine astăzi.

— O surpriză? întreb. Ce este?

Buni se ridică şi mă ciupeşte de obraz.

— Va trebui să aştepți şi să vezi.

Împreună, plecăm în drumul nostru lung. Îmi petrec întreaga călătorie imaginându-mi ce surpriză mi-ar putea pregăti o femeie ca doamna Grimthorpe. O pijama gri folosită? Un bulgăre de cărbune într-un ciorap deşirat[4]? Un păianjen păros într-un borcan?

Dar când doamna Grimthorpe deschide uşa grea a conacului, îmi dă vestea imediat.

— Bunica ta şi cu mine am discutat zilele trecute, în timp ce eram la cumpărături. Am ajuns la o concluzie, spune ea.

— Despre ce?

— Despre tine, răspunde doamna Grimthorpe, în timp ce mijeşte ochii până devin două liniuțe, făcându-mă să mă lipesc de perete, ca un fluture țintuit pe o scândură.

---

[4] Conform unor tradiții, cadoul de la Moş Crăciun pentru copiii răi.

Domnul Grimthorpe şi cu mine am susținut întotdeauna că obiceiurile proaste pot fi îndreptate şi că un copil educat şi manierat este de preferat unei haimanale leneşe.

— HAI-MA-NA. Adică un pierde-vară?

— Sau un vagabond, spune Buni.

— Sau un nespălat, adaugă cu seriozitate doamna Grimthorpe.

— Ceea ce spune doamna Grimthorpe, explică Buni, este că toți copiii – şi chiar şi adulții – sunt capabili să învețe; doar că unii trebuie să învețe în felul lor, iar o instituție, cum ar fi o şcoală sau o altă organizație, nu este locul potrivit pentru toată lumea.

— Dar nimeni, indiferent că e adult sau copil, nu ar trebui să irosească şansa de a deveni un om mai bun, adaugă doamna Grimthorpe.

— Nici dumneavoastră, doamnă Grimthorpe? întreb.

Doamna Grimthorpe îşi pune mâinile în şolduri, cu coatele ascuțite profilându-i-se periculos.

— Îți aduc la cunoştință, pufneşte ea, că în fața ta se află două femei care s-au sacrificat enorm pentru binele unei persoane dragi şi, într-o zi, vei ajunge să înțelegi asta, deşi este clar că, în prezent, mintea ta e aşa un cocoloş infantil, încât mare lucru nu încape în ea.

— Ceea ce încearcă să spună doamna Grimthorpe, intervine Buni, este că ai făcut o treabă atât de bună ieri curățând argintăria, încât dumneaei, în bunătatea ei infinită, vrea să te răsplătească. Nu la asta vreți să ajungeți, doamnă Grimthorpe?

Fața doamnei Grimthorpe se schimonoseşte, de parcă dacă mi-ar face un compliment ar putea s-o lovească apoplexia.

— Avem o bibliotecă la etaj, spune ea în cele din urmă. Este plină până în tavan cu cărți. Domnul Grimthorpe şi cu

mine am susținut întotdeauna că lectura poate reabilita pe oricine. Înțeleg că îți place să citeşti.

Aprob din cap în mod repetat.

— Foarte bine. De acum înainte vei lustrui şi curăța jumătate din zi, iar în cealaltă jumătate vei citi. Dacă nu poți merge la şcoală, poți cel puțin să fii autodidactă.

Nu pot să cred ce aud. Sună prea frumos ca să fie adevărat. Mă uit la Buni aşteptând o confirmare. Ea zâmbeşte şi încuviințează din cap.

— Urmează-mă, spune doamna Grimthorpe. Mergem în bibliotecă.

— A, ştiu unde... încep să zic, dar mă opresc exact la timp. Da, doamnă, spun eu.

Doamna Grimthorpe se îndreaptă spre scara principală, care scârțâie şi geme la fiecare pas. O urmez îndeaproape. Pe primul palier, mă uit pe fereastră şi o văd pe doamna în albastru venind spre conac, la fel ca ieri.

— Unde este biroul ei? o întreb pe doamna Grimthorpe.

— Al cui birou? se miră doamna Grimthorpe şi se opreşte pe palier.

— Al ei, spun, arătând spre doamna elegantă, cu eşarfă albastră şi mănuşi, care tocmai intră pe uşa laterală.

— Asta, în mod categoric şi definitiv, domnişoară, nu este treaba ta. S-a înțeles?

În interesul păstrării armoniei, încuviințez din cap şi îmi țin gura strâns închisă.

Doamna Grimthorpe începe să urce următorul şir de scări, iar eu o urmez. Odată ce ajungem la etaj, o luăm pe coridorul lung pe care l-am străbătut singură data trecută. Luminile din tavan ne urmăresc ca prin farmec, aprinzându-se când trecem şi reflectându-se pe tapetul de damasc. Cât de ciudat că modelul, care era plin de ochi vigilență şi răuvoitori ultima dată când am fost aici, s-a transformat într-un imprimeu rafinat şi plăcut! Trecem, rând pe rând, pe

lângă numeroasele dormitoare – dar niciun birou –, până când, în sfârşit, ne oprim în pragul bibliotecii uluitoare.

Doamna Grimthorpe intră şi trage draperiile grele de catifea de la fereastra înaltă de pe un perete. Lumina zilei intră, şi firele de praf dansează în aer. Ochii mi se îndreaptă către crăpătura de lângă podea, aflată în peretele din faţa mea. Astăzi nu răzbate niciun fascicul de lumină şi nu se aude niciun sunet de cealaltă parte a peretelui. Pentru o clipă, mă întreb dacă nu cumva mintea mi-a jucat feste ieri. Poate că nu există niciun trol până la urmă. Poate că totul a fost doar o născocire a imaginaţiei mele hiperactive.

— Ceea ce vezi în această bibliotecă este una dintre cele mai bune colecţii private de ediţii rare, legate în piele, pe care le vei întâlni vreodată în lumea vorbitorilor de engleză, spune doamna Grimthorpe. Domnul Grimthorpe a studiat personal fiecare pagină a fiecărei cărţi din această cameră şi fiecare dintre ele i-a inspirat proiectele literare. Este un om erudit, care şi-a câştigat reputaţia strălucită prin studii serioase. Este un privilegiu pentru o fată ca tine să primească fie şi numai îngăduinţa de a păşi într-o încăpere precum aceasta. Înţelegi?

— Da, răspund. Înţeleg.

— Bunica ta pare să creadă că eşti o cititoare talentată, deşi o bănuiesc că este predispusă la părtinire filială excesivă şi, în general, la exagerări.

Cercetez cu luare-aminte raftul de pe peretele din faţa noastră, uitându-mă după un dicţionar în care să pot căuta câteva dintre cuvintele pe care tocmai le-a folosit doamna Grimthorpe. Observ unul şi mă întind după el.

— Nu! explodează doamna Grimthorpe.

Forţa caustică a mustrării ei mă face să mă retrag brusc.

— Nu ai voie să iei nicio carte de pe al patrulea perete, ordonă ea. Poţi lua cărţi de pe acest perete, de pe acela şi de pe celălalt, dar nu te vei atinge niciodată, niciodată, de

peretele din faţa ta. E clar? Aceste volume sunt obiecte preţioase, de colecţie, şi nu vreau să le distrugi aşa cum ne-ai distrus oul Fabergé.

Mă uit în sus, la faţa ei ridată ca o pungă de hârtie mototolită. Nu-mi găsesc vocea, aşa că încuviinţez din cap drept răspuns.

— Poţi să citeşti aici câteva ore. După ceai, te întorci jos, la datoria ta de a lustrui argintăria. Foloseşte-ţi timpul, Molly. E îngrozitor să iroseşti o minte bună. Oportunităţile de a progresa sunt preţioase.

Acestea fiind zise, se întoarce pe călcâie, mărşăluieşte pe holul cu tapet de damasc şi coboară scara principală, în timp ce luminile din tavan se sting în urma ei.

Odată ce ea a plecat, cercetez biblioteca luminoasă. Nu pot să cred ce noroc am. Cum se face că am voie să stau aici şi să citesc? Mă apropii de peretele îndepărtat, unul dintre cei trei pe care am voie să-i ating, îmi trec mâinile peste cotoarele cărţilor. *Crima din Orient Express, Câinele din Baskerville, Marile speranţe.* Folosindu-mă de degetul arătător, scot *Marile speranţe* şi mă îndrept cu volumul greu, legat în piele indigo, spre fotoliu; mă trântesc în el, deschid cartea şi încep să citesc.

Fac cunoştinţă cu un tânăr orfan nefericit pe nume Pip, când aud paşi scârţâind de dincolo de cel de-al patrulea perete. Se aude un clic, apoi lumina se revarsă prin crăpătura peretelui, alungindu-se pe podeaua bibliotecii.

Ţaca-ţaca-ţaca-ţac.

Din nou, sunetul maşinii de scris.

— Putoare nenorocită şi neisprăvită! Gunoi ratat! aud mârâitul de trol flămând răzbătând din cealaltă parte a zidului interzis.

Las cartea jos şi mă îndrept în vârful picioarelor spre voce. Ştiu că n-ar trebui. Mi s-a spus să nu ating acel perete, totuşi mă sprijin cu mâna de dicţionarul Oxford şi

îmi apăs urechea de *Atlasul lumii,* ca să-l aud mai clar pe trol. De îndată ce mâna mea atinge dicționarul, ceva cedează. Zidul se deschide.

— Aaaaaaa! țip în timp ce sar înapoi, şocată.

— Aaaaaaa! aud un ecou profund.

Înainte să pot procesa ceea ce s-a întâmplat, stau în fața unui bărbat slab şi cocoşat aşezat la un birou colosal de mahon, între două teancuri de caiete Moleskine. Părul lui cărunt este sălbatic şi neîngrijit, ochii lui albaştri ca oțelul mă fixează cu o privire care, dacă nu mă înşel, trădează fie o intenție canibală, fie o confuzie disperată.

Mâna îmi tremură pe dicționarul Oxford, dar nu pot să-i dau drumul pentru că întreaga bibliotecă este, de fapt, o uşă ascunsă, pe care o țin deschisă.

— Cine naiba eşti? întreabă ființa din fața mea, înarmată cu un stilou negru cu auriu, pe care-l mânuieşte pe deasupra capului ca pe un cuțit.

Nu-mi dau seama dacă are de gând să mă înjunghie sau să se apuce să ia notițe, dar când mă uit la mâna lui, observ că nu sunt singura care tremură.

— Vorbeşte! tună el. Ce cauți aici?

Mă tem că viața mea depinde de răspunsul pe care o să-l dau şi nu ştiu ce să spun.

— Sunt... îmi pare rău că v-am deranjat, spun eu. Nu am intenții rele.

— Cine eşti? mârâie el. A cui eşti?

— A lui Buni, spun. Lucrează aici.

— Servitoarea? întreabă el.

— Da. Servitoarea. Sunt nepoata ei. Numele meu este... îmi amintesc deodată că bunica mi-a interzis în mod expres să le spun străinilor numele meu. Puteți să-mi spuneți Pip, zic, punctând asta cu o reverență ezitantă.

— În acest caz, răspunde el, mă aştept la lucruri mărețe de la tine.

Mă uit la el un moment, temându-mă că acest lucru m-ar putea transforma în pulbere.

— Sunteți un trol sau un om? întreb, cu voce tremurătoare.

— Cât de reconfortant! Niciodată nu mi s-a pus această întrebare atât de direct. Sunt puțin din ambele, presupun, spune el. Sunt ceea ce se cheamă un mizantrop.

— Mizantorp, repet. MI-ZAN-TORP.

— Incorect. Ai confundat cu Grimthorpe. Ai inversat două litere.

Mă uit cu atenție la ființa din fața mea. Este suplu şi mlădios, fără păr pe față. Pielea lui este palidă şi netedă. Dinții îi sunt drepți şi curați, nu ascuțiți, colți însetați de sânge. Părul lui este nestăpânit şi mă gândesc că ar putea fi posedat, dar este îmbrăcat îngrijit cu o cămaşă albastră, cu pantaloni călcați şi poartă papuci de catifea cu monogramă. Ochii îmi zboară prin camera spartană, studiind detaliile. Există un fotoliu de lectură în colțul plin de ziare. Acolo este biroul, pe care se profilează teancurile de caiete Moleskine. Există şi o bibliotecă pe peretele din partea opusă, unde pe fiecare cotor de carte este scris numele J.D. Grimthorpe. Deşi biroul este departe de a fi ordonat, nu văd pe nicăieri împrăştiate oase de copii sau de alte mamifere mici. Nu există nicio dovadă de monstruozitate evidentă.

— Nu sunteți un trol, spun eu. Sunteți un om. Sunteți domnul Grimthorpe, scriitorul foarte important, care nu trebuie deranjat.

Îşi încrucişează brațele şi mă scrutează cu privirea.

— Asta ți-a spus ea? Soția mea?

Confirm din cap.

— Aşa deci, răspunde el. Ce privilegiu enorm pentru tine să te afli în prezența unei asemenea măreții sacre! Se ridică de la birou şi face o plecăciune. Presupun că ți-a spus şi să nu intri niciodată în biroul meu.

Îşi lasă stiloul ascuțit pe birou, spre uşurarea mea. Apoi trece în fața biroului său şi se cocoță pe el, chiar între teancurile de caiete negre cu monogramă, care se clatină. Se uită la mine cu ochii lui albaştri ca oțelul, dintre care pe unul l-am văzut ieri prin crăpătura de sub uşă, deşi nu pot fi sigură care din ei era.

— Nu am vrut să vă deranjez, explic. Am auzit o voce. Nu ştiam că biroul dumneavoastră se află în spatele zidului. Stăteam în bibliotecă şi citeam o carte.

— Citeai? Ce citeai?

— O carte despre un copil fără mamă şi fără tată, la fel ca mine.

— Ah, da. Înțeleg. *Marile speranțe.* Precoce.

— Precoce, repet. Cunosc acest cuvânt. Mi s-a mai spus aşa. Înțeles: inteligent, deştept. Înaintea celor de aceeaşi vârstă.

— Evident, răspunde el. Începe să se plimbe prin fața biroului său, aruncându-mi din când în când câte o privire cu acei ochi pătrunzători. Deci îți place să citeşti, spune el.

— Da, îmi place, răspund.

Genunchii îmi tremură, dar în mod clar nu sunt conectați la gura mea, pentru că, în ciuda terorii mele, încă sunt capabilă să vorbesc.

— De ce-ți place să citeşti? întreabă domnul Grimthorpe.

Este atât de înalt şi de noduros şi pare alcătuit în întregime din unghiuri ascuțite, şi totuşi are o grație discretă în mişcări. Aşteaptă răspunsul meu la întrebarea lui imposibilă.

Caut în minte ce să spun şi, în cele din urmă, o idee iese la suprafață.

— Cititul mă ajută să înțeleg lucruri, spun eu. Şi pe oameni. De asemenea, îmi place să vizitez alte lumi.

— Nu-ți place lumea în care eşti?

— Nu întotdeauna, nu.

— Hmm, face el şi pufneşte, în timp ce îşi sprijină un cot pe una dintre stivele de caiete Moleskine de pe biroul lui. Deci mizantropul şi copilul au ceva în comun.

Deodată, faţa lui se înnorează ca cerul înainte de o ploaie de vară. Îmi ia un moment, dar îmi fac curaj.

— Eu v-am spus de ce citesc, zic eu. Dar dumneavoastră de ce scrieţi?

Se scarpină în cap şi se gândeşte.

— Scriu ca să dovedesc că pot şi ca să-mi exorcizez demonii. Numele meu va trăi în infamie, aşa cum trăiesc numele tuturor acelor scriitori din biblioteca mea – *in perpetuum.*

— Ce înseamnă?

— Pentru totdeauna, răspunde el.

— Dar sunteţi deja un scriitor foarte faimos. Nu e suficient?

Braţele i se încrucişează pe pieptul osos.

— Ţi-a spus cineva vreodată că ai o capacitate tulburător de acută de a pune sare pe rană?

— Bunica spune că asta trebuie făcut pentru a curăţa rana.

— Hmm. Acelaşi lucru mi i-a spus şi mie, răspunde el. Ele nu ştiu că eşti aici, nu-i aşa? Bunica ta şi soţia mea?

Clatin din cap.

— Nu le va plăcea. Marele Scriitor nu trebuie deranjat. E coleric. Imprevizibil. Un tiran creativ furios, de vârstă mijlocie, proaspăt convertit la abstinenţă, cu predispoziţia de a-şi ieşi din sărite fără un motiv întemeiat. În plus, este preocupat să redefinească literatura de mister în epoca contemporană.

— Deci scrieţi o carte nouă?

— Bineînţeles că scriu. Pentru ce naiba crezi că sunt toate aceste caiete Moleskine?

la unul din grămada care tronează în fața lui, se îndreaptă spre mine şi mi-l pune în mâini.

Deschid cu grijă caietul la o pagină oarecare. Este plin de mâzgăliturі murdare şi pătate. Mă concentrez asupra cuvintelor, dar nu pot desluşi nimic din ceea ce scrie acolo. Fie a scris într-o altă limbă, fie într-un fel de cod pe care nu îl pot descifra.

Înainte să apuc să întreb ceva, îmi smulge caietul din mâini, îl închide brusc şi îl pune înapoi pe teancul care se clatină.

— Nu e uşor, ştii, spune el. Să concepi o capodoperă, o carte care să reziste probei timpului.

Vocea lui şi-a pierdut cu desăvârşire tonul repezit şi aspru. Seamănă dintr-odată cu un copil mare şi răzgâiat. Îmi amintesc de momentul în care am dat cu ochii pentru prima dată de oul Fabergé din salonul de la parter – o comoară încrustată cu pietre prețioase, ascunsă sub murdărie de secole, şi totuşi l-am văzut aşa cum era.

— E o chestiune care ține de lustruire, spun eu. Cu cele mai multe lucruri, în special cu capodoperele, este vorba despre eliminarea petelor pentru a dezvălui strălucirea.

Mă priveşte cu ochii mijiți. Face doi paşi spre mine, apoi se aşază pe vine, ca să mă poată privi în ochi. E la un braț distanță şi totuşi nu mi-e frică. Nu-mi mai este. Îl văd aşa cum e. Nu este un trol sau un monstru. E doar un om.

— Eşti un copil filosof? mă întreabă. Un bufon de curte? Nebunul de la palat? Cel care poate să spună ceea ce alții nu îndrăznesc?

— Bunica spune că am o înțelepciune peste vârsta mea.

— Servitoarea care ştie totul. Există şi strălucire sub ponoseala ei. Se ridică în picioare. Eşti binevenită să mă vizitezi oricând, cu condiția să nu stai în picioarele mele.

— Picioarele dumneavoastră nu sunt nici pe departe atât de mari sau păroase pe cât mi-am imaginat că vor fi,

răspund. Domnule Grimthorpe, pot să vă mai pun o întrebare?

— Da, domnişoară Pip, poţi.

— Unde este femeia cu eşarfă albastră şi cu mănuşi? Secretara personală.

— În biroul ei, îmi îndeplineşte însărcinările, spune el.

— Copiază caietele Moleskine? Aud tot timpul pe cineva scriind la maşină.

— Normal, răspunde el.

— Şi asta e tot ce face?

Atunci se întâmplă. Faţa i se întunecă din nou şi ochii i se transformă în două fante subţiri.

— Cine te crezi mai exact? Desigur, asta e tot ce face! Acum ieşi afară! urlă el.

Sunt înţepenită în loc. Vreau să fug, dar parcă m-aş fi transformat în stană de piatră.

— M-ai auzit sau eşti imbecilă? Am zis să ieşi AFARĂ! mârâie el.

Picioarele mi se desprind de podea şi ies în grabă din cameră, iar uşa secretă se trânteşte în urmă şi devine din nou un zid de cărţi. Stau fără suflare, singură în bibliotecă, cu inima bubuindu-mi în urechi. N-am idee cu ce am greşit sau ce ofensă am adus.

— Molly? aud. Este vocea melodioasă a lui Buni, care răsună în sus pe scări. Îmi pare rău că îţi întrerup lectura, dar poţi să cobori? Este ora ceaiului!

— Vin! strig spre ea.

Îmi iau cartea de pe şezlong şi o pun înapoi pe raftul îndepărtat. Arunc o ultimă privire la fulgerul de lumină care se strecoară pe podea, din biroul ascuns în spatele peretelui. Apoi, cu o senzaţie de rău în stomac, mă grăbesc să ies din bibliotecă şi mă îndrept iute spre adăpostul oferit oferită de Buni şi de ceaiul ei.

10

Ne-am întors în lobby – domnul Snow, Angela şi cu mine. Gata cu alarma de incendiu. Ordinea este restabilită.

Ne uităm la un spaţiu gol de la recepţie, un gol care în urmă cu mai puţin de o oră a fost ocupat de o cutie de carton conţinând cel mai faimos roman al domnului Grimthorpe, în ediţie princeps; stiloul lui; un Moleskine negru, cu monogramă; şi o scrisoare de mulţumire pentru doamna Sharpe.

— Cutia, spun eu. A fost chiar aici... şi acum a dispărut.

— Vezi? spune Angela. Trebuie să fii foarte atent în vremurile astea. Sunt infractori peste tot.

— Nu este nimic infracţional în toate astea, spune domnul Snow. În mod clar, Serena se grăbea. Şi a luat cutia pentru că după ea a venit aici. Angela, nu este nevoie să transformi totul într-o conspiraţie.

Chiar atunci, Cheryl împinge uşa rotativă a hotelului, lovind stângaci şi neglijent cu mopul în oaspeţi, în timp ce se îndreaptă spre noi. Se opreşte când ajunge la noi şi se sprijină în coada mopului.

— Ale naibii alarme de incendiu, spune ea. Ar trebui să scăpăm de ele.

Domnul Snow îşi scoate ochelarii şi îşi freacă rădăcina nasului.

— Cheryl, somnul e mai liniştit într-un hotel bine păzit.

El citează direct din *Ghidul cameristei,* şi să-l aud repetând cuvintele mele mă umple de o mândrie copleşitoare. Dar Cheryl îşi dă ochii peste cap în mod teatral.

— Unde este duduiţa lui Grimthorpe? întreabă ea.

— Nu aşa ne exprimăm la adresa oaspeţilor din acest hotel, răspunde domnul Snow. Şi n-ar trebui să fii sus şi să faci curăţenie în camere? Habar n-am ce cauţi în lobby.

— Acelaşi lucru este valabil şi pentru Lily, spun eu. În calitate de supraveghetoare temporară a ei, ar trebui să ai grijă de ea. Nu ştiu de ce a fost aici mai devreme.

— N-a fost, insistă Cheryl.

— A fost. Chiar lângă scări.

Arăt spre locul, acum gol, de lângă scară, unde stătea Lily, cu măturuful în mână.

— Hmm, spune Angela. Chiar lângă maneta pentru alarma de incendiu.

Domnul Snow bate din palme.

— Gata, ajunge! Nimeni din acest hotel nu are treburi de făcut? Du-te! Molly, o vei ajuta pe Angela în restaurant şi, după cum te-am asigurat, este doar pentru azi.

Cheryl zâmbeşte, apoi îşi târăşte neglijent mopul spre lifturi, în timp ce eu şi Angela ne îndreptăm spre Social Bar & Grill.

Odată ce nu ne mai pot auzi, Angela mă prinde de umeri şi mă trage destul de brusc într-o nişă.

— De ce-ai făcut asta? întreb.

— Molly, trebuie să-ți zic ceva, spune ea, în timp ce îşi îndepărtează şuvițele de păr din ochii mari şi rotunzi. Nu avem atâta personal lipsă pe cât am spus. Trebuia să te scap, să te avertizez. Ai probleme, înțelegi? Toți avem.

— Ce vrei să spui?

— Am auzit-o pe detectiva aceea vorbind ieri cu polițiştii. Ei cred că moartea domnului Grimthorpe a fost provocată de o mână criminală. Au interogat aseară personalul din bucătărie şi din restaurant. Au făcut o listă de potențiali suspecți chiar înainte de a obține rezultatele autopsiei. Au menționat şi nume.

— Pe al meu?

— Îhâm, răspunde ea.

— Au numit şi pe altcineva? întreb, temându-mă de răspuns.

— Pe floricica ta, Lily.

Mi se înceţoşează vederea. Întotdeauna mi se întâmplă – ori de câte ori viaţa îmi dă prea mult de furcă, un văl întunecat cade peste mine, îndepărtându-mă de realitatea prezentului.

— Molly! spune Angela, în timp ce îmi scutură umerii. Nu îndrăzni să leşini acum. Nu-ţi face griji. Am un plan.

— Un plan? le întreb pe cele trei Angele care se leagănă în faţa ochilor mei.

— Ca să fim cu un pas înainte. Îţi spun că m-am pregătit pentru asta toată viaţa.

E drept că habar n-am despre ce vorbeşte, dar cel puţin pentru moment lumea a încetat să se mai învârtească.

— Pentru ce te-ai pregătit?

— Omor. Ucidere. Suspecţi, motive şi alibiuri. Scutură din cap de parcă aceasta ar fi cea mai evidentă afirmaţie din lume. Uneori, chestiile de rahat se întâmplă dintr-un motiv bun, Molls, înţelegi ce vreau să spun?

— Da. Bunica obişnuia să spună acelaşi lucru... doar că fără referinţe fecale.

— Molly, sunt barmaniţă. Oamenii îmi spun totul. Şi ceea ce nu îmi spun aud oricum. Le ştii pe nebunele alea stăpâne de pisici, fanele numărul unu care l-au tot hărţuit pe domnul G?

— Grupul MIEI, zic eu. Şi nu sunt nebune – sau, mă rog, nu toate –, sunt pasionate de romane poliţiste, de thrillere.

— Mă rog! Trebuie să sosească din clipă-n clipă la restaurant să ia micul-dejun, iar dacă cineva ştie adevărul despre ce s-a întâmplat cu Grimthorpe, ele sunt acelea. L-au urmărit de când au ajuns aici.

— Şi? Ce anume ar trebui să facem? Să le interogăm la micul-dejun?

— Da. Ceva de genul ăsta. *Tu o* să le interoghezi la micul-dejun. Totul este pus la punct.

— Angela, protestez eu, ți-ai pierdut mințile?

— Nu. Angela oftează. Uite, trebuie să ai încredere în mine. Ieri, un om a murit pe neașteptate în hotelul nostru. Tot felul de rahaturi continuă să dispară de pe-aici, și tocmai acum, Snow îi face ochi dulci secretarei personale a lui Grimthorpe... Deși nu sunt atât de sigură că ea e propriu-zis o secretară, dacă știi la ce mă refer.

— Să-ți spun drept, habar n-am la ce te referi.

— Nu contează. Îți amintești ieri, când erai la ușa ceainăriei cu detectiva?

— Da.

— Am scos capul din restaurant și te-am văzut. Și când membrele grupului MIEI au apărut la un pahar, aseară târziu, le-am spus ceva.

Pentru un moment, Angela tace. Este atât de nefiresc pentru ea, încât lucrul acesta se califică drept un mic miracol.

— Ce le-ai spus?

— Am spus că ești într-o misiune la hotel... sub acoperirea unei cameriste. Le-am sugerat oarecum că ai lucrat incognito ca protecție suplimentară pentru domnul Grimthorpe. S-ar putea să fi spus și că lucrezi cu detectiva Stark și că, de fapt, și tu ești detectivă. Una sub acoperire.

— Nu pot să cred. Te rog, spune-mi că nu le-ai zis așa ceva.

— Ba le-am zis, răspunde Angela, și gura i se întinde într-un zâmbet atât de nepotrivit cu situația, încât îmi vine să țip.

— Ai mințit. Despre mine!

— Pentru binele tău, Molly. În felul ăsta, putem face echipă.

— Nu sunt pregătită pentru un asemenea parteneriat, protestez eu.

— De ce nu? Trebuie să-l găsim pe adevăratul criminal înainte ca Stark să pună această moarte pe seama unuia dintre noi, angajații. Tu ştii cel mai bine cât de inepți sunt polițiştii, imploră ea. Ei spun că vor să facă dreptate, dar chiar aşa să fie? Imediat sar la concluzia greşită şi tot timpul dau vina-pe oameni ca noi.

— E ridicol, o schemă aiurită, care o să ne distrugă pe amândouă, spun eu.

— Molly, răspunde Angela în timp ce îmi pune un deget în față. S-ar putea să fiu o amatoare, dar nu te lăsa înşelată: sunt o detectivă dată naibii. Întotdeauna m-am priceput să adun doi cu doi când alții n-au fost în stare. Dacă lucrăm împreună, o să-i dăm clasă închipuitei ăleia de Stark şi escadrilei ei de tăntălăi. De asemenea, acum că doamnele MIEI ştiu că lucrezi sub acoperire, o să-ți spună totul. Ai încredere în mine, OK?

Înainte să pot răspunde, ceva din celălalt capăt al holului îi atrage privirea Angelei.

— Hopa! exclamă ea. Ce matinale sunt!

Din cealaltă direcție vin două doamne pe care le recunosc, conduse de lidera grupului de MIEI, înaltă, cu părul creț şi purtând steagul. Trioul se îndreaptă direct spre restaurant.

— Iuhu! auzim înainte să mai pot spune ceva. Preşedinta MIEI-lor îşi flutură steagul roşu spre noi. Doamnă detectiv, te rog să ni te alături la micul-dejun.

Vreau să o corectez, să-i spun exact ce sunt şi ce nu sunt, dar unghiile Angelei mi se înfig atât de adânc în braț, încât nu mai reuşesc să rostesc niciun cuvânt.

— Ce drăguț din partea voastră s-o invitați pe Molly să vi se alăture! spune Angela când se apropie. O să vă conducem.

— O, suntem bucuroase să cooperăm, spune lidera purtătoare de steag. Este datoria noastră solemnă față de

J.D. Vrem să vă ajutăm pe tine şi... pe detectivă, şopteşte ea, în timp ce mă arată cu degetul.

— Sunt doar o cameristă, spun eu. Nimic mai mult.

— Desigur, spune preşedinta, şi cârlionţii ei cenuşii sar în sus şi în jos în timp ce aprobă din cap.

— Absolut, spune alta, cea mai mică dintre cele trei, cea cu reflexiile fucsia strălucitoare. Vă descurcaţi de minune să păstraţi un profil discret. V-am văzut făcându-mi curăţenie în cameră chiar zilele trecute. Mă uimeşte la cât de multe sunteţi dispuşi voi, detectivii, doar pentru a rămâne sub acoperire. Este cu adevărat impresionant.

— Sunt de acord, spune cea de-a treia doamnă cu părul cărunt, care – spre groaza mea – poartă acelaşi pulover maro scămoşat pe care l-a purtat şi ieri, încă acoperit cu păr de pisică.

Şi aşa se întâmplă că, în ciuda protestelor repetate şi a încercărilor ulterioare de a clarifica cine sunt, mă trezesc că urmează să stau la micul-dejun în restaurant cu o turmă de MIEI, care mă cred cu totul altcineva decât sunt.

— Doamnelor, voi patru puteţi lua masa aceea de acolo, spune Angela, odată ce intrăm în restaurant, arătând spre o masă liberă, cea mai apropiată de bar. În felul acesta, pot să mă ocup chiar eu de voi.

Ia nişte meniuri de pe bar şi le pune pe masă.

— Daţi-mi voie, spune femeia cu pulover maro, în timp ce îmi trage scaunul şi îmi face semn să mă aşez. Apropo, eu sunt Beulah, anunţă ea, în timp ce se aşază lângă mine. Beulah Barnes, biografa lui J.D. Grimthorpe.

— Biografă *neautorizată, o* corectează lidera purtătoare de steag, în timp ce se aşază pe un scaun vizavi de mine. Şi eu sunt Gladys, directoare literară şi preşedintă a organizaţiei. Micuţa cu părul roz-aprins de aici este Birdy, trezoriera oficială. Restul MIEI lor sunt chiar acolo – sunt cele care se trezesc devreme.

Din partea cealaltă a restaurantului, numeroase perechi de ochi mă studiază de la distanță.

— Merg să vă aduc câte o cafea, se oferă Angela.

— Ceai pentru mine, zic eu.

— Imediat vin, răspunde Angela. Apoi îmi şopteşte doar mie: Cât sunt plecată, Molly, pune întrebări. Multe. Ține minte, de aceea eşti aici.

Îmi face cu ochiul, apoi pleacă repede. Cele trei femei se holbează la mine, lăsându-mă complet pierdută cu privire la ce ar trebui să spun. O întrebare îmi apare în cap.

— Mă întreb de ce mai sunteți încă aici. În hotel, vreau să spun. Nu e ca şi cum vor mai avea loc evenimente editoriale după ce s-a întâmplat ieri.

— Când este bucurie, sărbătorim împreună. Când este durere, ne întristăm împreună, spune preşedinta MIEI lor.

Toate trei aprobă din cap la unison.

— În plus, spune Beulah, vrem răspunsuri despre J.D. la fel de mult ca şi tine. Va fi o notă biografică îngrozitoare dacă se dovedeşte a fi vorba de...

— Crimă, ciripeşte Birdy, terminând fraza lui Beulah.

Acesta este singurul cuvânt pe care micuța femeie l-a rostit de când ne-am aşezat.

Angela apare cu trei cafele şi ceaiul meu. Le pune pe masă.

— Pot să iau comanda?

MIEI-i comandă identic – *Le Grand Oeuf,* cel mai mare mic-dejun din meniu.

— Tu ce doreşti, Molly? întreabă Angela.

— Nimic, răspund.

— E în timpul serviciului, explică Angela.

— Foarte profesionist, spune preşedinta Gladys. Avem o întrebare pentru dumneata, Molly. Ți-ai dat seama ce avea să anunțe domnul Grimthorpe ieri, în timpul marelui său eveniment?

— Nu, răspunde Angela. Adică, *autoritățile* nu şi-au dat seama, spune ea, în timp ce mă arată cu degetul. Dar ne-ar plăcea să auzim teoriile voastre.

— A, nu, să nu începem iar, spune Beulah.

— Ai dat peste o chestiune care stârneşte mari controverse, spune Gladys, punându-şi o lingură cu vârf de zahăr în cafea.

— Nu suntem întotdeauna de acord, adaugă Beulah, în timp ce îşi curăță părul de pisică de pe pieptul generos, trimițându-l în aer pe deasupra mesei noastre.

— Teoria mea, explică Gladys, este că J.D. urma să anunțe o continuare a celui mai mare bestseller al său.

— *Servitoarea de la conac* 2, intervine Birdy. Ştiți că de ieri prețul de licitație pentru ediția princeps a acelei cărți a crescut la cinci cifre?

— Colecționari, suflă Beulah printr-un nor de blană. Sunt precum corbii!

— Nu sunteți toate colecționare? întreabă Angela.

— Suntem mult mai mult decât atât. Ca să fie clar, spune Gladys. Suntem cercetătoare care se mândresc cu ceea ce studiază. Nu am căutat, nici acum şi nici altă dată, să profităm de pe urma lui J.D. Grimthorpe.

— Aşa este, confirmă Beulah. Mandatul nostru a fost întotdeauna să-i promovăm opera.

— Mă duc să dau comenzile, spune Angela.

Se întoarce şi se îndreaptă spre bar, lăsându-mă îngrozitor de singură.

Birdy cea delicată se apleacă să vorbească. E atât de mică, încât capul ei arată ca un grepfrut roz, care pluteşte peste marginea mesei.

— Ne întrebam dacă ați luat în considerare faptul că romanele lui J.D. ar putea conține indicii. Cel mai mare bestseller al său este despre un romancier care stă ascuns

în conacul său şi îşi finalizează cea mai importantă operă. Dar cineva – nu voi dezvălui cine – este gata să ucidă.

— Era servitoarea, spune Beulah. Ea era ucigaşa, care lucrase tot timpul chiar în acel conac, şi totuşi părea atât de nevinovată.

— De dragul unei cărți bune, nu face iar asta! Alertă de spoiler! spune Birdy.

Buclele cenuşii ale lui Gladys tremură de frustrare.

— De câte ori ți-am spus, Beulah? Doar ştii politica noastră.

Birdy ridică un deget în aer, ca şi cum ar fi dirijat o orchestră.

— MIEI-i nu vor dezvălui finalul unei cărți polițiste față de niciun cititor pasionat de acest gen de literatură, spune ea. Este regula noastră fundamentală.

Beulah oftează, apoi mă fixează cu privirea ei apatică.

— Există două răsturnări de situație în acea carte. Am divulgat doar una. Jur, unii cititori citesc doar pentru asemenea întorsături. Dar romanele lui J.D. sunt mai mult decât atât. Orice prost şi-ar putea da seama de asta, spune ea, scuipând practic cuvintele către colegele ei MIEI. Apoi îşi îndreaptă atenția spre mine. Presupun că nu ai citit *Servitoarea de la conac,* nu-i aşa?

Nu reuşesc să rostesc niciun cuvânt drept răspuns. Mă simt ca un peşte pe uscat, gâfâind după oxigen.

— Molly? întreabă Gladys. Eşti în regulă?

— Eu... N-am citit romanul, zic. Îi cunosc intriga, totuşi. O ştiu prea bine.

Un scriitor într-un conac gol, fără viață, îşi ucide soția. El crede că a găsit o modalitate de a scăpa basma curată, dar se înşală. Servitoarea a văzut totul şi îşi impune răzbunarea, ucigându-l în acelaşi mod în care el şi-a ucis soția, apoi făcându-i dispărut trupul.

— Gladys este sigură că J.D. a aranjat evenimentul de ieri pentru a anunța o continuare a acelei cărți, informează Birdy.

— Şi Birdy este convinsă că soția lui J.D. a fost motivul pentru care el era atât de retras, spune Gladys. Doamna Grimthorpe a murit în urmă cu câțiva ani, iar Birdy crede că anunțul de ieri era despre noul său interes amoros.

— Doamna Grimthorpe a murit? întreb.

— Da, spune Birdy. Ceea ce înseamnă că nimic nu l-a împiedicat pe bărbat să urmărească un nou interes romantic, adaugă ea, cu o expresie meditativă.

— Cea mai stupidă teorie pe care am auzit-o vreodată, spune Beulah. Nici că se poate ceva mai departe de adevăr.

Gladys scutură din capul cârlionțat.

— Beulah nu agreează această teorie pentru că este îndrăgostită de J.D. de mulți ani.

— Ridicol, pufneşte Beulah. Dacă este vreuna îndrăgostită de el, aceea este Birdy. Şi niciuna dintre voi n-are idee despre ştiința, despre arta de a descoperi indicii, adaugă Beulah. În calitate de biografă a lui J.D., ştiu mai multe despre el decât veți şti voi vreodată.

— Beulah susține că a descoperit adevăruri ascunse despre J.D., dar refuză să ne lumineze cu dovezi sau detalii, ceea ce este o sursă de...

— Tensiune, completează Birdy, în timp ce îşi netezeşte părul fucsia.

— Frustrare, adaugă Gladys, punctând asta cu o fâlfâire a steagului ei roşu.

— Toate vor fi dezvăluite când voi publica biografia oficială, spune Beulah.

— *Neoficială, o* corectează Gladys.

— Nu este nevoie de permisiunea unui mort, răspunde Beulah.

— Dar nu ai cu cine să-ți verifici constatările, ceea ce ar fi de datoria ta profesională, observă Birdy. I-a solicitat fără încetare lui J.D. să o angajeze oficial. Aceasta a fost munca vieții ei timp de aproape două decenii.

— J.D. este – era – reticent în privința dezvăluirii anumitor detalii confidențiale, spune Beulah. Asta e de înțeles. Am corespondat de-a lungul anilor, ştii?

— Pe bune? întreabă Birdy. Chiar ați corespondat?

— Într-o zi, adevărul va ieşi la iveală, răspunde Beulah.

— De ce nu azi? întreb. Trei perechi de ochi mă străpung ca nişte pumnale. Din experiența mea, spun eu, secretele îşi găsesc o modalitate de a-i pedepsi pe cei care le păstrează.

— Este iresponsabil să postulezi teorii fără dovezi absolute, răspunde Beulah.

— Micul-dejun!

Angela ajunge la masa noastră, cu farfuriile într-un echilibru precar pe ambele brațe. Le pune pe masă. Beulah şi Gladys se concentrează imediat asupra mâncării. Birdy ia înghițituri delicate, privind în gol. Nu pot să nu mă întreb: toate aceste trei femei sunt îndrăgostite de celebrul scriitor? Cum este posibil? Asta mă depăşeşte, dar Buni spunea întotdeauna că dragostea fiind oarbă, orice broască poate părea un prinț. Totuşi, indiferent ce tensiuni ar fi existat între cele trei doamne cu câteva momente în urmă, acestea s-au risipit odată cu sosirea mâncării.

Profit de acest moment de calm să-mi torn puțin lapte în ceaiul meu răcoritor. Mă concentrez pe zgomotul sec al linguriței de inox în ceaşca de porțelan. Doar la Social folosim astfel de tacâmuri banale, cărora le lipseşte clinchetul plăcut al argintăriei de la Regency Grand, în contact cu porțelanul de calitate.

Angela stă lângă mine, cu mâinile în şolduri, privind de la o doamnă la alta, în timp ce iau toate micul-dejun fără să scoată un cuvânt.

— Auzi? se apleacă Angela să-mi şoptească la ureche.
— Ce să aud? şoptesc.
— Tăcerea, îmi răspunde. Tăcerea MIEI-lor.

11

ÎNAINTE

La micul-dejun, îmi leg˘n picioarele înainte şi înapoi sub masa noastră veche, în timp ce mestec fiecare muşcătură de douăzeci de ori pentru că: (a) ajută la digestie; (b) este delicioasă şi (c) sunt copii pe lume care nu mănâncă în fiecare zi, aşa că e mai bine să fii recunoscător pentru fiecare muşcătură.

A trecut o săptămână de la tirada domnului Grimthorpe şi, din când în când, i-am auzit bocănitul specific dincolo de-al patrulea perete, dar pe el nu l-am mai văzut în carne şi oase. Totuşi, nu mă pot abține să nu mă gândesc la el. De ce pare atât de nefericit un bărbat care are atât de multe? Şi ce am făcut să-l enervez atât de tare? O să-l mai văd vreodată?

Marii fizicieni au dreptate – universul se extinde, sau cel puțin al meu. Dovada este numărul de întrebări noi pe care le am în fiecare zi pentru Buni. Aseară, am stat trează în patul meu căutând din nou răspunsuri. Nu era aşa înainte, când mergeam la şcoală în fiecare zi. Pe atunci, mintea mea era captivă, ca un tigru în cuşcă, oprimat şi plimbându-se nelinişt˘it în spatele gratiilor. Nu puteam să gândesc deloc, cu atât mai puțin să pun întrebări. Dar de când am vizitat conacul Grimthorpe, imaginația mea este neîngrădită; curiozitatea mea, nesățioasă.

Stând la masa noastră şi legănându-mi picioarele, ajung la o revelație importantă – că educația nu este ceva ce dobândeşti exclusiv în sălile de clasă, că educația este o stare de spirit. Mă lansez în noul meu set de interogări, cu un entuziasm neabătut, care trebuie să o fi epuizat pe Buni, deşi nu a arătat niciodată nici cea mai mică frustrare. Ea m-a tratat întotdeauna ca pe un adult şi mi-a vorbit ca şi cum aş fi fost un om mare. Ştia ea că într-o zi îmi voi aminti conversațiile noastre, că le voi relua iar şi iar în minte, dezvăluind, strat cu strat, înțelepciunea ei?

— Buni, este posibil să fii bogat şi sărac în acelaşi timp? întreb, în timp ce beau ceai cu lapte şi mă pregătesc pentru o nouă înghițitură.

— Cu siguranță e posibil, răspunde ea. Poți fi bogat în dragoste şi sărac în bunuri lumeşti.

— Sau cineva poate fi sărac în sănătate şi bogat în avere, adaug eu.

— Exact.

Îşi unge cu unt chifla, cu o precizie artistică, până când cuțitul rămâne curat.

— Buni, cum s-a îmbogățit atât de mult familia Grimthorpe?

— Când domnul Grimthorpe a devenit un scriitor de bestsellere, a câştigat o mică avere, răspunde ea. Duce chifla la gură, dar se opreşte înainte de a muşca din ea. Cu toate acestea, era bogat chiar înainte de a dobândi succesul literar. Bunicul său a fost un prosper om de afaceri, la fel şi tatăl său.

În mintea mea, încerc să mi-l imaginez pe tatăl domnului Grimthorpe, dar nu-mi răsare în minte decât imaginea bancherului mustăcios de pe cutia jocului meu de Monopoly.

— Crezi că familia lui s-a purtat frumos cu el? întreb.

— Nu ştiu, Molly, dar parcă am o îndoială. Ceea ce ştiu este că domnul Grimthorpe a fost copil unic şi că părinţii l-au considerat un ratat.

— Avea rateuri la şcoală, la fel ca mine?

— A fost un elev strălucit. Şi să ţii minte, Molly, tu nu ai avut niciodată niciun rateu în ochii mei. Dar în ceea ce îl priveşte pe domnul Grimthorpe, tot ce şi-a dorit vreodată a fost să scrie mai degrabă decât să conducă afacerea familiei. Iar la vremea aceea, un temperament creativ era considerat un blestem pentru familia lui. Când părinţii lui au murit, domnul Grimthorpe a moştenit acest conac, alături de alte bogăţii considerabile. Dar a moştenit şi o mulţime de bagaje emoţionale, Molly, pe care le cară până-n ziua azi. O fi el un om cu avere veche, dar asta nu i-a adus prea multă fericire.

Chiar atunci, îmi vine un gând.

— Buni, dacă cei din familia Grimthorpe sunt oameni cu avere veche, noi suntem oameni cu avere nouă? întreb.

Ea râde în hohote, dar ştiu că râde cu mine, nu de mine.

— Draga mea, noi nu suntem oameni cu avere.

Desigur, ştiu asta. Mi-e limpede din felul în care adunăm cupoanele de reduceri şi ne cârpim şosetele. Din faptul că nu ne permitem decât rareori smântână condensată, că avem un proprietar care ne cere chirie, că trebuie să mergem la o bibliotecă publică în loc să avem una privată la noi acasă şi după tacâmurile desperecheate pe care le cumpărăm din cele mai ieftine magazine, în loc să avem unele moştenite din generaţie în generaţie.

Este timpul pentru întrebarea pe care vreau cel mai mult să i-o adresez lui Buni, cea care mi-a pus creierii pe moaţe zile întregi.

— Buni, dacă domnul Grimthorpe este un geniu, de ce se ascunde în conac?

Ea înclină capul şi se uită la mine cu o privire stranie, pe care nu prea o înţeleg.

— Nu judeca niciodată un om până nu ai fost în papucii lui, spune ea. Ai mai auzit-o pe asta?

— Am auzit-o, spun, dar nu văd cum aş fi putut să mă încalţ vreodată cu papucii domnului Grimthorpe.

— Aşa-i vorba, draga mea, îmi răspunde, în timp ce îmi mângâie obrazul. Înseamnă că nu poţi cunoaşte cu adevărat pe cineva fără să experimentezi toate lucrurile pe care le-a trăit. Nu-l judeca pripit, domnul Grimthorpe a avut de luptat cu demonii. S-a vindecat acum, dar întunericul a pus stăpânire pe el în timpul bolii.

— A fost bolnav?

— Da, răspunde ea. Îngrozitor de bolnav. Iar suferinţa l-a transformat pentru o vreme într-un monstru. Dar am supravieţuit cu toţii. Am trecut de toate aceste încercări. Doamna Grimthorpe şi cu mine l-am îngrijit la conac, şi starea lui s-a îmbunătăţit. A trebuit să scape de ceea ce-i făcea rău, Molly, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Îmi imaginez garguiele cu aripi ascuţite înconjurându-l pe domnul Grimthorpe, în timp ce Buni şi doamna Grimthorpe le alungă.

— Cum aţi alungat demonii? întreb.

— Cu răbdare şi perseverenţă, răspunde Buni. Doamna Grimthorpe m-a rugat să stau ore în şir lângă patul soţului ei şi să-i citesc, ceea ce am şi făcut. Asta i-a distras atenţia de la cele mai grave dintre simptomele sale. I-am servit şi ceai, Molly, care cu siguranţă nu era băutura lui preferată la acea vreme. Ceaiul este o băutură uimitoare. Îţi spun că poate vindeca aproape orice.

— Dar dacă domnul Grimthorpe se îmbolnăveşte din nou? Dacă boala îi revine?

— Nu trebuie să-ţi faci griji. S-a recuperat. Iar doamna Grimthorpe şi cu mine l-am iertat pentru orice greşeală din trecut, făcută sub influenţa demonilor. Dar, ca urmare a acelor vremuri întunecate, e o fire foarte închisă. Ruşinea

este cicatricea pe care demonii o lasă în urmă. Să ții minte asta, Molly, spune Buni.

Mă uit în jos, pe masă, la chifla mea, pe jumătate mâncată. Acum o clipă, părea atât de atrăgătoare, dar acum pare înghețată şi grotescă în farfuria mea.

— Ai terminat de mâncat? întreabă Buni.

Încuviințez din cap.

— Bine. E timpul, spune Buni, punându-şi mâna caldă peste a mea. Să mergem la conac.

•

Toată dimineața, lucrez în cămara pentru argintărie, în timp ce Buni găteşte şi face curățenie în bucătărie. Cântă ca o vrăbiuță chiar lângă uşa cămării. Doamna Grimthorpe este în altă parte, cel puțin deocamdată, acesta fiind, probabil, motivul pentru care Buni cântă.

Cu fiecare zi care trece, mă pricep din ce în ce mai bine să folosesc soluția de leşie şi fac mult mai puțin efort pentru a îndepărta petele de pe argint. Astăzi, am ales să curăț argintul dimineață şi să citesc după-amiază. Am terminat de lustruit un serviciu complet de ceai, mai multe tăvi şi un set întreg de tacâmuri, până la ultima lingură, pe care o țin în fața ochilor. Îmi studiez imaginea în oglindă, contorsionată şi inversată, o lume deformată, dată peste cap, aşa cum e totul la conacul Grimthorpe.

În scobitura lingurii de argint, apare cineva cu capul răsturnat, chiar în spatele meu – este doamna Grimthorpe, a cărei încruntare se transformase într-un zâmbet nefiresc. Stau în fața ei, în timp ce studiază obiectele proaspăt lustruite de pe masă.

Înclină bărbia în semn de aprobare.

— Eşti liberă, spune ea. Poți să-ți citeşti cartea în bibliotecă.

Fac o reverență şi părăsesc cămara, alăturându-mă lui Buni în bucătărie, unde ea tocmai scoate din cuptor chiflele proaspăt coapte.

— Faci o treabă bună, şopteşte Buni. Nici măcar doamna nu poate să nege asta. Mergi sus, atunci. Te chem mai târziu la ceai.

Mă îndrept spre partea din față a conacului şi mă strecor pe scara principală. Mă opresc pe palierul de la etajul doi, privind de-a lungul vastului coridor tapetat cu damasc, înspre biblioteca din capăt. Domnul Grimthorpe nu este un trol, ştiu asta acum, şi totuşi, când l-am întâlnit față în față cu o săptămână în urmă, s-a înfuriat şi a răcnit la sfârşitul întrevederii noastre. M-a numit într-un fel groaznic şi mi-a ordonat să plec. Încă nu ştiu cu ce am greşit, dar, ce-i drept, niciodată nu-mi dau seama înainte de a fi prea târziu. Îmi amintesc cum s-a întâmplat atunci la şcoală, când am corectat-o pe doamna Cripps pentru că scrisese un cuvânt greşit pe tablă, fapt pentru care mi s-a ordonat să stau la colț şi am rămas acolo atât de mult, încât ruşinea şi-a găsit ieşirea, curgându-mi fierbinte în jos, pe picioare.

Acum merg în vârful picioarelor spre uşa bibliotecii şi mă opresc. Nu intru, nu încă. Mă uit la zidul de cărți interzis şi la crăpătura de lângă podea – întuneric, fără semne de viață de cealaltă parte.

Mă îndrept spre raft şi scot *Marile speranțe,* apoi mă întorc la locul meu de pe fotoliu, ca să deschid cartea. În ultimul timp, am făcut progrese bune şi, deşi nu ştiu dacă înțeleg pe deplin totul despre Pip, sunt fascinată de domnişoara Havisham, mireasa bătrână şi ofilită, cu o unică misiune în viață – să chinuie un băiat cu suflet bun. Cumva, este cel mai înfricoşător lucru pe care l-am citit vreodată, aşadar, oare ce mă face să dau pagină după pagină?

Clic. Un sunet mic, dar care se amplifică în liniştea adâncă a bibliotecii cu tavan înalt.

Lumina se revarsă prin crăpătura din perete pe podeaua bibliotecii.

Paşi, târşâit de papuci.

Pentru prima dată după câteva zile, există semne de viață dincolo de al patrulea zid, cel interzis.

Îmi fixez privirea pe dicționarul Oxford, al cărui cotor iese din linie. Şi pur şi simplu, peretele de cărți se deschide pentru a-l dezvălui pe domnul Grimthorpe stând în prag, răvăşit şi slăbit, cu umerii căzuți. Strâng cartea la piept.

Atunci se întâmplă cel mai ciudat lucru.

— Îmi pare rău, spune domnul Grimthorpe.

Cu greu îmi vine să-mi cred urechilor. O scuză din gura unui bărbat adult? Conceptul îmi este atât de străin, încât ar putea la fel de bine să vorbească în limbi necunoscute. Trebuie să scutur din cap, ca să fiu sigură că am auzit bine.

— Comportamentul meu de zilele trecute a fost de neiertat, spune el. M-am înfuriat ca un idiot. Te-am insultat într-un fel care, retrospectiv, se referă mai mult la mine decât la tine, căci eu sunt adevăratul imbecil, regele închipuit, stăpân peste nimic. Singura explicație pe care o pot oferi pentru ieşirea mea irațională este boala mea personală, unul dintre simptomele ei persistente fiind o înclinație nesănătoasă de a-i ataca pe nevinovați. Te rog, acceptă-mi scuzele.

Nu prea înțeleg ce spune, dar pe fața lui se citeşte suferință. Fac o descoperire importantă în acel moment: nu contează dacă înțelegi durerea altei persoane, trauma acesteia este totuşi reală.

— Vă iert, domnule Grimthorpe, spun eu. Dar ştiți ce înseamnă „îmi pare rău”?

— Luminează-mă, răspunde el.

— Înseamnă să promiți că nu vei mai face niciodată aceeaşi greşeală.

Oftează şi se apropie de biroul lui, lăsându-se pe scaun.

— Nu voi mai face niciodată această greşeală, dar nu pot fi sigur că nu voi mai face altele. Adevărul este, Pip, că mi-am pierdut toată jovialitatea, dacă într-adevăr am avut-o vreodată.

— Jovialitatea? întreb, şi rămân în prag.

— Adică voioşia, bucuria, fericirea, explică el. Cândva o găseam pe fundul unei sticle, dar am renunțat la asta. Şi la alte câteva lucruri. Unde se află jovialitatea acum, nu ştiu. Uneori sunt convins că o voi găsi când voi ajunge la sfârşitul următorului meu roman, dar mă confrunt cu o nouă şi mai gravă suferință.

— Adică boală?

— Da. O suferință specifică scriitorilor, cunoscută sub numele de blocajul scriitorului. Mă trezesc în imposibilitatea de a-mi finaliza romanul. Îmi scapă din toate punctele de vedere, şi totuşi, dacă aş şti cum să-l termin, sunt sigur că mi-ar oferi ceea ce îmi doresc.

— Şi anume?

— Mai multă faimă diabolică. Notorietate. Un loc asigurat în bibliotecă pentru secolele următoare. Sfârşitul nelinişti mele, o întoarcere a jovialității.

Intru cu grijă în biroul lui, făcând o pauză la o distanță sigură de un braț față de biroul lui şi de grămezile dezordonate de caiete negre Moleskine, cu monogramă.

— Pot să întreb despre ce este vorba în carte?

Se apleacă spre mine.

— Este un mister. Un scriitor este ținut captiv în casă de soția lui. Are două opțiuni: s-o omoare sau să se sinucidă.

— Pe care o alege? întreb.

— Îşi ucide soția. Dar pe urmă, are o nouă problemă.

— Adică?

— Trebuie să scape de cadavru sau să se confrunte cu acuzația de omor şi cu o nouă formă de captivitate, de data

aceasta într-o închisoare, în loc de confortul relativ al propriei case.

Îl observ pe bărbatul slăbănog care stă în fața mea, cu părul lui răvășit și cu ochi de armăsar sălbatic. Dar dacă nu este doar o fantezie? La gândul acesta, simt că să mi se strânge stomacul.

— Plănuiți s-o ucideți pe doamna Grimthorpe? îl întreb.

Își dă capul pe spate și râde în hohote de întrebarea mea.

— De ce râdeți?

— Pentru că este absurd. Nu am intenția de a-mi ucide soția. N-ar avea rost. Ea e ca și moartă de cel puțin douăzeci de ani, și asta numai din vina mea. Acea femeie îndurătoare și-a petrecut toată viața adultă protejându-mi reputația și veghind asupra sănătății și stării mele de bine. Te asigur că n-a fost deloc ușor. Să spunem doar că există mai mulți soți fideli în lume, dar există puține soții atât de loiale ca ea.

— Nu înțeleg, zic.

— Nu contează. Ideea este că am nevoie de o încheiere pentru romanul meu. Un deznodământ. O întorsătură de situație. Poate două. Și trebuie să fac acel cadavru imaginar să dispară.

— Se poate curăța, spun eu.

— Cum adică se poate curăța?

— Cu leșie, substanța chimică. Topește. Dacă folosești suficientă, presupun că ai putea face să dispară un cadavru întreg.

Grimthorpe patrulează prin încăpere. Se oprește brusc și mă sfredelește cu ochii lui albaștri, glaciali.

— De unde știi asta?

— A fost odată o servitoare, spun eu. Era atât de nemulțumită de stăpânul ei, încât i-a dizolvat mâinile în leșie.

Face ochii mari.

— Cine ți-a spus asta?

— Am inventat-o, oarecum. Bunica mi-a spus o poveste adevărată pe care am schimbat-o în clipa asta. Cum se cheamă când există un sâmbure de adevăr într-o poveste, dar nu s-a întâmplat chiar aşa?

Brusc, se schimbă la faţă. Toate trăsăturile dure se înmoaie. Toată suferinţa se risipeşte. Pentru prima dată, pare entuziasmat, fericit şi uşurat.

— Un roman, răspunde el. Se numeşte roman.

12

M-am scuzat de la micul-dejun cu MIEI-i şi dau să plec din restaurant, când mă opreşte Angela.

— Molly, ai fost minunată! spune. Doamnele acelea au crezut pe deplin că eşti detectivă, au picat ca muştele în plasă!

— A fost umilitor şi incorect, spun eu. Şi nu sunt sigură că am descoperit ceva de folos.

— Uneori, ceea ce nu pare să aibă nicio importanţă la început devine cheia dezlegării misterului. Trebuie doar să ştii cum să pui lucrurile cap la cap.

— Nu mă interesează să pun lucrurile cap la cap, Angela. Sunt interesată să-mi fac meseria – meseria mea de cameristă, spun eu.

— Bine, răspunde Angela. Nu te enerva. Du-te să-ţi faci treaba de cameristă. Ignoră dezastrul din jurul tău. Dar, Molls, ai grijă, bine? Şi dacă auzi sau vezi ceva suspect, să mă anunţi.

— Bine, spun eu. Pot să plec acum?

Nu aştept răspunsul. Pur şi simplu ies din restaurant şi mă îndrept spre lobby, unde domnul Snow mă zăreşte şi îmi face semn să vin la recepţie.

— Unde te duci, Molly?

— Angela a terminat cu mine, spun eu. Şi invers. Mă întorc acum la slujba mea adevărată, dacă sunteți de acord.

— Foarte bine, spune domnul Snow. Cameristele de la etaj se vor bucura să te vadă.

Mă îndrept spre scara din spate şi pornesc spre etajul trei. Am stomacul întors pe dos. Ştiu exact de ce sunt atât de tulburată. În timpul micului-dejun cu MIEI-i, m-am prefăcut că sunt ceva ce nu sunt şi, deşi Buni nu are cum să vadă asta, ştiu că n-ar fi mândră de purtarea mea. Sunt o impostoare şi o ipocrită, ceea ce ea nu m-a învățat niciodată să fiu. De ce nu am spus adevărul? De ce nu am insistat să le conving că sunt doar o cameristă obişnuită?

Când ajung la etajul trei, o găsesc pe Sunshine pe hol, cu cărucior ei şi o pungă plină cu rufe.

— Molly, spune ea în momentul în care dă cu ochii de mine. Te rog, spune-mi că te-ai întors la lucru cu noi. Nu putem ține pasul. Noua şefă este în vestiarul personalului, „îşi trage puțin sufletul", iar Lily... ei bine, habar n-am ce-i cu ea azi. Suntem epuizate. Uită-te la Sunitha.

Sunitha apare din camera de alături, târând în urma ei o pungă de rufe plină cu cearşafuri murdare. Şiroieşte de transpirație, ca o înghețată care se topeşte la soare.

— Curățenia-ntr-o clipă este gata în echipă, spun eu. Vă amintiți?

— Echipa este inexistentă în acest moment. Molly, ceva s-a întâmplat cu Lily. Ştiu că ziua de ieri a fost un şoc, dar se comportă mai ciudat decât de obicei şi nu vrea să spună ce e în neregulă. În plus, tot dispare. Mai devreme, când făceam curățenie într-o cameră, m-am întors să cer prosoape de hârtie, şi puf! Plecase. Pur şi simplu.

— Acum unde e? întreb.

— Acolo, spune Sunshine, făcând semn din cap înainte, pe coridor.

— Mulțumesc, spun, în timp ce mă îndrept spre capătul coridorului, unde găsesc o uşă deschisă, proptită cu un cărucior.

Lily e înăuntru şi stă nemişcată lângă fereastră, cu un spray de curățare într-o mână şi o cârpă în cealaltă.

— Lily? o strig şi ea sare, speriată. Eşti bine?

Se uită la mine cu o expresie care nu se regăseşte consemnată nicăieri în catalogul meu mental de comportamente umane.

— Cine-i şefa? întreabă ea, cu vocea şoptită, tremurătoare.

— Ce vrei să spui?

— Cheryl sau tu?

— Astăzi, Cheryl este camerista-şefă. Mâine lucrurile vor reveni la normal. Ți se pare acceptabil?

Ridică din umeri.

— Lily, dacă ai vreo problemă, poți să vii la mine.

— Pot? Aşa funcționează?

— Bineînțeles că aşa funcționează, spun eu.

— Mai bine să îți pară rău că ai tăcut, decât că ai zis. Aşa ai zis şi tu când m-ai angajat. „Discreția este primordială la Regency Grand”.

— Lily, eşti ultima persoană pe care aş acuza-o vreodată de indiscreție, spun eu. Mi-a luat săptămâni întregi să te fac să vorbeşti. Te rog să nu amuțeşti acum.

— Încerc. Dar... nu e uşor. Mă bazez pe slujba asta, Molly. Am mai fost concediată înainte şi nu pot risca să mi se întâmple din nou.

Este pentru prima dată când menționează o pierdere anterioară a locului de muncă, iar vestea vine ca un şoc pentru mine. Îmi înăbuş surpriza şi o întreb cu blândețe:

— Ce s-a întâmplat?

— Înainte de asta, am fost casieră într-un magazin alimentar, spune Lily.

— Îmi amintesc, spun. Era trecut în CV.

— Dar ceea ce nu ți-am spus este că atunci când am semnalat un furt comis de o altă casieră, furtul a fost pus pe seama mea şi am fost concediată. M-am gândit că, dacă ți-aş fi spus, nu m-ai fi angajat în veci. Şi acum mi-e frică să mai spun ceva. Molly, în cine ar trebui să am încredere?

— În mine, spun. Ar trebui să ai încredere în mine.

Când mă uit la Lily, este ca şi cum m-aş vedea pe mine, cea de altă dată. Când am început să lucrez la hotel, nu aveam încredere în nimeni, şi există până în ziua de azi momente când mă cuprinde iar acel sentiment neliniştitor.

— Molly, într-o zi eşti şefa mea, iar a doua zi nu mai eşti, explică Lily. Şi un om căruia i-am servit ceaiul a murit în ceainărie.

Se întoarce cu spatele la mine, ca să şteargă nişte urme de pe geam.

— Lily, spun eu. Dacă eşti îngrijorată că ar putea fi un criminal în acest hotel, pot să-ți spun cu deplină sinceritate că nu există niciun motiv să crezi asta.

Mi se strânge stomacul, pentru că ceea ce spun nu este mai presus de orice îndoială.

Lily se întoarce şi se uită la mine, cu ochi absenți, lipsiți de expresie.

— Servitoarea este mereu de vină, spune ea, apoi se întoarce la curățenie, fără vreun alt cuvânt.

Nu mă pot abține. Mă simt aproape exasperată de această conversație şi oftez zgomotos. Sincer, fac tot posibilul, dar nu ştiu cum s-o ajut pe fata asta. Îmi vine în minte că poate cea mai bună cale este de a lucra pur şi simplu în linişte, cot la cot cu ea.

Abordez în tăcere patul, îndepărtând cearşafurile murdare şi aşternând altele noi. „Un pat îngrijit pe loc te-a liniştit”, îmi spun. Dar nu funcționează. Eu nu mă simt nici pe

departe liniştită, iar Lily se află, vădit, într-o stare de profundă tulburare.

Duc cearşafurile murdare la căruciorul ei şi sunt pe cale să le pun într-o pungă când observ ceva în coşul de reciclare: o cutie de carton pliată, cu numele Serena scris clar cu marker negru pe capac. Este cutia care a dispărut ieri, în timpul alarmei de incendiu.

— Lily, spun eu.

Ea se întoarce spre mine.

— Tu ai pus cutia asta în cărucior? o întreb.

Ea clatină din cap.

— Ştii cine a făcut-o?

Ea clatină din nou din cap, apoi se uită la mine cu acei ochi întunecaţi şi sticloşi.

— Spune-mi, Lily. Te implor.

Are un singur lucru de spus:

— Mai bine să îţi pară rău că ai tăcut, decât că ai zis.

•

Nervii mei sunt întinşi la maximum. În timp ce o ajut pe Lily să curețe camera 429, simt că sunt în pragul disperării. Cunosc adevărata sursă a stării de rău. Nu este propriu-zis vorba despre Lily, deşi bineînțeles că sunt îngrijorată pentru ea. Nici măcar nu este vorba de moartea domnului Grimthorpe sau de întâmplările ciudate din hotel. Este faptul că m-am implicat într-o minciună şi numai ideea aceasta mă zguduie până în miezul ființei mele.

„Spune o minciună o dată şi adevărul tău devine îndoielnic”. Vocea lui Buni continuă să-mi răsune în cap şi nu o pot opri.

— Lily, spun eu. Este ora prânzului. E timpul pentru o pauză.

Ea încuviințează din cap, lasă jos sprayul şi iese repede din cameră.

Îmi dau seama dintr-odată ce am de făcut şi nu am niciun moment de pierdut.

Las camera într-o stare imperfectă şi mă grăbesc să ajung în lobby. Ies din hotel şi cobor în fugă scările cu covor roşu. Domnul Preston mă observă şi mă opreşte.

— Molly, spune el. Unde pleci într-o asemenea grabă?

— Un comision, explic. Mă întorc mai târziu.

— Şi eu am un comision de făcut, spune el. Acum, Molly, despre cina aceea pe care urma să o avem duminică, mă gândeam...

— Domnule Preston, îl întrerup eu. N-ar putea să aştepte cina noastră până se întoarce Juan Manuel? Abia mă descurc în situația dată; pur şi simplu nu cred că pot face față la mai mult.

Fața domnului Preston cade ca o prăjitură scoasă prea devreme din cuptor, dar înainte să mai poată spune ceva, nişte oameni de afaceri cu bagaje după ei îi fac semn cu mâna. El sare în ajutorul lor, în timp ce eu mă retrag grăbită.

Mă îndrept spre următoarea stradă. Merg repede, cotind la stânga, apoi la dreapta, apoi la stânga din nou. Ajung la secția de poliție în exact cincisprezece minute, îmi iau un moment să cercetez clădirea de peste drum – un bloc gri, în stil brutalist, cu geamuri fumurii.

Traversez strada aglomerată şi intru pe uşile principale, în zona de recepție a secției de poliție.

— Da? mi se adresează o femeie blondă, cu unghii mov, lungi.

— Am venit să vorbesc cu un detectiv, îi explic, încercând să păstrez un ton neutru.

— O plângere? Un pont? Sau vreți să vă predați? întreabă femeia.

— Ultima, zic.

Tace un moment.

— Ştiţi că „ultima” înseamnă ultimul lucru pe care l-am spus, nu?

— Da, răspund. Am un fler pentru vocabular.

Femeia cu gheare mov se uită la mine cu nişte ochi ciudaţi, imposibil de citit.

— Trebuie să vorbesc cu doamna detectiv Stark, spun eu. Mă cunoaşte. Sunt cameristă la hotelul în care a murit domnul Grimthorpe.

Femeia se ridică foarte încet. Rămânând cu faţa la mine, deschide o uşă în spatele ei şi strigă pe coridor, cu voce tremurătoare:

— Doamna detectiv Stark! Veniţi repede, vă rog!

Nu se întoarce la biroul ei, aşa cum mă aştept să facă. Preferă să stea acolo, lipită de perete, privindu-mă de parcă aş putea să fur ceva sau să scot o armă.

Un zgomot de bocanci grei se apropie pe hol, apoi Stark, îmbrăcată în negru, ca de obicei, apare în prag.

— Molly? se miră ea. Ce dracu’ faci aici?

— Se predă, şopteşte doamna Gheare Mov.

Sprâncenele detectivei Stark se ridică.

— Vino cu mine, spune ea.

Îi mulţumesc doamnei Gheare Mov, apoi o urmez pe detectivă pe un coridor, până într-o cameră pe care am mai vizitat-o cândva, în circumstanţe la care nu vreau să mă gândesc. Camera este exact aşa cum mi-o amintesc – cu tuburi de neon puternice şi acoperită cu un strat de mizerie şi jeg criminal.

— Ia loc, spune Stark, arătând spre un scaun negru, murdar, în faţa unei mese albe, pătate.

Mă aşez pe scaunul dezgustător. Detectiva se aşază vizavi de mine.

Nu ştiu exact cum să încep, din moment ce nu am mărturisit niciodată o crimă până acum, aşa că aştept în

tăcere un fel de indiciu. O lumină roşie clipeşte în colțul ferestrei din spatele detectivei.

— Vrei o cafea? întreabă Stark. Te-ar ajuta?

— Nu m-ar ajuta, răspund.

Ultima dată când am fost aici, ea mi-a adus apă, nu ceai, aşa cum cerusem, şi mi-a servit-o într-un pahar de polistiren scârțâitor, care-ți lezează urechile. Dacă se întâmplă tot aşa, nu cred că voi putea să mai scot vreun cuvânt.

Detectiva se uită la mine.

— Ei bine, începe ea, dacă ai reuşit să spui de ce eşti aici, ai putea să continui. Te vei simți mai bine după asta, îți garantez.

Trag adânc aer în piept, apoi expir.

— N-aş putea trăi cu minciuna pe conştiință, spun eu. Mă îmbolnăveşte. Mă mănâncă de vie. M-am gândit la bunica mea şi la cât de dezamăgită ar fi dacă ar şti ce-am făcut. Ceea ce ea nu ştie. Pentru că e moartă.

— Acum faci ce trebuie, Molly. Şi sunt pregătită pentru mărturisirea ta, răspunde Stark.

— Am comis o crimă, spun eu.

— Da. Ştiu. Dar trebuie să fii mai concretă. Trebuie să spui cu voce tare că l-ai ucis pe domnul Grimthorpe, că l-ai otrăvit.

— Ce? strig eu, pentru că nu pot să-mi cred urechilor. N-am făcut aşa ceva! Ce credeți că sunt eu? O ucigaşă?

— Ai spus că eşti aici să mărturiseşti.

— Să mărturisesc o fraudă, nu un omor! M-am dat drept reprezentantă a legii şi regret profund. Am încercat să spun adevărul despre identitatea mea, dar MIEI-i nu au vrut să asculte. Înțelegeți?

— Nu, nu, Molly, spune Stark. Pentru că vorbeşti, ca de obicei, fără noimă. Nu ştiu de ce mă mai surprinde asta.

Mă adun o clipă, apoi o iau de la început, explicându-i lui Stark în detaliu cum m-au luat MIEI-i drept o detectivă care lucrează incognito la hotel şi cum, în ciuda protestelor mele, au refuzat să creadă adevărul – că sunt, într-adevăr, doar o cameristă.

— Deci vedeți, spun eu când ajung la final. Mă fac vinovată de furt de identitate. Şi poate şi de obstrucționarea justiției. Acum puteți să mă puneți sub acuzare. O merit.

— Să te pun sub acuzare? spune detectiva. Pentru că o gaşcă de nebune de vârstă mijlocie, pasionate de cărți, te-au luat drept detectivă?

Abia atunci bag de seamă ce a spus detectiva Stark mai devreme.

— Staţi, zic eu. Domnul Grimthorpe a fost otrăvit?

Detectiva oftează.

— Avem rezultatul necropsiei şi raportul toxicologic. Etilenglicol. În ceaiul lui. Acest lucru n-a fost încă făcut public, dar ai fi aflat destul de curând oricum, pentru că ținem o conferință de presă într-o oră. Ai idee cum a ajuns etilenglicolul în ceaşca lui de ceai, Molly? întreabă Stark şi se aplecă în față, într-un mod care, cu siguranță, constituie o invadare a spațiului meu personal.

— De unde să ştiu cum a ajuns antigelul în ceaiul lui? răspund.

Stark îşi pune coatele pe masă în fața mea.

— N-am spus nimic despre antigel.

— Asta este etilenglicolul, explic. Sincer, sunt şocată că o polițistă de talia dumneavoastră nu ştie asta.

— Doamne ajută-mă, spune Stark, în timp ce îşi duce mâinile la frunte. Molly, nu ți-am spus niciodată că etilenglicolul este antigel! Şi nu-i ceva ce ştie oricine, nu-i aşa? Înțelegi că asta mă face să cred că tu l-ai ucis pe Grimthorpe?

Mijeşte ochii la mine într-un mod cât se poate de nepotrivit.

— Mă luaţi drept imbecilă? Vă informez că sunt destul de bine informată în privinţa chimicalelor şi otrăvurilor, şi nu doar din *Columbo.* Angela mi-a spus odată o poveste adevărată despre o femeie care şi-a ucis primul, apoi pe cel de-al doilea soţ punând la copt antigel obişnuit în biscuiţii lor. Era un serial cu tema asta – *Văduvele negre* cred că se numea. E unul dintre preferatele ei.

— Angela? Cine este Angela? întreabă Stark.

— Barmaniţa de la Social, îi răspund. Titlul filmului este potrivit, nu credeţi?

Detectiva Stark îşi încrucişează braţele.

— Ceea ce cred este că, dacă ştii atât de multe despre otrăvuri, ştii exact de ce a fost folosit antigelul pentru a-l ucide pe domnul Grimthorpe.

— Într-adevăr, spun eu. Pentru că are gust dulce. Foarte dulce. Îl poţi ascunde în aproape orice.

— Exact, răspunde detectiva Stark. Şi cum şi-a băut domnul Grimthorpe ceaiul, Molly?

— Cu miere. Cu multă miere.

— Corect! spune Stark, cu voce entuziastă. Şi cine a pus vasul cu miere pe căruciorul lui de ceai, Molly?

— Eu, spun eu, cu autoritate gravă. Îmi dau seama abia după ce cuvântul îmi iese din gură că acest lucru ar putea fi interpretat greşit. Dar nu l-am otrăvit pe domnul Grimthorpe, clarific. Nu aveam niciun motiv să fac asta.

— Am găsit amprentele tale pe tot căruciorul lui de ceai, răspunde Stark.

— Bineînţeles că le-aţi găsit. Şi sunt sigură că le-aţi găsit şi pe ale lui Lily.

Detectiva Stark pufneşte dispreţuitor, dar nu răspunde.

— Am venit aici să mărturisesc o faptă pentru care nu mă veţi aresta, doar ca să descopăr că vreţi, încă o dată, să mă

acuzați de una despre care nu știu nimic. Doamnă detectiv Stark, dacă aveți de gând să mă arestați, atunci ar fi bine să aveți dovezi care să mă lege – fără nicio umbră de îndoială – de acest omor. Nu mă puteți reține fără un motiv, niște dovezi și o armă. Și din câte îmi pot da seama, tot ce aveți în acest moment este omorul.

— Și unde este, Molly? întreabă detectiva Stark. Unde dracu' e vasul cu miere? L-ai păstrat ca pe un soi de trofeu pervers? Sau l-ai aruncat într-un tomberon?

— Ce-ar fi să faceți o percheziție la hotel? Dacă sunt suficient de proastă încât să otrăvesc o celebritate, lăsându-mi amprentele peste tot pe căruciorul de ceai, este logic că am lăsat și vasul cu miere chiar în dulapul meu.

Stark izbucnește în râs.

— Snow m-a lăsat să-ți verific dulapul aseară. N-am găsit mare lucru.

Icnesc zgomotos.

— Mi-ați umblat în dulap fără permisiunea mea?

— Vorbești serios? răspunde detectiva.

— A fost o greșeală groaznică să vin aici, spun. N-o să mă vedeți niciodată așa cum sunt, indiferent cât de mult m-aș strădui. Am terminat, doamnă detectiv? Pot să plec acum?

— Nu pot să te opresc, nu-i așa? răspunde detectivă Stark. Dar am să-ți urmăresc fiecare mișcare, Molly. Am ochi în hotel. Am ochi peste tot.

Cu excepția cazului în care este o libelulă sau un păianjen, acest lucru este evident absurd, dar din moment ce detectiva e, fără doar și poate, extrem de enervată, decid să nu pun la îndoială exagerarea ei oculară.

— La revedere, doamnă detectiv, mă limitez să-i spun, apoi fac o reverență adâncă și plec.

•

Abia după ce ies din secție și traversez pe trotuarul de vizavi, îmi recapăt răsuflarea și, de îndată ce o fac, devin

conştientă de adevărata gravitate a situației. Domnul Grimthorpe nu a murit din cauze naturale. A fost ucis cu sânge rece. Cineva l-a otrăvit, iar cine a făcut-o probabil că este încă la hotel. Trebuie să mă întorc şi să-i spun domnului Snow, înainte ca informația să devină publică.

Grăbesc pasul, repezindu-mă înapoi cât mă țin picioarele. Sunt doar la câteva străzi distanță, când ceva de peste drum mă face să mă opresc în loc. Sunt în colțul diagonal opus față de casa de amanet, cea cu vitrina mare şi firma luminoasă aprinsă nonstop.

Domnul Preston stă în fața magazinului. Studiază ceva în vitrină. Intră în magazin şi aud clopoțelul de la uşă când dispare înăuntru. Acest lucru în sine nu este remarcabil – domnul Preston, prietenul meu, portarul hotelului, vizitând o casă de amanet din cartier. Nimic îngrijorător.

Problema este ce ținea în mâini când a intrat. Acea uşă întunecată, din lemn, şi ochiul care se uită pe gaura cheii – chiar şi de la distanță, am putut distinge destul de clar designul copertei.

Era un exemplar rar din ediția princeps a romanului *Servitoarea de la conac,* de J.D. Grimthorpe.

13

ÎNAINTE

Aşa am fost mereu, eu cu atenția mea la detalii. Văd un lucru, dar îmi scapă altul. Privesc cu luare-aminte, dar, cumva, nu sunt conştientă de ceea ce alții observă cu relativă uşurință.

În mintea mea, sunt din nou un copil, ținând în mână un raport care evaluează comportamentul meu social ca fiind EXTREM DE SĂRAC şi care mă declară oficial PICATĂ şi îmi ordonă să repet clasa. De aproape două săptămâni, lucrez alături de bunica mea la conac şi, cu fiecare zi care trece, capăt încredere în abilitățile mele. Dar acum, în timp ce țin acel raport în mână, stima de sine mi se evaporă într-o clipă.

Nici măcar nu mă pot uita la Buni. Obrajii îmi ard de ruşine. Vreau să rup hârtia într-un milion de bucăți, să-i dau foc şi să o transform în cenuşă. Dar o parte din mine este şi curioasă, ar vrea să ştie cât de diferită sunt de semenii mei.

— Buni, cum e să înțelegi toate comportamentele sociale? întreb.

Ea râde.

— Ei, Molly. Nimeni, cu atât mai puțin eu, nu le înțelege pe *toate.* Interacțiunile sociale sunt complexe. Cu cât ai să capeți mai multă experiență în relațiile cu ceilalți, cu atât vei vedea mai mult cum totul se potriveşte.

— Explică-mi, o rog eu.

Buni se gândeşte un moment.

— Uneori, ceea ce nu se vede dă forma şi semnificația unui lucru, spune ea. Vei deveni brusc conştientă de ceea ce nu s-a spus niciodată cu voce tare şi totuşi vei şti că este o parte esențială a ecuației – x-ul lipsă –, chiar dacă este invizibilă, chiar dacă nu este, de fapt, acolo.

Încerc cu toată puterea să dau un sens spuselor ei, dar nu reuşesc. Dacă ceva lipseşte, înseamnă că nu e acolo. Dacă nu e acolo, atunci nu este nimic de văzut. Decid în acel moment că nu există nicio speranță, nicio speranță *pentru mine.* Nu voi învăța niciodată.

Buni se lasă pe vine şi mă priveşte în ochi.

— Nu pune la inimă hârtia asta, Molly. Nu ai picat. Dacă ceva a picat la vreun test, acela e sistemul. Aceasta este doar o hârtie caraghioasă, care refuză să-ți ia în considerare punctele forte.

— Punctele forte? repet.

— Da. Punctele forte. Ai destule. S-ar putea să-ți lipsească anumite maniere din când în când, dar inima şi sufletul tău sunt la locul potrivit.

Inima mea este în partea stângă. Ştiu pentru că o simt când îmi pun mâna pe piept şi, conform cercetărilor mele de la bibliotecă, sunt normală din punct de vedere anatomic. Cât despre sufletul meu, nu ştiu unde vine. Poate că este ca x-ul misterios din ecuația lui Buni, ceva cu o formă dezvăluită doar de ceea ce este în jur.

— Întrucât ai adus în discuție abilitățile sociale, spune Buni, vreau să menționez că nu trebuie să spui „Da, doamnă”, chiar atât de des în prezența doamnei Grimthorpe şi, de altfel, în prezența nimănui. E bine să arăți respect, dar când exagerezi, oamenii ar putea crede că eşti slugarnic.

— SLU-GAR-NIC. înțeles: prea ascultător.

— Da, şi servil. Cineva lipsit de respect de sine. Şi fiindcă tot am ajuns la asta, când vrei să ştii semnificația cuvintelor, nu trebuie neapărat să le silabiseşti. Mie îmi place că te pricepi la asta, dar nu e pe gustul tuturor. Poate şi aici ai putea avea ceva mai multă moderație.

Buni se apropie apoi de mine şi mă îmbrățişează, sărutându-mă în creştet.

— Şi, Molly, aminteşte-ți: orice s-ar întâmpla, voi fi mereu mândră de tine. Ai acelaşi drept ca oricine să ții capul sus.

— Sus steagul! spun, în timp ce ridic privirea la Buni.

— Asta e fata mea, răspunde ea. Molly, o să fug până jos să adun rufele. Le împăturesc şi mă întorc cât ai zice „peşte”.

Are trei rânduri de rufe de împăturit astăzi şi chiar dacă ar avea doar unul, în timpul care i-ar trebui să strângă totul, probabil că aş putea spune de o mie de ori „peşte”. Dar ştiu că Buni foloseşte o expresie. Nu trebuie s-o iau ad litteram – adică în sens exact, strict, precis.

Deschide uşa să plece, dar se întoarce.

— Dacă vine domnul Rosso, te rog să-i dai plicul pe care l-am lăsat pe masa din bucătărie. Şi cere chitanța, nu uita. E din nou acea zi din lună, spune ea, cu o privire obosită.

Ştiu exact ce vrea să spună prin „acea zi din lună”. Înseamnă prima zi a lunii, când se plăteşte chiria. Domnul Rosso, cu nasul lui mare şi borcănat, şi burta pe măsură, va fi aici din clipă-n clipă, bătând în uşă şi cerând ce i se cuvine.

— De ce-i spui domn? o întreb pe bunica mea. Nu se comportă ca un domn.

— Nu-i aşa? răspunde Buni. Cere bani pentru o cazare proastă, aşteaptă respect pentru lipsa serviciilor şi râvneşte la proprietăți ca şi cum ar vrea să dețină întreaga lume. Dar oricum, dă-i chiria. La urma urmei, vrem ca luminile să rămână aprinse. Deci fii politicoasă.

— Întotdeauna sunt.

— Da, eşti, spune Buni.

Zâmbeşte şi iese pe uşă, încuind-o în urma ei. O aud fredonând pe hol, spre scări.

Odată ce a plecat, mototolesc raportul într-un cocoloş strâns şi îl arunc în coşul de gunoi din bucătărie.

Nu trece mult şi aud o bătaie în uşă.

— Imediat! spun, în timp ce iau un scaun de bucătărie şi mă îndrept spre intrare.

Buni mă pune întotdeauna să mă uit pe vizor înainte să deschid, aşa că aşez scaunul, mă urc pe el şi privesc afară.

Nu este domnul Rosso. Este o tânără pe care nu o cunosc, cu părul negru ca tăciunele şi cu ochi jucăuşi.

— Bună ziua! spun prin uşă. Pot să întreb cine eşti dumneata?

— Îți spun numele meu dacă mi-l spui pe al tău, răspunde femeia, din cealaltă parte a uşii.

Mă gândesc puțin, fără să-mi iau privirea de la vizor.

— Buni zice că nu trebuie să le spun necunoscuților cum mă cheamă. Şi nici să le deschid uşa.

Femeia se foieşte de pe un picior pe altul de parcă ar avea nevoie urgentă la toaletă.

— Eu nu sunt o necunoscută, spune ea. Bunica ta mă cunoaşte bine. Iar eu te cunosc pe tine. Numele ei este Flora, iar numele tău este Molly. Am mai fost aici, să ştii. Pur şi simplu nu-ți aminteşti pentru că erai până la genunchiul broaştei, cum spunea bunica ta.

Sună liniştitor, dar am citit povestea lui Ali Baba, aşa că ştiu că nu trebuie să deschid uşa înainte de a auzi un echivalent pentru formula magică „Sesam, deschide-te!”

— Demonstrează că ai mai fost aici, îi cer.

Ea se scarpină în cap.

— Hm, bine... Ceaşca de ceai preferată a bunicii tale este cea cu o căsuță pe ea. O ține în bucătărie, pe raftul de lângă aragaz.

Are perfectă dreptate, sută la sută. Şi acesta este un detaliu pe care numai cineva care a fost în apartamentul nostru l-ar putea şti.

Totuşi, decid să mai fac o verificare.

— De unde o cunoşti pe bunica mea? întreb.

— O, spune ea, în timp ce încearcă să se uite prin vizor. Hm, am lucrat împreună.

— Unde?

— La... ăăă... acel conac. Conacul Grimthorpe.

— Ce făceai acolo?

— Ce crezi? Eram... servitoare.

Asta lămureşte lucrurile. Sar de pe scaun, răsucesc încuietoarea şi deschid uşa.

Tânăra stă în faţa mea, uitându-se la mine cu ochii mari. Chipul ei e scobit şi slab. I-ar prinde bine să stea un pic mai mult la soare. Şi tremură de parcă i-ar fi frig, deşi nu este deloc o zi rece. Bag de seamă că are semne roşii pe braţe. Ştiu cum le-a căpătat. Am avut şi noi ploşniţe odată. Picioarele mele erau exact aşa, carne vie, o constelaţie de mâncărimi.

Tânăra mă priveşte fără să zică nimic.

— Eşti prietenă cu Buni, ai spus?

— Da, răspunde, încuviinţând din cap energic.

Nu seamănă cu niciuna dintre prietenele lui Buni pe care le-am mai văzut. Prietenele lui Buni au de obicei părul cărunt şi ochelari, la fel ca ea. Când vin, aduc cu ele sculuri de lână sau prăjituri proaspăt coapte, făcute chiar de ele. Dar când deschid dulapul şi scot cârpa de pantofi pentru a curăţa încălţămintea domnişoarei, ea mi-o ia din mână şi ştie exact ce să facă. Este încă o dovadă că spune adevărul – cu siguranţă a mai fost aici.

Îşi şterge tălpile pantofilor ei murdari şi vechi, apoi şi-i scoate, aşezându-i cu grijă pe covoraşul dinăuntru, îşi roteşte privirea prin apartament.

— Uau! Buclă temporală. Nu s-a schimbat nimic.

Observă scaunul de la intrare. Aşezată cu mândrie pe el se află perna recent brodată a lui Buni.

— Mai face şi acum lucru de mână, spune ea, ridicând perna şi citind cu voce tare: „Doamne, Dumnezeule, dăruieşte-mi seninătatea să accept lucrurile pe care nu le pot schimba, curajul să schimb lucrurile pe care le pot schimba şi înţelepciunea de a face diferenţa între ele”. Uau! Parcă ar vorbi fostul meu sponsor.

— Sponsor, spun eu. Înţeles: cineva care te ajută, te sprijină.

— Cam aşa ceva, da.

Îmi dau seama atunci că sunt nepoliticoasă. Nu se întâmplă prea des să mă ocup de oaspeți. De fapt, nu s-a mai întâmplat niciodată.

— N-ai vrea să intri? întreb, gândindu-mă cât de mândră ar fi Buni de manierele mele.

— Ea unde este? întreabă domnişoara. Unde-i bunica ta?

— Strânge rufele jos, explic. Are trei maşini de rufe astăzi. Am economisit o mulțime de monede în borcanul nostru special. Vino, spun şi îmi conduc musafira în bucătărie. Se opreşte în fața mesei şi o atinge uşor cu mâna, de parcă ar mângâia o pisică prietenoasă, nu o piesă de mobilier uzată. Doreşti o ceaşcă de ceai? o întreb.

— Nu, răspunde ea. E în regulă.

— Te rog, ia loc.

Îi fac semn către locul obişnuit al lui Buni la masă.

— Mulțumesc, spune ea, în timp ce trage scaunul şi se aşază cu precauție. Eşti cu adevărat... politicoasă. Eşti cu totul altfel decât mi-am imaginat. Vino aici, lasă-mă să te privesc mai bine.

Stau în fața ei şi ea îmi ia mâinile într-ale ei. Se aplecă înainte, cu fața aproape de a mea. Şi, din senin, izbucneşte în plâns.

— Îmi pare foarte rău, spun. Am aflat de curând că sunt un eşec social şi că nu sunt la nivelul celor de vârsta mea, aşa că, te asigur, orice am făcut greşit, de te-am supărat, nu a fost cu intenție.

Îmi lasă mâinile şi se şterge la ochi.

— N-ai făcut nimic rău, spune ea.

— Poate că nu mă placi, spun eu. Nu multă lume mă place.

— Nu, îmi place de tine. N-ai idee cât de mult. Doar că... este ca şi cum m-aş uita într-o oglindă.

Apoi îmi dau seama. Ştiu exact ce să fac. Iau un şervețel din cutia de pe masă.

— O batistă pentru o zi tristă?

Îmi ia şervețelul din mână.

— Mulțumesc. Molly, ultima dată când te-am văzut, nu vorbeai deloc. Bunica ta era îngrijorată. Era îngrijorată că poate vei ieşi...

Face o pauză ca şi cum ar căuta cuvântul.

— Diferită? încerc.

— Da. Exact.

— Chiar sunt diferită. Dar pot vorbi foarte bine. De fapt, îmi este greu să urmez regula conform căreia „pe copii trebuie să-i vezi, nu să-i auzi". Sau „n-ar trebui nici să-i vezi, nici să-i auzi". Sau oricare ar fi regula, îmi plac cuvintele. Dar dumitale ce cuvânt îți place? Mie îmi place cuvântul „locvace".

Tânăra îşi suflă nasul în şervețel.

— Îmi plac cuvintele mai simple. În momentul ăsta, îmi place cuvântul „acasă".

Şi începe din nou să plângă, apoi cercetează cu privirea plicul de pe masă. Lacrimile i se opresc instantaneu, la fel cum se opreşte apa la baie când răsucesc robinetul, imediat după ce mă spăl pe mâini.

— Dumnezeule! Prima zi din lună, spune ea, clătinând din cap. E acelaşi căpcăun de proprietar? Cum îl chema...?

— Domnul Rosso, spun eu. Este încă proprietar. Mă aşteptam să fie el la uşă, nu dumneata.

Începe să inspire şi să expire sacadat. Se scarpină tare pe cap, atât de tare încât mă agită şi pe mine.

— Molly, spune ea. Aveți prin casă nişte plasturi?

— Nu trebuie să-ți fie ruşine de brațele tale, zic eu. Ploşnițele nu sunt din vina ta. Bunica spune că se răspândesc de la un apartament la altul pentru că

proprietarii nu cheltuiesc suficient pentru salubritate. Nu înseamnă că nu eşti curată.

— Nu sunt curată, Molly, spune ea. Tocmai asta e problema mea.

Merg pe hol spre toaletă şi deschid dulapul de sub chiuvetă. În spate este trusa noastră de prim ajutor. O scot şi iau din ea trei dintre plasturii cei mai mari, pentru a-i oferi prietenei lui Buni. Când ies din toaletă, ea stă lângă uşa din faţă şi îşi pune pantofii vechi şi murdari. Se şterge la ochi cu şervețelul mototolit.

— Pleci deja? o întreb.

— Trebuie să fug, spune ea.

— N-ai de gând să o aştepți pe Buni? Sunt sigură că se va bucura să te vadă.

— Nu. A fost o greşeală. Nu vreau să mă vadă aşa.

— Uite plasturii.

— Păstrează-i, spune ea. Pe cine vreau să păcălesc? Nu pot ascunde ceea ce sunt.

Răsuceşte mânerul şi deschide uşa.

— Stai! strig eu. Ce să-i spun lui Buni?

Se opreşte o clipă.

— Spune-i... spune-i că te-a crescut foarte frumos. Şi că mi-e dor de ea.

Începe din nou să plângă şi simt o durere în burtă şi în inimă, o durere grea, pe care nu o înțeleg.

— Aşteptă! Nu ştiu nici măcar cum te cheamă.

— Cum mă cheamă? spune ea, oprindu-se pentru o clipă, să se uite la mine. Maggie.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Maggie, spun eu.

Îi întind mâna, dar în loc să mi-o strângă scurt, ea mi-o reține şi o sărută, înainte de a-i da drumul.

— Poți să ne vizitezi oricând, îi spun.

Îmi pune o mână pe creştet, apoi şi-o retrage.

— La revedere, Molly.

Se întoarce şi închide uşa în urma ei.

Am încuiat imediat după ea. „Să fie bine încuiată, toată ziua, noaptea toată”.

Mă sprijin pentru o clipă de uşă. Mă simt dezorientată, ameţită, dar şi entuziasmată. Mă simt cu adevărat ca un adult. Am primit un musafir, eu, singură! Dacă asta presupune socializarea între adulţi, poate că mă descurc. Nu e la fel cu copiii, care sunt oribili şi răi, nepoliticoşi şi agresivi. Şi chiar mi-am dat seama imediat că prietena lui Buni era tristă. Şi am ştiut cum să o fac să se simtă mai bine.

Mă îndrept spre baie, ca să duc plasturii înapoi în trusa de prim ajutor. În timp ce-i pun la loc, aud cheia răsucindu-se în broască. Ies din baie, în timp ce Buni intră cu un coş plin de rufe bine împăturite, pe care-l pune jos, cu o bufnitură puternică.

— Cerule, Molly, e cald ca în cuptorul iadului în spălătoria aia, spune ea, în timp ce închide şi încuie uşa.

Îşi scoate pantofii, îi şterge, apoi merge direct în bucătărie pentru un pahar mare cu apă. O urmez înăuntru.

— Buni, am avut un musafir, spun eu. Dar nu-ţi face griji. Am ştiut că nu era o străină pentru că i-am pus întrebări, şi ea a răspuns corect la toate. Mi-am dat seama că te cunoaşte şi mă cunoştea şi pe mine, de când eram până la genunchiul broaştei. E servitoare, Buni. Aţi lucrat împreună. Mi-a făcut plăcere să cunosc o altă servitoare, chiar dacă are ploşniţe. Este exact cum ai spus. Nu poţi da vina pe oameni pentru circumstanţele vieţii lor. A, şi a spus că m-ai crescut frumos şi că îi este dor de tine. Trebuia să-ţi transmit asta.

Buni pune, cu zgomot, paharul cu apă pe masă. Deschide gura larg, atât de larg încât, dacă mai aveam ploşniţe, acestea i-ar putea intra înăuntru. Întoarce imediat privirea asupra mesei.

— Molly, spune ea. A venit domnul Rosso? Te rog, spune-mi că a venit şi a luat plicul.

Mă uit în jos la masă.

Atunci am înțeles ce voia Buni să spună mai devreme cu lucrurile invizibile. În mintea mea se reunesc două variabile: musafira recentă şi plicul care conținea banii noştri de chirie. Văd ecuația legându-se, dar este prea târziu.

Ambele au dispărut.

14

N-am dormit bine. M-am foit şi m-am sucit toată noaptea. Am întins mâna după Juan Manuel, dar am constatat că era absent, lipsă, doar un spațiu gol lăsat în urmă pe saltea. M-am gândit să-l sun în miezul nopții, să-i spun tot ce s-a întâmplat în ultimele două zile, dar de la o asemenea distanță nu poate face nimic să mă ajute. Şi ce-ar trebui să-i spun?, Juan, am omis să te informez că un om a căzut mort în ceainăria hotelului, în urmă cu două zile. Moartea lui este considerată omucidere şi este perfect posibil ca ucigaşul să fie în libertate în hotelul nostru. A, şi încă ceva – bunul şi dragul nostru prieten, domnul Preston? Este un hoț. Şi acum încep să mă întreb dacă n-ar putea fi şi mai rău de atât".

Nu e de mirare că n-am pus geană pe geană toată noaptea.

Nu-mi pot şterge din minte gândurile de neconceput. Ce se întâmplă dacă domnul Preston, dragul meu prieten şi coleg, pe care l-am considerat cea mai pură personificare a unui om bun, este un hoț? Şi dacă este capabil să fure, de ce altceva ar mai fi în stare?

E ridicol. Absurd. Aud vocea lui Buni în minte, mustrându-mă: „Numai proştii se pripesc cu concluziile".

Are dreptate. Şi totuşi, nu pot nega ceea ce am văzut la casa de amanet – pe domnul Preston, vânzând o ediție rară a cărții *Servitoarea de la conac* a lui J.D. Grimthorpe, a doua zi după moartea autorului, când valoarea cărții respective a crescut vertiginos. Este posibil ca domnul Grimthorpe să fi fost ucis, pur şi simplu, din lăcomie? Şi este posibil ca domnul Preston să aibă ceva de-a face cu asta? Este ipoteza improbabilă, de neconceput, care m-a întors pe dos.

Smulg păturile de pe mine, îmi înfig picioarele fierbinți în papuci şi intru în bucătărie. E cinci dimineața, mult prea devreme ca să mă scol, dar nu mai pot sta trează în pat. Iau o găleată de sub chiuvetă şi o umplu cu apă. Mă uit în sertar după o cârpă de nădejde pentru curățenie, apoi mă duc în living şi îmi aşez bagajul lângă vitrina lui Buni.

Pornesc televizorul ca element de distragere a atenției, dar, desigur, canalul de ştiri redă conferința de presă de ieri, în care detectiva Stark a declarat că moartea domnului Grimthorpe este o crimă. Văd cum reporterii o mitraliază pe Stark cu întrebări.

— Doamnă detectiv, aveți indicii?

— Urmăm fiecare pistă pe care o avem, răspunde Stark.

— Doamnă detectiv, criminalul este un oaspete sau un angajat al hotelului?;

— Dacă aş şti asta, aş mai fi aici? răspunde ea.

— Doamnă detectiv, ați spus că ceaiul lui a fost otrăvit cu antigel. Ştiți cum s-ar fi putut întâmpla asta?

— Încercăm să aflăm, spune ea. Urmărim o pistă importantă.

— Doamnă detectiv, aveți un mesaj pentru ucigaş?

Stark se gândeşte un moment. Mi se pare că se uită direct prin televizor la mine.

— Poți ascunde adevărul pentru o vreme, dar nu va rămâne îngropat pentru totdeauna. Ține minte, spune ea, înainte de a părăsi adunarea gălăgioasă.

Opresc televizorul.

Îmi iau cârpa şi deschid cu grijă uşile de sticlă ale vitrinei lui Buni, „Curăţenia serioasă face viaţa mai frumoasă. O dată pe săptămână eşti erou cu cârpa-n mână”.

„Da, Buni”, îmi zic în sinea mea, în timp ce îi scot comorile preţioase: o întreagă menajerie la mâna a doua de animăluţe din cristale Swarovski – mândria şi bucuria ei – şi linguriţele-suvenir, din locuri îndepărtate pe care nu le-a văzut niciodată cu ochii ei.

Lustruiesc cu furie fiecare bibelou, apoi mă întorc la fotografiile înrămate de pe comodă. Există o nouă fotografie cu mine şi cu dragul meu Juan Manuel, cu mustăţi de îngheţată. Există şi fotografii mai vechi cu Buni şi cu mine. Dar este şi o fotografie din tinereţe a mamei mele, pe care o studiez cu grijă. Păr negru ca al meu şi ten de porţelan, obraji strălucitori ca două mere, nu slăbiţi şi scobiţi că ai acelei tinere ciudate care a furat chiria în prima zi a lunii, cu atâta timp în urmă. În copilărie, habar n-aveam cine era. Mi-am dat seama abia când eram mult mai mare că Maggie – străina care a venit la uşa noastră în acea zi – era mama mea şi că unul dintre motivele pentru care venise era să mă vadă. Cum de n-am reuşit să pun lucrurile cap la cap în acel moment nu ştiu. De ce se întâmplă aşa mereu? De ce înţeleg totul prea târziu?

Acum am pus toate comorile bunicii înapoi pe comodă. Fac un duş, apoi spăl toaleta, până când degetele mi se încreţesc ca prunele uscate. Mănânc un pesmet la masa uzată din bucătărie, mestecând fiecare muşcătură de exact douăzeci de ori. Apoi părăsesc apartamentul şi mă îndrept spre muncă, iar anxietatea mă propulsează ca un motor cu reacţie.

Acum, când toată lumea ştie că domnul Grimthorpe a fost otrăvit, această zi de lucru la Regency Grand nu va fi câtuşi de puţin normală. Nu am idee la ce să mă aştept. Când

ajung, domnul Preston stă la pupitrul portarului, îndrumând mulțimile de oaspeți pe palierul roşu de pluş. Îmi fac drum cu coatele prin mulțime, până când ajung chiar în fața lui.

— Molly, spune el. Ai auzit cum a murit domnul Grimthorpe?

— Da, spun eu. Şi sunt cât se poate de tulburată. Cine crezi că ar putea fi capabil de aşa ceva?

— O mulțime de oameni. Omul acela nu era ceea ce părea.

Cercetez cu luare-aminte chipul domnului Preston, care este sumbru şi încordat, cu buzele strânse.

— Dar dumneata, domnule Preston? Eşti ceea ce pari?

— Molly, eşti bine? întreabă el, în timp ce îmi pune o mână pe braț. Te simți slăbită?

Mă retrag.

— Trebuie să vorbim, spun eu. Dar nu aici. Nu acum.

— Draga mea, eu o spun de ceva vreme.

— Olive Garden. La cinci şi un sfert după-amiază, zic eu. Sper să ajungi la timp.

— Desigur. Molly, eşti sigură că te simți bine?

Nu pot să cred că mă întreabă din nou.

— Ar trebui să-ți pui dumitale întrebarea asta, nu mie, răspund.

Domnul Preston se uită la mine de parcă ar încerca să identifice o persoană complet necunoscută.

— O zi bună, spun, apoi urc scările roşii şi intru pe uşa rotativă a elegantului hotel Regency Grand.

Lobbyul este chiar mai aglomerat decât a fost ieri, plin de oaspeți cu ochii mari, iscoditori, care şuşotesc între ei în grupuri mici, dar având în vedere numărul de oameni din jur, este mult prea linişte, o tăcere funerară pluteşte în aer. Şi nu e de mirare.

Îl găsesc pe domnul Snow la recepție. El murmură instrucțiuni unui recepționer care pare nervos, agitat şi încordat. Când domnul Snow îşi termină conversația, mă apropii de el. Recepționerul pleacă în grabă. Domnul Snow întoarce ochii lui de bufniță spre mine.

— Molly, nu-mi vine să cred, spune el. Un om a fost otrăvit. Aici. În hotelul nostru. Cum este posibil aşa ceva?

— Nu ştiu, domnule Snow, îi răspund. Ne-am petrecut ultimii câțiva ani curățându-ne reputația pătată, dar acum suntem iarăşi pătați, şi încă într-un mod şi mai grav. Mă întreb: va ieşi vreodată pata asta?

— Nici nu suport să mă gândesc, Molly. Poliția arată cu degetul şi pune întrebări.

Arunc o privire prin lobby şi văd câțiva bărbați în haine negre, stând singuri, cu căşti în urechi.

— Ei cine sunt? întreb. Nu arată ca nişte oaspeți.

— Sunt polițişti sub acoperire, răspunde domnul Snow. Şi sunt peste tot, ne urmăresc fiecare mişcare, în loc să închidem hotelul, detectiva Stark a cerut să rămânem operaționali şi să încercăm să „ne purtăm normal”. Ea şi agenții ei speciali sunt convinşi că acesta este cel mai bun mod de a-l depista pe ucigaş.

— Dar ucigaşul n-o fi fugit deja?

— Se pare că felul în care a fost comis omorul sugerează că ucigaşul s-ar putea să fi rămas prin preajmă. Detectiva Stark a menționat ceva despre trofee şi „patologia cupei otrăvite”. Se pare că pentru unii ucigaşi, să se ascundă la vedere face parte din aventură.

Mă străbate un fior şi, în timp ce mă uit prin lobby, văd totul şi pe toată lumea într-o umbră de suspiciune.

Domnul Snow priveşte dincolo de lobby, pe uşa rotativă de sticlă, unde domnul Preston direcționează traficul pietonal de pe podiumul său din capul scărilor.

— Greu de imaginat, spune domnul Snow, dar detectivii sunt convinşi că ucigaşul este...

Face o pauză.

— Spuneți, domnule Snow. Un angajat? Unul dintre noi? întreb.

Domnul Snow confirmă grav din cap.

Simt cum inima mi-e strânsă într-o menghină invizibilă şi, pentru o clipă, mă întreb cum ar trebui să merg mai departe. „Sus, sus, pui de urs!"

— Mai bine plec, zic. Curățenia în hotel nu se va face singură.

Ceea ce nu spun este că un strat criminal de murdărie se ascunde în fiecare colț ascuns al acestui hotel, dar nu putem curăța ceea ce nu vedem.

— Fii cu băgare de seamă, Molly, spune domnul Snow.

— Întotdeauna sunt, răspund.

Îl părăsesc şi mă îndrept spre lifturi, când aud un familiar „Iu-hu!" În spatele meu. Mă întorc şi le văd pe două dintre membrele grupului MIEI aşezate pe o canapea verde-smarald de lângă scara principală. Gladys, preşedinta cu părul creț, îşi flutură micul steag roşu spre mine, în timp ce Beulah îşi ciuguleşte cu atenție părul de pisică de pe acelaşi pulover îngrozitor. Sunt ultimele persoane cu care vreau să vorbesc acum, dar, aşa cum domnul Snow le reaminteşte adesea membrilor personalului, „sunteți la ordinele fiecărui oaspete".

— Doamnelor, spun eu când mă apropii. Sper că sunteți bine.

— Bine? spune Gladys. Cum am putea fi bine? J.D. Grimthorpe a fost ucis cu sânge rece.

— Suntem în doliu profund, adaugă Beulah, în timp ce îşi înfăşoară brațele în jurul trupului.

— Ştiți dacă restaurantul deschide astăzi la ora obişnuită pentru micul-dejun? întreabă Gladys.

— Va deschide, da, răspund eu. La Regency Grand, ne mândrim cu predictibilitate şi servicii în timp util.

— Bun, spune Beulah. Mi-ar prinde bine ceva în stomac ca să mă mai liniştesc.

Deşi nu am întotdeauna cea mai fiabilă intuiție în privința emoțiilor umane, nu pot să nu observ această incongruență. Ambele femei par mai preocupate de micul-dejun decât de un potențial ucigaş în libertate. Şi de ce s-au înțepenit aici când nu mai există, literalmente, nicio şansă de a-l mai întâlni pe omul pe care au venit să-l vadă? Brusc, am revelația faptului că a treia membră a trioului lor obişnuit, micuța cu şuvițe roz, s-a separat de turmă.

— Unde este celălalt fan numărul unu care e mereu împreună cu voi? întreb. Doamna Birdy. A plecat acasă?

— Acasă? Glumeşti? Şi să rateze acțiunea? spune Beulah. Bântuie prin hotel, adunând indicii. Le prezintă teorii şi motive oamenilor tăi.

— Oamenilor mei?

— Da. Agenții secreți, bărbații în negru care sunt astăzi peste tot în hotel. Ştim că lucrează cu dumneata, spune Gladys şi arată spre unul dintre bărbații cu căşti, care împânzesc holul hotelului la anumite intervale de timp.

— Nu lucrează cu mine, îi răspund. Eu sunt doar o cameristă. Asta sunt. Atâta tot.

— Desigur. Înțelegem, spune Gladys.

— Da, bineînțeles, cum zici tu. Noi tăcem mâlc. Dar avem ceva important să-ți spunem totuşi – în calitate de cameristă, desigur.

— Dacă e, într-adevăr, în calitate de cameristă, vă ascult. Ce este?

— Este vorba despre Birdy, spune Gladys.

Beulah se scarpină prin puloverul ei plin de păr de pisică, apoi spune:

— După cum probabil că ai observat, Birdy şi cu mine nu ne înțelegem întotdeauna. Împărtăşim o dragoste pentru tot ce are legătură cu Grimthorpe, dar să spunem doar că dragostea se termină acolo. De mulți ani, a existat o rivalitate profesională între noi.

— O gelozie profesională, aş numi-o, spune Gladys.

— Vedeți, sunt ceva ce Birdy nu este – sunt biografa domnului Grimthorpe.

— Biografa *neoficială,* adaugă Gladys.

— Un lucru pe care l-am învățat de-a lungul anilor este să nu subestimez niciodată o femeie mică de statură. Birdy o fi ea mărunțică, dar este puternică, vicleană şi...

— Are un istoric în privința otrăvirii, spune Gladys.

Cele două femei schimbă o privire.

— Ce vrei să spui? întreb.

— În urmă cu doi ani, în timpul simpozionului nostru bianual *Geniul lui J.D. Grimthorpe,* a fost prezentă o stimabilă profesoară de la o universitate locală. După prelegerea destul de lungă a lui Birdy despre crimă şi pedeapsă în romanele lui J.D., această universitară a ridicat mâna şi a spus că nu a înțeles niciodată de ce opera lui era atât de populară. S-a referit la scriitura lui ca fiind rigidă.

— ”Constipată” a fost termenul exact pe care l-a folosit, spune Beulah. Birdy era în pragul apoplexiei.

— În a doua zi a simpozionului, când universitara a revenit, pentru a participa la Salonul Crime & Indicii, Birdy i-a servit o negresă specială, pe care a preparat-o ea însăşi, spune Gladys.

— Maro ca puloverul meu preferat şi garnisită cu laxative, adaugă Beulah. Să spunem doar că universitara nu a mai participat niciodată la vreunul dintre simpozioanele noastre.

— Tipic pentru Birdy, spune Gladys, clătinând din capul plin de cârlionți. O pedeapsă pe măsura crimei.

Cele două doamne încuviințează din cap la unison.

— Când detectiva aceea de la ştiri a spus că domnul Grimthorpe a fost otrăvit, am avut amândouă acelaşi gând: Birdy, spune Beulah.

Gladys se aplecă spre mine.

— Dacă Birdy e capabilă să pună otravă într-o prăjitură, de ce altceva ar fi în stare?

— Dar de ce şi-ar otrăvi idolul? întreb.

— Pentru că este furioasă, explică Beulah. Pe el şi pe mine. Uciderea lui J.D. ne pedepseşte pe amândoi. Beulah se aplecă spre mine conspirativ, coborând vocea. În ultimul timp, mă apropiasem mai mult de domnul Grimthorpe, descoperind lucruri despre care Birdy nu ştie nimic. Discutasem cu el să devin biografa lui oficială. Nu era încântată de asta. Ea şi-a dorit întotdeauna să fie mai mult decât fanul său numărul unu. O să zic numai atât: era verde de invidie când a aflat că i-am luat faţa.

— Şi după cum am menţionat, adaugă Gladys, Birdy a avut întotdeauna o înclinaţie pentru *Otravă şi pedeapsă,* romanul, vreau să spun.

— Este cartea ei preferată de J.D. Grimthorpe, pentru că răufăcătorul îşi primeşte sentinţa printr-o băutură contaminată. Mă îndoiesc că este o coincidenţă, spune Beulah.

— Eu şi Beulah am discutat despre toate astea noaptea trecută, adaugă Gladys şi, deşi ne vine greu să ne imaginăm că Birdy poate să coboare într-atât, am decis că ar fi prudent să vorbim despre trecutul ei cu cineva aflat aici în calitate oficială. Ştii, pentru orice eventualitate.

— Nu am nicio calitate oficială, spun eu, în afară de aceea de cameristă.

— Desigur, spune Gladys, cu voce tare. Noi înţelegem.

Beulah mă apucă de braţ.

— Vei investiga asta, nu? şopteşte ea.

— Nici nu se pune problema, spun. Vorbiți cu autoritățile. Acum, dacă mă scuzați, trebuie să plec. Camerele de hotel nu se curăță singure.

— Mai ales a lui Beulah, spune Gladys. Camera ei arată precum a unui colecționar compulsiv.

— Nu e chiar aşa, obiectează Beulah, în timp ce îşi scutură cu palma umerii puloverului, trimițând în aer un nor proaspăt de păr de pisică.

Mă întorc pe călcâie şi plec fără niciun cuvânt. Trebuie spus că răsuflu uşurată în momentul în care scap de privirile lor. Femeile astea îmi pun răbdarea la încercare, sub toate aspectele. Mă grăbesc jos, spre camera de menaj, unde mă schimb în uniformă, punându-mi ecusonul de cameristă în poziția potrivită, chiar deasupra inimii. Lily a sosit deja. Pantofii ei sunt aliniați frumos în fața dulapului.

Odată îmbrăcată în uniformă, mă uit încă o dată dată în oglindă, apoi mă îndrept spre etajul al doilea. Uşile liftului se deschid, şi zăresc căruciorul lui Lily la capătul holului, dar când mă uit în partea cealaltă, Cheryl iese dintr-o cameră, cu mâna cărnoasă plină de bancnote mici.

Nu se poate! Iar? Este a doua oară în mai puțin de douăzeci şi patru de ore când prind un hoț în flagrant, cu mâinile pătate. Cheryl s-a întors la vechile ei mânării. Şterpeleşte bacşişurile din camere unde nici măcar nu face curat, bacşişuri lăsate pentru Lily şi pentru mine.

— Cheryl! spun, sau mai degrabă strig, pentru că sunt încinsă ca un ibric gata să dea în clocot. Merg pe hol şi mă opresc în fața ei. Cum îndrăzneşti? Să furi bacşişurile altor cameriste? Adu-ți aminte că este cu desăvârşire interzis să te atingi de remunerația destinată altor membri ai personalului. Îți dai seama că acesta este un motiv de concediere?

— Hopa, Molly! spune Cheryl, cu mâinile ridicate. Nu e nevoie să te agiți atât. Aşa cum i-am spus lui Lily mai

devreme, m-am gândit că ar fi o idee bună ca noi toate, cameristele, să ne punem la comun bacşişurile şi apoi să le împărţim în mod egal. Ştii, aşa cum spui tu mereu: „Cameristele loiale împart totu-n părţi egale”.

— Acea afirmaţie se referă la volumul de muncă, spun eu. Ai interpretat greşit sensul.

Dintr-o cameră, se iveşte capul lui Lily. Cearcănele de sub ochii ei sunt atât de pronunţate, încât seamănă cu un raton.

— Spune-i tu, Lily, o îndeamnă Cheryl. N-am fost noi de acord să împărţim bacşişurile?

Lily dă să zică ceva, dar cuvintele i se împotmolesc pe buze.

— Da... aşa cred, reuşeşte să spună, apoi încuviinţează din cap şi tace.

Acest lucru nu reuşeşte absolut deloc să mă calmeze. Mai degrabă, îmi vine să scufund labele lacome ale lui Cheryl într-o găleată plină de leşie concentrată. Mă chinui să-mi storc un zâmbet şi spun:

— Eu sunt camerista-şefă. Eu decid cum se împart bacşişurile între cameriste. Şi ca să fie clar, m-am săturat de hoţi murdari pe ziua de azi.

— Hoţi murdari? repetă Cheryl, pufnind. E un mod foarte urât de a mi te adresa. Cine îşi încalcă propriul regulament acum? Mă întreb ce ar avea de spus domnul Snow dacă aş decide să te raportez, Molly? Trebuie să plec, spune Cheryl. Asiguraţi-vă că strigaţi destul de tare dacă daţi peste vreun criminal înarmat cu un topor, în spatele uşii vreunei camere. Sau mai bine, nu strigaţi. Rămâneţi în linişte, spune ea, în timp ce o priveşte pe Lily.

Apoi pleacă tropăind pe hol.

Odată ce a plecat, Lily iese din camera în care făcea curat şi stă în faţa mea, privind în jos, cu ochii înlăcrimaţi.

— Chiar ai fost de acord să împarţi bacşişurile cu ea? o întreb.

Lily nu vorbeşte. Nici măcar nu se mişcă.

— O să se termine vreodată cu tăcerea asta? Ştiu că totul este cu susul în jos acum şi e destul de înspăimântător, dar lucrurile se vor îndrepta de la sine. Va fi bine până la urmă.

Chipul lui Lily rămâne neschimbat – o mască de teamă şi îngrijorare.

— Hotelul ăsta? şopteşte ea. Este mai murdar decât mi-am dat seama vreodată. Nu ştiu ce să fac.

— Există un singur lucru de făcut în prezența murdăriei, Lily. Şi anume, curățenia.

Lily se uită la mine pentru o clipă, apoi se strecoară în spatele căruciorului ei şi dispare pe hol.

15

ÎNAINTE

Stau în bucătărie cu Buni. Mă întreabă ceva, dar podeaua de sub picioarele mele începe să se deformeze şi, cu toate că ea e chiar în fața mea, cu mâinile pe umerii mei, parcă vorbeşte din interiorul unei sticle cu dop de plută, care se clatină pe mare.

— Te rog, spune-mi că domnul Rosso a luat plicul, repetă ea. Molly?

— N-a venit, zic eu. Domnul Rosso nu a trecut pe aici.

Fixez cu ochii masa din bucătărie. Vreau ca plicul cu banii de chirie să reapară, dar asta nu se întâmplă. Şi ştiu că nici nu se va întâmpla.

— Doamna aceea te cunoştea. A spus că o cheamă Maggie.

Buni îşi ia mâinile de pe umerii mei şi îşi acoperă faţa. Îi scapă un sunet, unul ciudat pe care l-am mai auzit o singură dată, într-un documentar despre natură – era sunetul pe care îl scotea o oaie după ce un leu i-a smuls mielul şi a fugit cu el.

— Buni, cine este? Poate că nu e prea târziu.

Lacrimile curg pe chipul bunicii.

— O, fata mea dragă, spune ea. E cu ani de zile prea târziu.

— Dar cine este? întreb.

Buni tace. O brazdă adâncă apare pe fruntea ei.

— Nu ştii? Chiar nu ştii?

Clatin din cap.

— De ce-ai şti? spune ea. La urma urmei, e doar o străină pentru tine.

— E o hoaţă, spun eu. Ar trebui să sunăm la poliţie. O pot prinde şi ne pot aduce banii de chirie înapoi.

— N-are rost, Molly. A plecat de mult şi banii au plecat odată cu ea.

Buni se ghemuieşte pe podeaua bucătăriei. Stau cu picioarele încrucişate în faţa ei. Simt cum mi se strânge inima; începe să mă apese gravitatea situaţiei noastre.

— Buni, te rog nu plânge. Îmi pare atât de rău!

Tocmai atunci, se aude o bătaie în uşă. Amândouă tresărim. Încerc să mă conving că e ea, Maggie. S-a răzgândit şi ne înapoiază banii. Până la urmă, e soi bun!

Mă ridic în picioare şi o ajut şi pe Buni să se ridice. Trag un şerveţel din cutia de pe masă şi i-l dau. Apoi iau un scaun şi mă grăbesc spre uşa din faţă. Mă urc pe el şi privesc pe vizor.

Mă întristez pe dată.

— E domnul Rosso, spun eu.

— Lasă-l în seama mea, răspunde Buni, suflându-şi nasul.

Apoi vine la uşă, în timp ce eu îndepărtez scaunul. Buni îi deschide uşa proprietarului, cu nasul lui borcănat şi cu braţele încrucişate peste pântecul rotund.

— Bună ziua, domnule Rosso, spune Buni. Sper că ai o zi plăcută.

Dar apoi, vocea ei melodioasă i se opreşte în gât.

— Ziua de plată a chiriei este plăcută doar atunci când toată lumea plăteşte, răspunde el.

Bunica îşi strânge mâinile, apoi le freacă de coapse.

— Domnule Rosso, spune ea. Mă tem că ne-am confruntat cu o situaţie neprevăzută, care a dus la o întârziere în plata chiriei.

— Acum repetaţi asta pe înţelesul meu, răspunde domnul Rosso.

— Nu avem banii de chirie. Dar o să vi-i dau cât de curând.

Faţa domnului Rosso trece de la roşul obişnuit la o nuanţă undeva între sfeclă în flăcări şi roză sângerie.

— Clădirea asta este plină de ticăloşi neisprăviţi, dar am crezut că dumneata eşti mai bună decât ei, Flora. Chiar am crezut.

— Îmi pare teribil de rău că te-am dezamăgit, răspunde ea. Există o vorbă despre lămâi şi limonadă, dar în acest caz, nici măcar lămâi nu am, aşa că nu pot face mare lucru. Uneori, domnule Rosso, viaţa interferează cu cele mai bune intenţii ale unei persoane.

— Nu fără consecinţe, răspunde domnul Rosso, umflându-şi nările. Este singurul mod în care oamenii ca voi se învaţă vreodată minte.

Se întoarce şi pleacă târşâindu-şi picioarele pe hol.

— Pardon! strigă Buni după el. Ai putea să explici ce vrei să spui prin „oameni ca noi”?

Buni şi cu mine scoatem capetele pe uşă, în aşteptarea unui răspuns pe care domnul Rosso nu-l oferă. Nici măcar nu aruncă o privire în urmă.

Intrăm în apartamentul nostru, iar Buni închide uşor uşa şi o încuie.

— Ce-a vrut să spună, Buni? întreb. Ce se va întâmpla?

— Ameninţări în vânt, dragă. N-ai pentru ce să-ţi faci griji. Inspiră adânc, expiră, apoi bate din palme. Ce-ar fi să facem ceea ce facem noi cel mai bine? Ce-ar fi să facem o curăţenie temeinică în apartament?

— Curăţenia serioasă face viaţa mai frumoasă, recit.

— Punem mâna, lustruim, ca să ne înveselim, răspunde Buni.

— Ce mai aşteptăm? Fii erou cu cârpa-n mână! spun, în timp ce mă îndrept spre bucătărie să pregătesc o găleată şi cârpe pentru campania noastră de curăţenie temeinică.

Ne petrecem toată după-amiaza frecând şi ştergând praful, lustruind şi spălând. Deşi Buni pare obosită şi nu fredonează aşa cum o face de obicei, mă simt extraordinar, revigorată de aroma intensă de lămâie care pluteşte în aer, de mirosul reconfortant de *acasă*.

Pe măsură ce se lasă amurgul, totul în apartamentul nostru modest, de la bucătărie la toaletă, de la intrare până la ambele dormitoare, este impecabil, imaculat, ireproşabil.

Buni şi cu mine păstrăm întotdeauna ce e mai bun pentru final. Suntem în camera de zi, făcând curat în vitrină. Ne aşezăm pe podea, înconjurate de animăluţele din cristal Swarovski, linguriţele-suvenir şi fotografiile înrămate. Bunica ţine fotografia mamei mele în mâini. O cută adâncă îi reapare pe frunte, în timp ce freacă rama aurie, încercând să o facă să strălucească.

Se aude un sunet ciudat – un sfârâit electric. Apoi, brusc, luminile se sting.

Tăcere.

— Buni? strig.

Nu văd nimic. Este beznă în încăpere, unde stau pe podea, dar descopăr că urechile mele funcționează mai bine pe întuneric.

Ceea ce aud în continuare este un sunet tânguitor, distinctiv – o oaie care strigă după mielul pe care nu-l va mai vedea niciodată.

16

Tot restul zilei, lucrez cot la cot cu Lily, în speranța că prezența mea ar putea să o ajute să-şi deschidă sufletul, dar, din păcate, eforturile mele nu dau roade. Rosteşte un total de două fraze pe parcursul întregii zile: „Îmi dai un prosop curat, te rog?” şi „Pot să fac o pauză de toaletă?” Oricare ar fi lucrul care o deranjează pe Lily, e mai bine să nu încerc să-l obțin cu forța de la ea – „Lucrurile bune li se întâmplă celor care aşteaptă”.

Singura veste bună este că împreună, într-o tăcere aproape desăvârşită, am reuşit să facem curat în mai multe camere de oaspeți decât aveam pe lista noastră, lăsându-le imaculate, de parcă viața nu le-ar fi întinat niciodată, de parcă n-ar fi existat nicicând niciun fel de pată şi de murdărie. Măcar de-ar fi aşa! Amândouă ştim că nu este. Pentru că, oricât de mult curățăm aceste camere, nu-i cunoaştem pe oaspeții care le ocupă, iar unul dintre acei oaspeți ar putea fi ucigaşul domnului Grimthorpe. Şi dacă vinovatul nu se numără printre clienții hotelului, atunci cine să fi fost?

Acum este exact ora şaptesprezece, şi tura noastră s-a terminat.

— Ziua s-a încheiat, îi spun lui Lily. Îți mulțumesc pentru munca ta sârguincioasă, deşi tăcută, spun eu.

Ea nu răspunde, nici măcar nu mă priveşte în ochi. Trece în spatele căruciorului ei şi îl împinge spre lift, îndreptându-se spre spațiile destinate personalului de la menaj, unde îşi va schimba uniforma de cameristă şi, până mâine, va reveni la ținuta civilă.

S-a făcut aproape timpul să mă întâlnesc cu domnul Preston la Olive Garden şi, ca să fiu sinceră, m-am gândit la el toată ziua: domnul Preston, care ani de zile a fost un prieten de încredere; domnul Preston, care vine cu regularitate să ia cina duminica împreună cu Juan şi cu mine; domnul Preston, pe care îl consider de multă vreme ca fiind parte din familie; domnul Preston, care a amanetat o carte furată. Domnul Preston, care pare a fi, în cel mai bun caz, un hoț, iar în cel mai rău...

Şobolani şi ticăloşi, hoți de noapte şi lupi în blană de oaie. Cum ar putea domnul Preston să aibă vreo legătură cu asemenea categorie de oameni? Şi totuşi am văzut cu ochii mei cum a amanetat exemplarul acela din ediția princeps a cărții. A intrat direct în casa de amanet, cu el sub braț.

În vestiarul personalului de la menaj, îmi scot uniforma şi mă îmbrac în hainele mele. Lily a plecat deja, la fel şi celelalte cameriste. Sunt din nou singură. Mă uit la fața mea în oglindă. E puternic marcată – sub ochi, am două pungi întunecate. Dacă Juan Manuel ar fi prin preajmă, ar scrie ceva pe o foaie dintr-un blocnotes, aşa cum a făcut ultima dată când am lucrat până la epuizare.

— Ce-i asta? am întrebat când mi-a dat hârtia.

— O rețetă, a răspuns el.

— ”Relaxare, o dată pe zi pentru Molly Gray”, am citit. „Va fi administrată de J.M., printr-o baie cu spumă, un masaj la picioare şi spaghete cu chifteluțe la cină. Doamnei Molly i se interzice să se ocupe de curățenie”.

După numele meu era o inimă.

Mi-e aşa dor de el! Dacă ar fi aici, ar şti exact ce să facă. În lipsa lui, la cine aş putea apela?

Chiar atunci, Angela apare în pragul vestiarului, făcându-mă să tresar.

— Ce m-ai speriat! spun. Ce faci aici, jos? Ar trebui să fii sus, la Social.

— Da, înțeleg, spune Angela. Dar fac o mică investigație privată. Am vorbit cu personalul de la bucătărie, ca să văd dacă poliția a testat toate lichidele din cămară pentru a depista eventuale otrăvuri.

„Iar începe", îmi zic.

— Angela, de ce te implici? Stai departe de asta, spun eu.

— Şi să ratez marea mea şansă de a rezolva o crimă? În niciun caz. Oricum, ca să ştii, poliția a testat tot ce era în bucătărie. N-au găsit nimic neobişnuit. Dar oricum am făcut şi eu propriile teste.

— Ce-ai făcut? o întreb.

— Am testat câte o picătură din fiecare lichid din bucătărie, ca să văd dacă-mi face rău.

— Şi ce-ai descoperit?

— Sucul acela de portocale, urmat de oțet, sos de soia şi miere provoacă o indigestie serioasă. Vestea bună e că n-am murit încă, spune Angela.

— Nu pot să cred că ai făcut asta, Angela. Duci lucrurile prea departe.

— Nu-i adevărat, răspunde ea. Iese în prag, priveşte de-o parte şi de alta a coridorului pustiu, apoi se întoarce în vârful picioarelor în vestiar. Uite, Molly. Lucrurile devin foarte ciudate în acest hotel. Agenții sub acoperire se apropie de un suspect. I-am auzit spunând asta. Sunt lucruri pe care trebuie să le ştii.

— Sunt lucruri pe care *tu* trebuie să le ştii, Angela, spun eu. Şi primul dintre ele este că nu sunt anchetatoare şi nici nu vreau ca cineva să creadă asta despre mine. I-am spus

detectivei Stark că am făcut o greşeală groaznică şi m-am dat drept reprezentant al legii. M-am predat pentru fraudă. Cu toate acestea, nu i-am spus cui i-a aparţinut ideea asta groaznică.

Angela se uită la mine neîncrezătoare, cu o mână în şold.

— Ăsta e, oficial, cel mai stupid lucru pe care l-am auzit vreodată, spune ea.

— Vorbeşti ca detectiva Stark, îi răspund, în timp ce deschid dulapul şi îmi scot geanta. Tot încerc să le spun acelor MIEI că sunt doar o cameristă obişnuită, dar nu mă ascultă. Din cauza minciunii tale, continuă să-mi ofere indicii.

— Bun. Asta ne convine.

Îmi dau seama că sunt din ce în ce mai iritată şi mai enervată. Îmi place Angela, dar uneori este cea mai încăpăţânată persoană din lume. Îmi închid zgomotos dulapul şi mă îndrept spre uşă.

— Stai! Molly, trebuie să vorbim, spune ea. Mergi spre casă?

— Nu. Mă întâlnesc cu domnul Preston, răspund şi mă întorc spre ea. Angela, îţi spun asta cu toată încrederea şi nu vreau să zici nimănui nimic până nu vorbesc mai întâi cu el. Ieri l-am surprins pe domnul Preston vânzând exemplarul acela rar din ediţia princeps a cărţii, care a dispărut din cutia aflată în hol. L-a dus la o casă de amanet la câteva străzi de aici. L-am văzut cu ochii mei.

— Molly, cui îi pasă? răspunde Angela. Era doar o carte.

— Dar dacă toate se leagă? Dacă Grimthorpe a fost ucis pentru a creşte preţul ediţiilor sale rare?

Angela se gândeşte un moment. Se joacă cu cordonul de la şorţ, în timp ce cântăreşte posibilitatea aceasta în minte.

— Neah... Nu se poate. Domnul Preston n-ar omorî nicio muscă. N-ar trebui să te pripeşti cu concluziile.

— Acum vorbeşti ca bunica. Ascultă, trebuie să plec. La revedere, Angela.

Mă întorc şi, fără un alt cuvânt, mă îndrept spre holul hotelului, pe scări. Tremurând de nelinişte, ies pe uşa rotativă, cobor treptele şi o pornesc spre restaurantul Olive Garden, aflat în capătul străzii.

Odată ajunsă acolo, un chelner pe care-l recunosc mă întâmpină cu un zâmbet, mă conduce într-un separeu, lasă două meniuri pe masă, apoi pleacă.

Chiar atunci îl zăresc pe domnul Preston la intrare şi îi fac semn cu mâna. Îmi scot telefonul din poşetă – 17.14. Cel puțin întârzierea este un lucru pe care nu va trebui să i-l reproşez.

— Molly, spune el, în timp ce se strecoară pe banchetă, vizavi de mine. Este îmbrăcat mai degrabă formal, poartă un pulover bleumarin, cu o cămaşă curată pe dedesubt, şi o cravată la gât, ceea ce se întâmplă rar, chiar şi la cinele noastre de duminică. Ce mă bucur să te văd şi în afara mediului restrictiv de la muncă! spune el, odată aşezat. De ceva vreme vreau să vorbesc cu tine în privat.

Zâmbeşte şi ridurile i se adâncesc la coada ochilor.

Nici măcar în asta nu pot avea încredere – în chipul lui, cu trăsăturile familiare pe care le-am crezut cândva a fi imaginea bunătății pure.

— Domnule Preston, spun eu. Te-am chemat astăzi aici pentru că eşti un mincinos.

Dintr-odată face ochii mari.

— Poftim? exclamă el.

— Un mincinos. Un prefăcut. Un hoț. Întotdeauna mi-ai spus că în aparențe nu se poate avea încredere, că nu toate broaştele se dovedesc a fi prinți. Domnule Preston, vă spun cu inima grea că v-am văzut aşa cum sunteți – cu negi şi toate cele.

— Draga mea fată, nu ştiu despre ce vorbeşti. Trebuie să fie o greşeală.

— Nu e nicio greşeală, îi spun. Ieri, când mă întorceam de la secția de poliție, te-am văzut în fața casei de amanet, cu o anumită carte în mâinile dumitale păcătoase. Ai vândut-o, ediția princeps a romanului *Servitoarea de la conac.*

Domnul Preston ridică din umeri.

— Nu neg. Prețul a crescut substanțial şi, deşi văd că ai putea interpreta asta ca pe un profit de pe urma morții scriitorului, adevărul, Molly, e că am nevoie de nişte bani în plus. Îmbătrânesc. Acesta este unul dintre lucrurile despre care am vrut să-ți vorbesc, dar îmi era teamă că te voi supăra. Transportul valizelor este o treabă pentru un om tânăr şi nu sunt sigur cât o să mai pot s-o fac. Mă gândesc să mă retrag. Şi am nevoie de o asigurare financiară, o mică rezervă pentru ca lucrurile să funcționeze.

— Furtul nu este o modalitate de a dobândi un Fabergé!

Cuvintele îmi ies pur şi simplu, lucru de care îmi dau seama abia după ce capetele mai multor meseni se întorc spre mine.

— Furtul? şopteşte domnul Preston, în timp ce se apleacă peste masă. Nu am furat nimic în viața mea, cu atât mai puțin un Fabergé.

Îi studiez chipul, căutând un tic, ceva care să trădeze minciuna, dar nu găsesc nimic.

Încerc o nouă tactică.

— A fost odată o cutie, spun eu. Înăuntru se afla un exemplar rar din ediția princeps a romanului *Servitoarea de la conac,* aparținându-i doamnei Serena Sharpe. La un moment dat se afla pe biroul de la recepție. Apoi s-a declanşat alarma de incendiu şi – puf! – cutia a dispărut. Data următoare când am văzut cartea aceea, se afla în mâinile dumitale.

— O, Molly, spune domnul Preston, în timp ce îşi pune coatele pe masă şi îşi ascunde faţa în palme.

— Coatele nu au ce căuta pe masă, nici acum, nici altă dată, îi reamintesc.

Domnul Preston oftează. Îşi retrage totuşi anexele ofensatoare de pe blat.

Chelnerul se apropie.

— Bună ziua. Sunteţi gata să comandaţi? ne întreabă.

— Două pahare de Chardonnay, spune domnul Preston.

— Eu nu beau vin, zic. Apă pentru mine. Nu sărbătorim nimic.

Chelnerul se uită de la mine la domnul Preston, aşteptând indicaţii suplimentare. Şi cum nu le primeşte, pleacă tiptil.

— Molly, spune domnul Preston. Trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

Iată, acesta este momentul în care toate temerile mi se îngrămădesc în realitatea urâtă, când toată încrederea mea într-un om care a fost ca o rudă pentru mine este distrusă într-o clipă. Dar am să i-o iau înainte.

— Deci recunoşti: l-ai otrăvit pe domnul Grimthorpe.

— Ce?! N-am făcut aşa ceva! protestează domnul Preston. Cum ţi-a trecut prin minte una ca asta?

Mă uit la el cu atenţie, cercetându-i cu luare-aminte chipul. Este în pragul lacrimilor.

— Molly, singurul lucru de care sunt vinovat este o mică minciună nevinovată, spune el. Ia un şerveţel din suportul de pe masă şi se tamponează pe frunte înainte de a continua. Acum câteva zile, când m-ai întrebat despre domnul Grimthorpe, am sugerat că nu îl cunosc, dar îl cunosc. Sau mai degrabă l-am cunoscut cu mult timp în urmă.

Se opreşte, privindu-mă de parcă ar aştepta să-mi dau seama de ceva.

— Continuă, zic eu.

— Cartea aceea pe care am amanetat-o este una pe care mi-a dat-o Grimthorpe însuşi, cu ani în urmă, când eram angajatul lui, iar tu... ei bine, erai până la genunchiul broaştei.

N-are niciun sens. Sună ca o divagaţie fantezistă, menită să-mi distragă atenţia de la adevărul teribil.

— Soţii Grimthorpe nu au avut niciodată un portar, spun eu, încrucişându-mi braţele. Asta ştiu sigur.

— Corect, răspunde domnul Preston. Dar au avut un paznic.

Simt că mă apucă ameţeala. Bancheta de sub mine se înclină şi se învârte. Amintirile şi sentimentele mi se izbesc unele de altele, de parcă înăuntrul meu s-ar fi stârnit o tornadă.

— Molly, nu sunt un criminal. Nici măcar hoţ nu sunt. Să-ţi închipui că aş putea coborî atât de jos, ei bine... asta îmi rupe inima. Domnul Preston întinde mâna peste masă, după mâna mea. Singurul lucru de care sunt vinovat este că nu ţi-am mărturisit mai devreme că l-am cunoscut pe domnul Grimthorpe. A doua zi după ce a murit, am trecut pe lângă casa de amanet, în drum spre casă de la serviciu, şi am văzut un exemplar din ediţia princeps în vitrină. Era listat la un preţ astronomic. Asta mi-a dat ideea să-mi vând propriul exemplar. În plus, l-am dispreţuit întotdeauna pe domnul Grimthorpe, aşa că de ce i-aş păstra cartea? Bunica ta obişnuia să predice răbdarea, dar a îndurat prea multe în acel loc lipsit de suflet, mai ales când Grimthorpe era beat. Ea credea că dacă va putea renunţa la băutură, totul se va schimba, dar s-a înşelat. Doamna Grimthorpe nu avea încredere să lase aproape pe nimeni în preajma soţului ei, excepţie făcând doar bunica ta şi secretara lui personală. Spunea că sunt singurele femei, în afară de ea, suficient de puternice să se descurce cu răbufnirile lui. Bunica ta a

rămas multă vreme lângă familia Grimthorpe. Dar până şi ea a văzut în cele din urmă adevărul. Grimthorpe era un om ticălos şi crud, nedemn de loialitatea ei. Iar doamna Grimthorpe a dezamăgit-o şi ea pe bunica ta. Amândoi au trădat-o, în moduri diferite.

— Buni nu mi-a spus nimic din toate astea.

— Nu. N-ar fi făcut-o. Îi era ruşine, se simțea umilită. A vrut să lase totul în urmă şi s-o ia de la capăt.

— De ce îmi spui toate astea?

— Pentru că are legătură cu ceea ce încerc să-ți mărturisesc de ceva vreme.

— Că m-ai cunoscut. Înainte. Când eram mică, la conacul Grimthorpe. Am înțeles, îi spun.

— Asta e doar o parte. Îmi amintesc de tine, fetița curajoasă care se ținea de mâna bunicii, în timp ce străbătea aleea cu trandafiri. Aceeaşi fetiță a făcut într-o zi călătoria inversă, pentru a sta în fața camerelor de filmat de la poartă şi a oferi un cadou paznicului, îți aminteşti?

Bineînțeles că mi-am amintit. Cum aş putea să uit vreodată bunătatea acelui străin? Dar nu ştiam cu cine vorbesc. Habar n-aveam la acea vreme.

Simt că stomacul îmi zvâcneşte şi mi se face ghem.

— Domnule Preston, spun eu, am făcut o greşeală îngrozitoare; simt că ruşinea îmi arde gâtlejul şi mă chinui un moment să-mi găsesc cuvintele. Nu pe dumneata te-am făcut de râs, ci pe mine. Nu ştiu cine a furat cartea aceea de la recepție, dar acum înțeleg că nu ai fost dumneata. Şi înțeleg mult mai mult decât atât, îmi pare nespus de rău. Mă vei ierta vreodată?

— Să te iert? Molly, asta se înțelege de la sine. Acum şi întotdeauna.

Răsuflu uşurată.

— Dar dumneata mai voiai să-mi spui ceva.

Domnul Preston mă mângâie pe mână.

— Ți-am spus destule deocamdată, răspunde el. Poate că e mai bine să lăsăm restul pentru altă dată.

— Nu uiți?

Mă priveşte cu ochii lui calzi, înlăcrimați.

— N-aş putea uita niciodată, Molly. Niciodată.

17

ÎNAINTE

Sunt o fetiță care stă în întuneric, speriată, în timp ce bunica ei plânge nevăzută pe podeaua încăperii. Nu lacrimile bunicii mă sperie. Şi nici întunericul. Mi-e frică de mine, de capacitatea mea infinită de a înțelege lucrurile prea târziu.

Suspinele se opresc. Nu o văd pe Buni, dar o aud târându-se. Apoi paşi, scârțâitul familiar al dulăpiorului din baie, zgomot de scotocit.

— Buni? strig.

— Vin imediat, răspunde ea. Rămâi unde eşti.

Din nou paşi. Sunetul unui chibrit aprins.

— Să fie lumină, spune Buni, în timp ce pune o lumânare aprinsă pe comodă şi începe să le aprindă pe celelalte de la picioarele ei, aşezându-le din loc în loc prin toată încăperea.

Efectul este magic, întreaga cameră e aruncată într-o strălucire încântătoare.

— Unde există voință, se găseşte şi o cale. Mi-am pierdut voința pentru o clipă, Molly, dar a revenit. Ceai?

— S-a oprit curentul. Nu funcționează fierbătorul.

— Mai avem gheață în congelator, măcar pentru o vreme. Pot să fac un ceai rece.

Ia o lumânare şi se îndreaptă spre bucătărie. Scotoceşte, în timp ce eu stau nemişcată pe podea, ascultând-o cum fredonează, de parcă totul ar fi în regulă. Apare câteva minute mai târziu cu o lumânare, două pahare înalte, un urcior şi nişte biscuiți pe o tavă de argint.

— Ceai pentru două persoane?

Pune tava pe masa din living, se aşază pe canapea şi îmi face semn să stau jos. Îmi ocup locul lângă ea.

În restul serii, bem ceai cu gheață şi mâncăm biscuiți. Nu putem să ne uităm la David Attenborough sau la *Columbo,* aşa că bunica mă distrează cu poveşti despre zâne şi prințese, lorzi şi mari doamne, servitoare şi servitori. La un moment dat, simt că mi se închid ochii. Un braț mă cuprinde pe după umeri şi mă ghidează spre pat.

Bunica mea. Aşa a fost ea mereu. Întotdeauna a găsit o cale de a reda speranța. Şi ce este speranța dacă nu decizia de a aprinde o lumină în întuneric?

•

A doua zi dimineață, soarele a răsărit deja, şi nu mai este nevoie de lumânări, deşi curentul este încă oprit, şi nu avem nici apă caldă în apartamentul nostru. Mă spăl cu apă rece, o baie pentru pisici, cum spune Buni, deşi în apartamentul nostru nu sunt feline.

În drum spre conacul Grimthorpe, o iau la întrebări.

— Ce ne facem cu chiria? Dacă domnul Rosso nu mai porneşte niciodată curentul electric? Dacă va trebui să trăim în întuneric pentru tot restul zilelor noastre?

— Nu-ți face griji, Molly. Bunica ta are un plan.

Când ajungem la conac, ne oprim, ca de obicei, la poartă. Ea apasă pe butonul interfonului, dar în loc să salute şi să ceară permisiunea de a intra, spune:

— Vin la turnul de veghe.

Acest lucru este extrem de neobişnuit. Nu a mai mers niciodată la turnul de veghe, acea fortăreață impenetrabilă

care stă de pază peste domeniul Grimthorpe, la doar o aruncătură de băț de poartă.

Se aude un bâzâit, şi poarta se deschide.

— Aşteaptă aici o clipă, îmi spune Buni.

Încuviințez din cap, confuză, dar având încredere că Buni ştie ce face. Merge de-a lungul gardului de fier forjat până la turnul de veghe, apoi intră pe o uşă care nici măcar nu ştiam că se află pe latura mai îndepărtată. Pentru ce? De ce intră acolo? Ce face?

Îmi petrec timpul de aşteptare lângă poartă, numărând sulițele ascuțite de deasupra liniei gardului. Tocmai când vertijul începe să clatine pământul sub picioarele mele, Buni iese din turn şi vine înapoi.

Se opreşte când ajunge la mine.

— Am primit un bilet la ordin, spune ea, cu vocea ei melodioasă. O să primesc banii de chirie astăzi, mai târziu. Ceea ce înseamnă că vom avea iar electricitate. Să fie lumină!

Pune o mână blândă pe spatele meu, apoi mă ghidează pe poteca trandafirilor, către conac. În timp ce mergem, încerc să procesez veştile, dar întâmpin probleme în a pune lucrurile cap la cap.

— Deci, cine ți-a dat banii de chirie, Buni?

— Paznicul.

Cel invizibil, omul misterios din turn?

— De ce ne-ar împrumuta paznicul cu bani?

— Pentru că au mai rămas şi oameni buni pe lumea asta, Molly. Există unul în acel turn. Ne-a vegheat tot timpul.

Arunc o privire în spatele meu, la turnul cu trei etaje din piatră cenuşie, rece, cu ferestrele fumurii pe care oricine poate privi afară, dar nimeni nu poate privi înăuntru. Mă hotărăsc atunci, pe loc, ce trebuie să fac.

•

Îmi petrec dimineața lustruind argintăria în cămară. Doamna Grimthorpe intră pe la unsprezece şi jumătate pentru a-mi inspecta munca.

— Suficient, spune ea. Poți să mergi sus şi să citeşti în linişte.

O las, apoi urc în bibliotecă, iau *Marile speranțe* şi mă instalez în fotoliu. De îndată ce mă aşez, aud un clic şi văd lumina curgând pe podea prin crăpătura din perete. Aud târşâitul papucilor, dicționarul Oxford se mişcă şi, o clipă mai târziu, peretele de cărți se deschide, iar domnul Grimthorpe stă în prag, rânjind cu gura până la urechi.

— Pip, spune el. Unde-ai fost? Nu te-am mai văzut pe-aici de câteva zile. Am sperat că vei apărea. Tu chiar eşti copilul profet, tânăra ghicitoare, cea care ştie tot.

— Nu ştiu nimic, îi răspund. Cu fiecare zi care trece, ştiu mai puțin decât înainte.

— Dar mi-ai dat răspunsul; spune el. Mă lupt de secole, iar tu mi-ai oferit soluția – soluția de leşie. Sfârşitul este aproape, Pip. Aproape am terminat romanul meu cel mai recent.

Mă uit la omul firav din fața mea. Chipul îi străluceşte ca oul Fabergé de jos, de pe şemineu.

— Serios? Ați terminat de scris cartea?

— Aproape, răspunde el. Leşia şi servitoarea. Ambele au fost ideile tale. Ți-ai dat seama cum poate un corp să fie acolo într-un moment şi să dispară în următorul. Dizolvat. Dezintegrat. Dus de-a binelea. Invizibilitate şi absență, impactul lăsat în urmă. Îmi va mai lua câteva zile să scriu ultimele cuvinte, dar nu mai e mult. Şi cred că am reuşit. Cred că mi-am câştigat un nou loc pe raftul literar – *in perpetuum.*

Începe să se plimbe prin cameră. Îşi ia stiloul şi unul din caietele negre, cu monogramă, şi mâzgăleşte ceva în el, cu litere mari, buclate. Corpul lui colțuros arată diferit astăzi,

transformat. Asimetria lui noduroasă, unghiurile lui ascuțite – totul la el este acum intensificat, elegant şi tenace; e ca o panteră la vânătoare.

*Ța*ca-ța*ca*-ța*ca*-ța*c,* se aude din nou. Scrisul la maşină, clar şi răsunător. Doamna în albastru trebuie să fie în biroul ei şi, oriunde s-ar afla acesta, ea este acum ocupată să scrie finalul noii cărți a marelui scriitor.

Întrucât domnul Grimthorpe este într-o dispoziție atât de animată, decid să risc.

— Domnule Grimthorpe, spun eu, unde este biroul secretarei dumneavoastră? O văd intrând pe uşa laterală în fiecare zi şi o aud cum bate la maşină, dar nu am văzut niciodată unde lucrează.

— Atunci, nu te uiți destul de atent, spune domnul Grimthorpe.

Îşi închide zgomotos caietul Moleskine şi îmi aruncă un rânjet strâmb.

— Nu umblă niciodată prin conac, spun eu. Uneori mă întreb dacă e reală.

Domnul Grimthorpe chicoteşte strident.

— O, e reală. Este, cu siguranță, reală.

N-am idee ce e atât de amuzant, dar sunt recunoscătoare că umorul nu-l părăseşte. Se îndreaptă cu paşi mari spre locul unde stau eu, în pragul bibliotecii.

— Nimic nu mă poate atinge astăzi, Pip, spune el. Aş putea merge pe apă. Mă simt aşa cum eram înainte să mă las de băut, când prima mea carte a ajuns bestseller, iar eu parcă zburam pe deasupra lumii. Astăzi, sunt capabil de orice.

Chiar atunci, o aud pe Buni strigând, dinspre scara principală.

— Zece minute până la ceai!

Domnul Grimthorpe o aude şi el.

— Înainte, venea şi stătea cu mine aici în fiecare zi. Ştiai asta? Mă asculta dacă aveam chef să vorbesc. În cele mai rele momente – cu tremurături şi transpiraţii – mă răsfăţa cu poveşti. Îmi distrăgea atenţia în cele mai negre zile. Acum abia dacă mai vine pe-aici.

Domnul Grimthorpe îşi linge buzele, limba lui ţâşnind prin fildeşul dinţilor, înainte de a dispărea înapoi în gura sa cavernoasă.

— Dacă aveţi nevoie de bunica mea, de ce nu coborâţi? îl întreb.

El încuviinţează din cap şi schiţează râmjetul său ademenitor.

— Bună idee, Pip. Poate am s-o fac.

— Trebuie să plec acum, spun.

— Ah, da, curăţă şi lustruieşte. Adu totul la o stare impecabilă. Efortul zadarnic al soţiei mele de a păstra iluzia unei căsnicii perfecte şi a unui soţ perfect, cele două lucruri pe care nu le-a avut niciodată. Îţi voi spune un secret, Pip: înflorirea nu durează niciodată. Nimic nu rămâne aurit.

— Trebuie să plec acum, spun. Am ceva de făcut. La revedere, domnule Grimthorpe.

Întind mâna şi împing dicţionarul Oxford. Zidul de cărţi se închide, şi domnul Grimthorpe dispare în spatele lui.

Nu am mult timp. Bunica mă va striga, fără îndoială, din nou. Mă reped pe coridor şi cobor în vârful picioarelor scările din faţă. Îmi iau pantofii din vestibul, îi pun, apoi răsucesc mânerul şi mă strecor pe uşa din faţă, închizând-o fără sunet în urma mea.

Alerg pe aleea trandafirilor, trecuţi de acum de punctul maxim al înfloririi, cu capetele plecate şi cu petalele căzând pe pavaj. În timp ce merg, caut un exemplar care să nu fie încă palid şi ofilit. Durează ceva timp, dar în cele din urmă observ o floare de un purpuriu-închis, ascunsă adânc într-un desiş, cu petalele desfăşurându-se în apogeul splendorii.

Strecor braţul printre mărăcini, ignorând înţepăturile spinilor, până când degetele mele găsesc tulpina pe care se înalţă ultimul trandafir strălucitor. Apuc de tulpină şi o frâng, apoi trag floarea din desiş. M-am zgâriat pe braţ, de sus până jos, sunt plină de înţepături roşii, dar asta nu contează, pentru că ceea ce ţin în mână merită din plin – o comoară trecătoare, ultimul exemplar al recoltei de anul acesta.

Parcurg restul potecii ţinând cu grijă trandafirul în ambele mâini. Când ajung la poarta din fier forjat, apăs pe butonul de la interfon, la fel cum face întotdeauna Buni. Vorbesc în micul grilaj metalic.

— Mă auziţi? întreb. Mă vedeţi? Sunt Molly, menajeră în formare. Terminat.

Aşteptun răspuns. Nimic. Mă uit spre turnul de veghe, apoi apăs din nou pe buton.

— Oricine aţi fi, ştiu că ne-aţi ajutat pe bunica mea şi pe mine. Ne-aţi împrumutat bani pentru chirie. Consider că este un gest foarte generos. Am vrut doar să vă aduc un cadou, zic. Şi să vă mulţumesc şi eu, personal!

Se aude un clic, apoi un zgomot de fond.

— Cu toată plăcerea, fată dragă, răspunde o voce.

Mă uit din nou la turnul de veghe. Geamurile fumurii nu dezvăluie nimic, dar asta nu mă împiedică să ridic trandafirul către bărbatul din turn, înainte de a-l lăsa pe marginea interfonului.

Mă înclin adânc, executând cea mai reuşită reverenţă în direcţia lui. Apoi mă grăbesc pe aleea trandafirilor şi mă întorc la conac.

18

De când eram mică, mi s-a spus, în mod direct sau indirect, că sunt o ratată. Că nu sunt îndeajuns de bună. Că nu îndeplinesc baremul. Că nu reuşesc să pricep ceea ce alții înțeleg cu relativă uşurință. Molly Mutanta. Roboata Roomba. Ciudata aia de Molly.

Până acum, nu am crezut niciodată pe deplin în vreunul dintre aceste verdicte. Am respins ipoteza că particularitățile mele mă fac inferioară. Am refuzat s-o accept. Dar acum, în timp ce picioarele mele bocăne pe trotuar în graba mea spre serviciu, unde va trebui să-l înfrunt pe domnul Preston pentru prima dată de când l-am luat drept criminal, încep să cred că tot ce s-a spus vreodată despre mine ar putea fi adevărat. Poate că sunt inferioară. Cu siguranță sunt o nesăbuită, o dobitoacă cum nu s-a mai pomenit. Cum aş putea să consider că domnul Preston e soi rău? Cum aş putea face o gafă atât de îngrozitoare? Şi dacă sunt suficient de proastă încât să fac asta, de ce alte erori colosale sunt capabilă?

Juan Manuel m-a sunat azi-dimineață, în momentul în care mestecam pentru a paisprezecea oară un dumicat de chiflă. Am înghițit, apoi l-am întrebat:

— Sunt o persoană bună? Sunt soi bun?

A tăcut o clipă la celălalt capăt al firului.

— *Mi amor,* despre ce vorbeşti? Eşti mai mult de atât. Molly, eşti o comoară.

Am băut o gură de ceai, apoi am schimbat complet subiectul, întrebându-l pe Juan despre călătorie, despre mama şi frații lui, până când a început să ciripească vesel şi a uitat cu totul de întrebările mele ciudate.

Acum, ajung la intrarea din față a hotelului Regency Grand, cu fațada lui elegantă. Valeții se agită de colo-colo, ajutând oaspeții cu bagajele. Domnul Preston, cu haina şi

şapca lui de portar, stă pe podiumul său de la intrare, un portret al demnității şi grației. Vede că mă opresc la baza scărilor. Picioarele mele refuză să se mişte din loc. Nu merit covorul roşu. Nu l-am meritat niciodată.

Se repede pe scări şi mă apucă de braţ.

— Molly, eşti bine?

— Nu sunt bine. Nu am fost niciodată bine.

— Gata, gata, spune el, călăuzindu-mă pe scări. Pas cu pas. Este singura modalitate de a ajunge oriunde în viață.

— Buni spunea asta, îi zic eu, în timp ce mă sprijin de brațul lui.

— Ştiu, răspunde el.

Ne oprim pe platforma din fața uşii rotative.

— Te-am acuzat de ceva cumplit. Nu ar trebui să mă ierți, domnule Preston. Nu merit bunătatea dumitale.

— Cu toții facem greşeli. Contează cum ne comportăm apoi.

— Şi asta spunea Buni.

Zâmbeşte şi mă strânge de braţ. Până acum, nu mi-am dat seama cât de mult a îmbătrânit în ultima vreme, cât de cărunt îi e părul – nu mai predomină negrul, ci e complet argintiu. Nici asta nu am văzut clar până acum. Domnul Preston va ieşi la pensie în curând, ceea ce înseamnă că nu îl voi mai vedea în fiecare zi. Numai la gândul acesta, îmi simt inima grea.

— Molly, spune domnul Preston, am discutat aseară cu Angela. Vrea să stea de vorbă cu noi. Imediat.

— Ai discutat cu Angela? repet prosteşte, în timp ce mă întreb de ce ar lua domnul Preston legătura cu ea după program.

— Ceea ce am vorbit ieri m-a pus pe gânduri. Am sunat-o pentru că voiam să ştiu părerea ei despre acea cutie care a dispărut din lobby şi acea ediție rară a romanului lui Grimthorpe, pe care am văzut-o în vitrina casei de amanet.

Ai avut dreptate într-o privință, Molly – e ceva dubios în toate astea. Angela nu a avut prea multe clarificări de făcut aseară, dar în această dimineață, e ceva ce nu-i dă pace. Vrea să ne vadă în restaurant.

— Foarte bine, spun eu. Am câteva minute înainte de a intra în tură.

Domnul Preston le spune valeților că ia o pauză, apoi îmi face semn spre uşa principală a hotelului, urmându-mă îndeaproape.

O găsim pe Angela la Social, în spatele tejghelei, cu părul în dezordine, cu fața crispată de concentrare, în timp ce se uită la ecranul laptopului, deschis pe barul din fața ei. Este atât de absorbită de ceea ce vede, încât nici măcar nu ne priveşte. În cele din urmă, ne observă prezența şi ne face semn cu mâna să ne apropiem. Domnul Preston şi cu mine ne aşezăm unul lângă altul, pe scaunele de la bar, în fața ei.

— Durează mult? întreb. Că eu ar trebui să mă apuc de treabă.

— Molly, vii întotdeauna cu jumătate de oră mai devreme, spune Angela. Şi crede-mă, când o să vezi ce-am să-ți arăt, o să-ți pierzi mințile. Şi dumneata, domnule Preston, adaugă ea. Ținești-vă bine.

Domnul Preston îşi scoate şapca şi o pune pe bar.

Cu un gest demonstrativ, Angela întoarce laptopul spre noi. Pe ecran este deschis un site web numit KultureVulture.com, având drept logo o pasăre de pradă amenințătoare, care ține în gheare o carte veche.

— Ce-i asta? întreabă domnul Preston.

— Un magazin online de suvenire, răspunde Angela. Oamenii scot la licitație cărți folosite, autografe ale unor oameni celebri, obiecte de colecție şi orice altceva cred că pot vinde. Există chiar şi o ofertă pentru lenjeria murdară a unui star rock. Şi partea cea mai proastă? Au vânzări.

Uitați-vă la pagina asta, spune Angela, în timp ce dă clic pe altă fereastră. Vânzătorul ăsta îşi spune Cosaşul Nemilos.

Domnul Preston citeşte descrierea vânzătorului:

— ”Vând bunuri originale deținute de cei bogați, morți şi infami. Încredere sută la sută! Sursă internă anonimă”.

— Acum uitați-vă la asta, spune Angela, în timp ce derulează în jos pentru a dezvălui diverse articole etichetate ca vândute.

Nu pot să-mi cred ochilor. Icnesc zgomotos.

— Toate obiectele astea au legătură cu domnul Grimthorpe? întreabă domnul Preston, înainte ca eu să pot scoate un cuvânt.

— Majoritatea, spune Angela. Există unul care nu are legătură.

Derulează până la o fotografie cu sticle goale de whisky din minibar. Descrierea de sub ea spune: „Ultima cină lichidă a domnului Charles Black – *acel* domn Black – din ziua în care a căzut mort la Regency Grand Hotel”.

Mă ia cu amețeală. Inima începe să-mi bubuie.

— Uitați-vă şi aici, spune Angela. Plasează cursorul pe un stilou şi o foaie de corespondență, marcate ca articole vândute. „Acest tandem ar putea fi al tău!”, spune legenda fotografiei. „Stiloul lui J.D. Grimthorpe şi o scandaloasă scrisoare de dragoste, adresată secretarei sale personale!”

— Doamne, Dumnezeule! exclamă domnul Preston. Apasă pe ele!

Angela dă clic pentru a mări fotografia. Studiez stiloul negru cu auriu, care are o peniță elegantă, ascuțită.

— E stiloul domnului Grimthorpe, spun eu. Era în cutia care a dispărut.

— Sunt ochii mei bătrâni de vină sau bilețelul acela de amor e ilizibil? întreabă domnul Preston.

— Vânzătorul estompează intenționat produsele, explică Angela. Numai cumpărătorul primeşte informația privată.

— Sunt articole de papetărie Regency Grand, spune domnul Preston, observând sigla familiară, deşi redată neclar.

— Ei, să fiu a naibii! Ai dreptate, spune Angela.

— Dar se înşală în privința biletului, spun eu. Nu domnul Grimthorpe l-a scris. Domnul Snow a făcut-o. El singur a recunoscut.

— Detalii, spune Angela. După cum o indică şi numele, comercianții ăştia online sunt adevărați vulturi. Ar minți despre orice, numai să iasă bani.

— Şi acest stilou împreună cu biletul... cu cât s-au vândut? întreabă domnul Preston.

— Cu cinci sute de dolari. Plus transport şi taxă de expediere rapidă.

— Cine ar cheltui atâția bani pe astfel de prostii? întreabă el.

— Multă lume, răspunde Angela. Şi nu doar colecționari. Podcasteri şi reporteri, de asemenea. Uită-te la asta. Face clic pe o fotografie a unui caiet Moleskine negru, cu monograma JDG, urmată de o altă fotografie înfățişând acelaşi caiet, dar deschis de data asta, cu paginile pline cu mâzgăliturі de neînțeles. Spune că i-a aparținut lui J.D. Grimthorpe, dar mă îndoiesc că e real, spune Angela.

— O, este real, răspund. Fără doar şi poate.

Un alt articol îmi atrage atenția.

— Derulează în sus, te rog.

Angela face clic pe un articol vândut, cu descrierea: „Ultimele cuvinte ale lui J.D. Grimthorpe! Fii primul care citeşte discursul pe care nu l-a ținut niciodată!”

Inima mi-o ia la trap, când îmi dau seama că le recunosc.

— Astea sunt cartonaşele cu notițe care au dispărut de pe pupitru, spun eu. Or fi ele neclare, dar n-am nicio îndoială!

— Asta e confirmarea. O sursă din interior cu siguranță, spune domnul Preston. Cine a furnizat articolele acestea fie lucrează aici, fie este în legătură cu un angajat.

Angela confirmă din cap, cu o grimasă.

— Înțelegi cum stă treaba; Molly? mă întreabă.

Cele mai rele temeri ale noastre tocmai şi-au găsit confirmarea.

— Unul dintre angajați e un hoț, spun eu. Şi ar putea fi şi...

Fac o pauză. Nu vreau s-o spun cu voce tare.

— Un ucigaş cu sânge rece, completează Angela. Şi mai e ceva. Trebuie să te avertizez, Molly. Partea asta o să fie şocantă.

Mă sprijin cu mâinile de tejghea. Nu ştiu cât mai pot suporta. Scaunul pe care stau se leagănă cu mine.

Angela trece la ultimul articol, singurul legat de Grimthorpe care nu a fost încă vândut. Textul se referă la cea mai recentă carte a sa, „unul din ultimele exemplare pe care Le-a semnat vreodată!", care se vinde la prețul de „numai 100 $!"

— Pregăteşte-te, spune Angela.

Face clic pe fotografie pentru a dezvălui cartea deschisă la pagina de titlu, personalizată de J.D. Grimthorpe:

Dragă Lily,
În schimbul dulcții tale, mulțumesc pentru lectură.

Acest mesaj este urmat de semnătura lui, exact aceeaşi din cartea pe care a semnat-o pentru mine şi din fiecare ediție semnată pe care am văzut-o vreodată, cu literele rahitice şi tremurătoare, la fel de imprevizibile ca omul însuşi – un autograf autentic şi inconfundabil al lui Grimthorpe.

Angela nu se mai uită la ecran. Mă priveşte cu o expresie pe care o recunosc din catalogul meu mental de comportamente umane. Expresia domnului Preston este o copie la indigo. Obişnuiam să o confund cu angoasa, dar acum ştiu cum se numeşte această jenă acut dureroasă, una pe care o simți nu pentru tine însuți, ci pentru altcineva: se numeşte milă.

— Te rog, zic. Te rog, spune-mi că Lily nu este Cosaşul Nemilos. Nu pot să cred. Nu se poate!

— Molly, să nu ne pripim cu concluziile, spune domnul Preston. Poate exista o explicație logică.

— Are dreptate, adaugă Angela. Nevinovat până la proba contrarie, şi toate cele. Nu ştim nimic sigur. Nu încă.

— În plus, Lily nu a lucrat aici în timpul acelei afaceri bizare cu domnul Black, spune domnul Preston. Nu ar fi avut de unde să ştie că whiskyul a fost ultimul lucru pe care l-a băut omul acela înainte de a muri.

— Ştia. Pentru că i-am spus eu. Când am instruit-o, am petrecut ore întregi împreună făcând curățenie în camere. I-am povestit despre ziua în care domnul Black a băut tot whiskyul din minibar, lăsând în urmă o mulțime de sticle goale. I-am spus cum l-am crezut leşinat în patul lui, când, de fapt, era mort. I-am spus cum, pe urmă, toată lumea arăta cu degetul spre mine. Nu poți fi niciodată prea atentă ca menajeră. I-am spus povestea aceea ca s-o pun în gardă.

Angela şi domnul Preston schimbă o privire îngrijorată, ceea ce nu mă face câtuşi de puțin să mă simt mai bine.

Nu le spun ce aud iar şi iar în capul meu, vocea şoptită a lui Lily repetând ceea ce ştiu deja: „Menajera este întotdeauna de vină”.

19

ÎNAINTE

Gata. Am terminat. I-am lăsat un mic cadou bărbatului misterios din turnul de veghe, pentru a-i mulțumi că ne-a ajutat pe mine şi pe Buni. Mă simt bine că am făcut asta, deşi tânjesc să aflu mai multe despre firea atât de generoasă a acestui om. Poate am s-o rog pe Buni mâine, la micul-dejun, să-mi spună ce altceva mai ştie despre el.

Mă întorc spre intrarea în conac, unde deschid uşa grea din față şi mă strecor înăuntru, închizând-o în linişte în urma mea. Am reuşit să mă furişez şi să ies atât de discret, încât nici Buni, nici doamna Grimthorpe nu cred să fi băgat de seamă că am plecat.

Îmi şterg tălpile pantofilor şi îi duc înapoi în vestibul. Aud voci venind din salon. Pentru o clipă, cred că am halucinații, pentru că una dintre voci este a unui bărbat.

Desculță, numai în ciorapi, străbat coridorul în vârful picioarelor, până la intrarea în salonul cu uşile franceze deschise. Înăuntru, Buni stă în spatele căruciorului cu ceaiul pe care mi l-a pregătit. În picioare, de cealaltă parte a căruciorului, este domnul Grimthorpe. Este prima dată când îl văd afară din birou, şi asta în sine este un şoc, ca să nu mai zic că este la parter şi vorbeşte cu Buni în salon, adresându-i-se pe un ton scăzut. Se pare că mi-a urmat până la urmă sfatul şi a venit să o caute singur. Dar este ceva bizar în scena care se desfăşoară în fața mea. Mă hotărăsc să privesc o clipă în tăcere, fără ca ei să mă vadă.

Mă lipesc de peretele din coridorul întunecat. O studiez atent pe Buni. Felul în care stă în picioare este ciudat,

țeapănă în spatele căruciorului de ceai, cu mâinile încleştate de mâner, cu faţa şi degetele albe.

— M-ai abandonat la nevoie. Ce fel de femeie ingrată ar face aşa ceva? întreabă domnul Grimthorpe.

Vocea lui este egală, măsurată, dar ceva din tonul lui îmi face stomacul să mi se strângă.

— Domnule Grimthorpe, n-am făcut aşa ceva, spune Buni. Treaba mea a fost să vă ajut în cea mai grea perioadă a sevrajului. Dar când aţi... când aţi...

— Când am ce? întreabă domnul Grimthorpe, şi ultimul cuvânt îi iese mai tare decât restul.

— Sunt foarte ocupată astăzi, domnule. Am mult de lucru pentru doamna Grimthorpe. Chiar trebuie să plec.

— Pentru că o slujeşti pe soţia mea, nu pe mine? Asta e? Soţia mea ţi-a ordonat să stai departe de mine? I te-ai plâns de mine?

— Domnule, soţia dumneavoastră şi cu mine am fost de acord că, de când v-aţi însănătoşit, treaba mea aici este să fac curăţenie. Şi să gătesc. Nimic mai mult.

— Treaba ta este să faci ceea ce ţi se spune. Pentru asta te plătesc, spune domnul Grimthorpe, făcând un pas spre căruciorul cu ceai.

— Eraţi din ce în ce mai bine, spune Buni. Ce fusese mai rău trecuse. De aceea am încetat să vin la etaj. Şi ca să fie clar, nu vă condamn pentru... pentru ceea ce aţi făcut înainte. Eraţi bolnav. Eraţi stăpânit de demoni. S-o lăsăm aşa.

— Sunt un om schimbat, Flora, spune domnul Grimthorpe, în timp ce buzele i se schimonosesc într-un zâmbet.

Buni dă drumul la mânerul căruciorului de ceai.

— Mă bucur nespus că sunteţi curat.

— Curat. Înțeles: lipsit de vicii, integru, imaculat, impecabil, spune domnul Grimthorpe. Îți aminteşte de cineva? întreabă el.

Buni ridică din umeri.

Domnul Grimthorpe se strecoară pe furiş în jurul căruciorului şi se repede la Buni. Se întâmplă atât de rapid, încât nici nu înțeleg prea bine ce văd. Este ca şi cum într-o clipă s-ar fi transformat din om în lup. Mâinile i se încleştează în jurul taliei lui Buni. Dinții lui fulgeră albi, iar gura i se lipeşte de gâtul ei. Ce face? Încearcă s-o mănânce? Mâinile lui Buni lovesc ca nişte ciocane, în timp ce se străduieşte să-l îndepărteze.

Ies din ascunzătoarea mea şi mă reped în salon.

— Buni! strig eu.

Domnul Grimthorpe îngheață. O eliberează instantaneu. E ciufulit. Unul dintre papucii lui cu monogramă i-a alunecat din picior. Mă țintește cu privirea ca o săgeată mortală.

— Pip, spune domnul Grimthorpe. Tocmai... o invitam pe bunica ta la ceai.

Discret, îşi strecoară piciorul înapoi în papucul rătăcit.

Buni strânge din buze. Îi dau lacrimile când se uită la mine. Vrea să vorbească, îmi dau seama, dar cuvintele i se opresc în gât.

— Ceaiul este o băutură bună, nu eşti de acord? remarcă domnul Grimthorpe. M-a ajutat să trec prin cele mai grele momente. Ceai îndulcit cu miere. Nu-i aşa, Flora? Un om amar tânjeşte întotdeauna după dulceață. Vrei să ni te alături la o ceaşcă, Pip?

Ochii îi sunt de un albastru ca oțelul, aşa cum au fost întotdeauna, nu injectați. Este înalt, slab şi bine îmbrăcat, nu cocoşat şi hirsut. Este curat şi arată respectabil, nu ca un lup în piele de oaie. Nu sunt mormane de oase în

colțurile biroului său şi nici nu locuieşte pe un pod, terorizându-i pe toți cei care încearcă să treacă pe acolo.

Dar acum înțeleg. Văd clar, ca niciodată până acum, cum poate un bărbat să fie şi om, şi monstru în acelaşi timp.

20

— Molly! Molly!

Este domnul Preston, care stă lângă mine pe un scaun de bar şi mă ține de spate cu ambele mâini.

Angela se uită cu o față îngrijorată. Închide laptopul cu un clic.

— Sunt bine, spun.

— Nu, nu eşti bine, spune Angela. Ai leşinat, Molly. Dacă nu te-ar fi prins domnul Preston, ai fi căzut de pe scaun şi ai fi aterizat pe podea.

Mă simt amețită şi mintea mi-e în ceață. Cu coada ochiului, văd nişte puncte luminoase.

— Gata, gata, spune domnul Preston. Respiră adânc, Molly.

Respir conform instrucțiunilor.

— S-a întors în lumea celor vii, îi zice domnul Preston Angelei, retrăgându-şi brațele. Nu trebuie să ne panicăm.

— Dar uitați ce mizerie am putut să fac! spun eu. Am adus putreziciunea în hotelul ăsta. Am angajat un şobolan, un şobolan pe nume Lily.

Domnul Preston se răsuceşte pe scaunul său, ca să mă poată privi în față.

— Hei, ascultă-mă, domnişoară! Nu face a doua oară aceeaşi greşeală.

— Ce greşeală? întreb.

— Să faci presupuneri, răspunde el. Ştii exact unde duce asta. Există o singură cale corectă.

— Şi anume?

— S-o lăsăm pe Lily să vorbească în apărarea ei, răspunde domnul Preston.

— Dar abia poate rosti o propoziție completă, spune Angela.

— Vorbeşte, spun eu. Cu mine. Când se simte în largul ei. Dar îi ia un pic de timp.

Se decide de comun acord că trebuie să încercăm măcar să o facem pe Lily să discute cu noi, să ascultăm ce are de zis în apărarea ei. Întocmim imediat un plan.

— Te simți destul de bine ca să o aduci aici? întreabă domnul Preston.

— Da, răspund. Rămân o clipă în picioare lângă scaunul meu, ca să văd dacă reuşesc să-mi mențin echilibrul. Mă simt mai bine acum, anunț eu, şi este în mare parte adevărat.

Cel puțin, lumea a încetat să se învârtească.

— Du-te, Molly, răspunde Angela. Şi nu uita să respiri.

Încuviințez din cap spre ei, apoi mă grăbesc să ies din Social. Ajung la parter, unde o găsesc pe Lily în vestiarele personalului, îmbrăcându-şi uniforma şi pregătindu-se pentru ziua de lucru. Îi cade fața cu totul, când, în loc să-i dau bună dimineața, îi spun:

— Am o chestiune foarte importantă de discutat cu tine.

Apoi îi ordon să mă urmeze sus, la Social.

Când ajungem, domnul Preston şi Angela sunt exact acolo unde i-am lăsat. Lily se opreşte în loc în momentul în care dă cu ochii de ei.

— Ce se întâmplă? întreabă ea, cu voce şoptită.

— Exact asta trebuie să aflăm, spun eu.

Domnul Preston se ridică, în timp ce eu şi Lily ne apropiem.

— Te rog, ia loc, Lily, spune el, oferindu-i scaunul lui.

Ea stă țeapănă, evitând orice contact vizual.

— Lily, spun eu. S-ar putea să ai unele probleme, dar încă nu suntem siguri. Vrem să-ți oferim şansa de a ne da o explicație. Permite-mi să clarific un lucru: nu presupunem că ai fi o hoață, o ticăloasă sau o criminală. Ar fi ceva nesăbuit şi pripit.

— Ceea ce încearcă să spună Molly, adaugă domnul Preston, este că îți oferim prezumpția de nevinovăție.

Angela îşi pune laptopul pe bar şi îl deschide în fața lui Lily.

— Am vrut să-ți arătăm asta, spune ea, în timp ce face semn spre pagina de pornire a site-ului KultureVulture, deschisă pe ecran.

În continuare, Angela o poartă pe Lily prin fiecare postare a Cosaşului Nemilos, încheind cu exemplarul semnat al cărții domnului Grimthorpe, purtând dedicația „Dragă Lily".

Lily stă nemişcată pe parcursul întregii demonstrații. Stană de piatră. Chiar şi atunci când este îndemnată să vorbească, Lily nu spune nimic. Absolut nimic.

— Cu siguranță, vezi cât de îngrijorător arată, cum se adună toată indiciile că furi din hotel, că tu eşti acest Cosaş Nemilos, spune domnul Preston.

Lily încuviințează din cap.

— Nu ai nimic de spus în apărarea ta? O explicație, poate? întreb.

Lily mă priveşte drept în ochi.

— Menajera este întotdeauna de vină, spune ea.

— Deci recunoşti, răspunde Angela. Ai furat acele bunuri şi le-ai postat spre vânzare pe site-ul ăsta dubios.

— Nu, răspunde Lily. Vocea ei este atât de scăzută, încât trebuie să ne strângem aproape ca să o auzim. N-am spus asta. Nu mă referam la mine.

— Dacă nu eşti tu de vină, atunci cine? întreabă domnul Preston.

— Mai bine să îți pară rău că ai tăcut decât că ai vorbit, spune ea, cu ochii goi şi sticloşi.

— Lily, zic, repeți asta de zile întregi, dar nu ştiu ce vrei să spui.

— Într-o zi, tu eşti şefa, Molly, a doua zi nu mai eşti, răspunde ea. Fac şi treaba ei, şi pe a mea. Mă obligă să-i execut ordinele, spune că s-a zis cu mine dacă nu fac întocmai, dar nu vreau s-o mai protejez. M-a pus să trag alarma ca să poată lua cutia aia din hol. Fură bacşişurile din toate camerele. Şi dacă nu tac, o să-mi pierd din nou slujba şi n-o să mai capăt alta în veci. „Mai bine să îți pară rău că ai tăcut decât că ai vorbit". Aşa spune.

Domnul Preston ascultă cu gura căscată. Angela îşi plesneşte o palmă peste maxilarul care-i atârnă.

— Cine spune toate astea, Lily? întreabă domnul Preston. Trebuie să-i auzim numele.

Poate că el trebuie să-l audă, însă eu, nu. Numele ei pluteşte ca un miros pestilențial în aer.

Interesant, e aşa cum spunea întotdeauna Buni: uneori toate se leagă, făcând ca elementul-lipsă să apară ca şi cum ar fi fost acolo tot timpul.

— Cheryl, spune Lily cu hotărâre. Ea este şobolanul vostru.

•

Am un déjà vu. Am terminat de vorbit cu Lily, iar acum mă grăbesc să străbat holul hotelului şi să cobor scările către spațiile de menaj, ca să găsesc o cameristă, dar pe alta de data aceasta. Am întârziat la tura mea, ceea ce mă preocupă profund, dar nu la fel de mult ca recenta revelație a lui Lily.

O găsesc lângă dulapul ei, în uniformă completă şi pe cale să-şi prindă ecusonul de cameristă-şefă în partea stângă, deasupra inimii. Cum îndrăzneşte? Fac tot efortul de care

sunt capabilă să nu i-l smulg din mână şi să o înjunghii cu el.

„Furia nu rezolvă nimic. Lucrurile bune li se întâmplă celor care aşteaptă”.

— Cheryl, spun eu, forțându-mă să afişez un surogat de zâmbet. Ce încântător să te văd în această dimineață şi-ncă numai cu cincisprezece minute întârziere! Am venit să-ți spun că sus, la bar, se dau gratis suc de portocale şi brioşe.

Îşi târşâie picioarele îngălate până în fața mea.

— Angela a spus că îți plac gratuitățile, adaug eu.

Cheryl pune o mână în şold.

— Aşa a spus?

— Da, răspund.

De fapt, s-a întâmplat în felul următor: când i-am întrebat pe domnul Preston şi pe Angela cum Dumnezeului trebuia s-o conving pe şleampăta, țâfnoasa, hoața ordinară şi neisprăvita de Cheryl să ni se alăture sus, la Social, Angela a inventat capcana.

— Spune-i doar că e mâncare gratis. O să muşte momeala.

Acum, Cheryl mă priveşte, apoi ridică din umeri.

— Brioşele sună bine. Orice motiv e bun ca să mai scapi de muncă.

Şi uite aşa, urc scările şi trec prin lobby discutând despre vreme cu principala mea inamică şi rivală. Zâmbesc şi iar zâmbesc, în timp ce o conduc prin lobbyul glorios până la Social, unde domnul Preston se află la jumătatea unei brioşe cu ciocolată, luată din grămada de pe farfuria pe care Angela a pus-o pe bar. Lily stă nemişcată pe scaunul ei.

— O, bună, Cheryl, spune domnul Preston, în timp ce îi oferă locul lui. Suntem încântați că ni te-ai alăturat. Îmi faci onoarea?

Cheryl se trânteşte pe scaun.

— Mulțumesc, spune ea, în timp ce se serveşte cu o brioşă.

Pocneşte din degete spre Lily să-i aducă un pahar cu suc de portocale, pe care Lily îl toarnă şi i-l întinde fără un cuvânt.

— Uff, îmi prinde bine să mă energizez un pic, spune Cheryl.

— Ai muncit din greu în dimineața asta, deşi abia ai sosit, spun eu, atunci când Angela împinge farfuria cu brioşe spre mine şi îmi sugerează cu amabilitate să-mi bag una în gură.

— Hei, dacă apare Snow şi ne vede pe toți trăgând chiulul, asta a fost ideea ta, nu a mea, spune Cheryl.

— Desigur! răspunde Angela. N-am dori ca tu să-ți asumi vina pentru ceva ce am făcut noi. Ce fel de oameni crezi că suntem?

Cheryl rupe o brioşă şi începe să mestece o bucată din ea. Ochii ei strălucitori ne cercetează fețele, dar nu găsesc ceea ce caută.

— Bine, e prea ciudată situația, spune ea. Ce vreți de la mine? Ce se întâmplă de fapt aici?

Domnul Preston îşi drege glasul.

— Dacă tot ai adus vorba, spune el, am avea ceva de discutat cu tine.

Angela nu pierde nicio clipă. Îşi scoate laptopul, deschis la KultureVulture.com.

— O zi atât de frumoasă, spune Angela. Şi totuşi nemiloasă, Cheryl, nu-i aşa?

Cheryl studiază ecranul.

— Asta n-are nimic de-a face cu mine. Nimic.

— Ei ştiu adevărul, Cheryl, şopteşte Lily. Tocmai le-am spus.

Cheryl se roteşte spre Lily.

— Turnătoare afurisită! Casa de amanet tocmai mi-a dat treizeci de mii de dolari pentru ediția aia rară. Ți-aş fi dat o parte, Lily. Cum ai putut să fii atât de proastă?

— Ți-am mai spus, răspunde Lily, cu vocea ca un pumnal care loveşte pe furiş. Nu vreau banii tăi murdari. Îmi vreau doar slujba.

Ochii ca două mărgele ai lui Cheryl se mută de la Lily la Angela, la domnul Preston, apoi aterizează în sfârşit asupra mea.

— Staţi, spune ea. Putem face o înțelegere aici, nu-i aşa? Împărțim veniturile din vânzările mele la patru, atât timp cât vă țineți gura cu toții. Vom fi mult mai bogați dacă vă puteți stăpâni limba.

Dacă ar fi să stăpânesc limba cuiva chiar acum, pe a lui Cheryl aş vrea-o – cu scopul expres de a i-o smulge din gură.

— Cred că am auzit destule, spune domnul Preston. Suntem de acord?

Angela încuviințează din cap; la fel şi eu.

— Cu siguranță am auzit destule, spune Lily, iar vocea ei nu mai este o şoaptă.

Sunetul ei de goarnă mă umple de o mândrie copleşitoare.

— Molly, te superi dacă te rog să-l aduci tu pe domnul Snow aici? mă întreabă domnul Preston.

— Să mă supăr? răspund. Dimpotrivă, îmi face plăcere.

Îi fac o reverență lui Cheryl, înclinându-mă mai profund decât am făcut-o vreodată în fața oricui, pentru că este ultima curtoazie pe care o va primi de la oricare dintre noi pentru multă vreme de-acum încolo.

21

ÎNAINTE

Există momente în viață care au o asemenea putere seismică, încât modifică totul, împart timpul în două, creând o ruptură clară între *înainte* şi *după.* Am experimentat din plin acest lucru în ziua în care a murit Buni. Dar nu a fost prima dată în viața mea când am simțit asta.

Prima dată a fost în ziua în care am văzut ce i-a făcut domnul Grimthorpe lui Buni în salonul de la conac. Deşi n-am înțeles pe deplin decât mult mai târziu, să fiu martoră la acel moment m-a transformat într-o clipă dintr-un copil într-un adult.

Presupun că ar fi trebuit să ştiu tot timpul că domnul Grimthorpe era un monstru. Instinctele mele mi-au spus asta chiar înainte să-l cunosc. Dar, ca în multe alte cazuri, nu-mi venea să cred ceea ce aveam chiar în fața mea. Nu am reuşit să pun cap la cap indiciile aşa cum pot acum, în retrospectivă.

Acum ştiu de ce unele zile au fost atât de grele pentru Buni, de ce îmi dădea la o parte perdelele de la fereastră, dar uita să spună „Trezirea, fată dragă!". Cum pregătea micul-dejun în tăcere, în loc să fredoneze melodia ei veselă – pentru că îi era groază să meargă la muncă şi era înspăimântată că domnul Grimthorpe avea s-o atace din nou. Îmi amintesc cum în unele seri, la cină, stătea în fața mea, cu o privire absentă, îşi plimba mâncarea prin farfurie, dar abia înghițea ceva, cu mintea, în mod clar, în altă parte.

Dar s-a adunat – bunica mea reuşea mereu să se adune –, căutând partea bună, concentrându-se pe aspectele

pozitive şi convingându-se că Grimthorpe era deja un alt om, că, odată ce va înceta să bea, nu o va mai ataca niciodată. Asta era bunica mea. Avea o capacitate infinită de a aprinde lumina speranței în întuneric. Şi în cea mai mare parte, i-a reuşit. Pe mine, una, cu siguranță m-a convins că totul era bine în micuța noastră lume închisă, că viitorul nostru era incredibil de luminos. Tot ce a făcut ea a fost în aşa fel încât nu doar să supraviețuiesc, ci să prosper. Abia acum ştiu cât de mult a suferit în tăcere, cum şi-a purtat singură povara.

Mă revăd cu ochii minții, sunt din nou doar o copilă. Buni şi cu mine stăm la vechea noastră masă din bucătărie, luând micul-dejun a doua zi după ce domnul Grimthorpe s-a transformat dintr-un bărbat într-un lup hămesit, chiar în fața ochilor mei. Îmi legăn picioarele înainte şi înapoi sub scaunul meu de bucătărie, aşa cum fac întotdeauna, dar nimic nu va mai fi la fel. Cel puțin atâta lucru înțeleg şi eu. De obicei, dimineața, îi arunc bunicii un val de întrebări copilăreşti, dilemele mele existențiale şi chestionare de genul „Ce-ai face dacă...?". Dar nu şi în ziua aceea.

Înghit cu greu fulgii de ovăz, dar când Buni îmi spune că e timpul să mergem la conacul Grimthorpe, nu mă mişc. Nu pot.

— Nu e corect, spun eu, şi este prima mențiune pe care o fac despre ceea ce am văzut în acel salon, apoi tac pentru o clipă. Buni, nu te poți întoarce acolo.

Nu ştiu cum să spun ceea ce vreau să spun, pentru că nu am cuvinte pentru ceea ce am văzut.

— Molly, azi e o nouă zi, zice ea şi sare de pe scaun atât de repede, încât picioarele lui scârțâie pe podea. Soarele străluceşte. Păsările ciripesc, îmi explică Buni, apoi duce bolurile neatinse la chiuvetă, întorcându-se cu spatele la mine. Îşi încleştează mâinile pe marginea blatului. Să mergem acum. E timpul.

Când se întoarce spre mine, zâmbeşte şi pot să jur că e un zâmbet autentic. L-a invocat dintr-un izvor lăuntric adânc, iar acum îl oferă ca pe un buchet de trandafiri proaspeți. Afişează cea mai curajoasă expresia cu putință, căci ce altceva ar putea face?

Întrebarea aceea retorică nu m-a lăsat să dorm cu o seară înainte. M-am întins trează în pat, cu pilota bunicii trasă până la gât. Am rămas cu privirile pierdute în întuneric şi am cugetat la opțiunile noastre. Un plan a prins contur în mintea mea. Deodată, am văzut limpede lucrurile. Ştiam ce trebuie să fac.

Bunica mi-a spus odată că uneori, în viața asta, trebuie să faci ceva greşit pentru a face ceva corect. Nu am uitat asta niciodată. A devenit un motto pentru mine.

În timp ce îmi legăn picioarele sub masă, m-am hotărât deja.

Azi este o altă zi. Soarele străluceşte. Păsările ciripesc. Am un plan şi nimic nu mă va împiedica să-l duc la bun sfârşit. Nimic.

•

Ajungem la timp la conac. Paznicul invizibil ne-a deschis poarta. Acum, Buni şi cu mine stăm pe potecă. Deodată, mă cuprinde îndoiala. Dacă nu o pot face?

Dacă nu e bine? Ce se întâmplă dacă fac o greşeală groaznică? Nu. N-am să iau seama la îndoieli. Trebuie să scăpăm de monstru. Trebuie să fugim de lup.

Nu i-am spus nimic lui Buni şi nu o voi face, dar îmi simt picioarele înțepenite încă dinainte de-a ajunge la uşa din față. Buni îmi pune o mână caldă pe braț. Picioarele mi se relaxează şi se mişcă. Împreună, urcăm restul potecii către conacul Grimthorpe.

Trandafirii care ne flanchează sunt toți trecuți de-acum, veştejiți, cu capetele plecate, cu florile ofilite. Jenkins se află pe potecă, măturând petalele sfărâmicioase şi adunându-le

într-o grămadă pe care o trânteşte în roabă. În aer pluteşte un nou miros, parfumul dulceag al uscăciunii.

— Bună dimineaţa, Flora, spune Jenkins, când trecem pe lângă el. Ce mai faceţi tu şi gâza asta mică în această zi frumoasă?

— Binişor, Jenkins, binişor, răspunde Buni.

— Sezonul trandafirilor s-a terminat, observă el, dar ne rămâne să ne gândim, ca întotdeauna, la anul viitor.

— Ceva de aşteptat cu nerăbdare, răspunde Buni.

— Cu toţii avem nevoie de asta, nu-i aşa?

Bunica încuviinţează din cap.

— Într-adevăr.

Ne continuăm drumul pe potecă, până ajungem la uşa din faţă. Apuc mandibula de alamă a leului şi bat de trei ori. Uşa masivă se deschide, iar doamna Grimthorpe ne face loc să intrăm. Eu şi Buni ne descălţăm, ne ştergem ca de obicei pantofii şi îi strecurăm în spaţiul din spate al vestibulului, în colţul întunecat rezervat personalului.

Doamna Grimthorpe începe imediat să vorbească.

— Astăzi este zi de spălat şi uscat. Flora, du-te sus şi adună toate rufele. Dar asta, repede. Sunt multe de făcut.

Buni tresare abia perceptibil. Este ceva ce nu aş fi băgat de seamă înainte, dar în ziua aceea văd.

— După ce ai adunat toate rufele murdare, du-le jos în pivniţă. Stai acolo şi supraveghează. Maşina de spălat a luat-o razna iar. Şi ai grijă cu înălbitorul. Ultima dată, ai folosit atât de mult, încât ai făcut o gaură într-una dintre cămăşile domnului Grimthorpe.

— Avea o pată, doamnă, spune Buni. Încercam s-o elimin.

— Chimizarea ei în neştire este singura cale? întreabă doamna Grimthorpe. Cu siguranţă orice servitoare cât de cât pricepută ştie şi alte metode.

— Da, doamnă, răspunde Buni.

— Copilă, poți citi sus, în bibliotecă, spune doamna Grimthorpe. Lustruieşti argintul după-amiază.

— Ar fi în regulă dacă aş citi în salon? întreb. Doar astăzi?

Doamna Grimthorpe ridică din sprâncene, apoi spune:

— Presupun că da, cu condiția să stai pe un singur scaun şi să nu atingi absolut nimic. Nu cureți şi nu lustruieşti nimic, înțelegeți? Ține-ți labele departe de comorile domnului Grimthorpe.

— Da, doamnă, spun eu.

— Pleacă atunci.

Bunica mă strânge uşor de braț, apoi o urmează pe doamna Grimthorpe pe coridorul principal, până în spatele conacului. Mă țin de balustradă pentru o clipă, căutându-mi echilibrul înainte de a urca scara principală, ca să-mi recuperez cartea.

Scârțâiturile şi gemetele podelei sună diferit astăzi, ca un avertisment. „Nu te duce. Nu urca la etaj". Mă îndrept spre primul palier şi mă uit pe fereastră. Iat-o, secretara personală a domnului Grimthorpe, cu eşarfa albastră şi mănuşile albastre, intrând pe uşa laterală a conacului, ca de obicei. Mă face să mă întreb: a trebuit şi ea să se apere de monstru?

Încep să urc următorul şir de trepte, apoi cotesc pe coridorul cu damasc, silindu-mi picioarele să înainteze spre bibliotecă. Mă opresc în prag, privind înăuntru. Lumina străluceşte prin crăpătura de sub uşa ascunsă a bibliotecii. Se revarsă pe podea. Aud, de cealaltă parte, târşâitul papucilor domnului Grimthorpe.

Intru în vârful picioarelor în bibliotecă, iau *Marile speranțe* şi plec la fel de liniştit cum am venit.

Cobor scara principală şi intru pe uşile franceze ale salonului; mă aşez pe un scaun cu spătar înalt, de un albastru regal, şi mă apuc să citesc în linişte.

Ţaca-ţaca-ţaca-ţac.

Sunetul începe exact când termin un capitol – ritmul familiar, zgomotul de fundal produs de secretara domnului Grimthorpe, care bate la maşină în vizuina ei secretă, undeva în măruntaiele conacului.

Aştept, prefăcându-mă că îmi citesc cartea, până o văd pe Buni trecând pe lângă uşile franceze deschise. Îmi zâmbeşte, apoi îşi continuă drumul. O ascult cum urcă treptele scârţâitoare. Câteva minute mai târziu, se întoarce cu doi saci mari de rufe în spate. Se opreşte o clipă în prag.

— Eşti bine? mă întreabă.

— Sunt bine, răspund. Dar tu?

— Perfect. Azi e o nouă zi.

Îşi duce povara grea pe hol, spre bucătărie. Ascult cum doamna Grimthorpe latră ordine către Buni, tăind în carne vie cu limba ei ascuţită ca briciul.

Aud uşa pivniţei deschizându-se şi *buf, buf, buf* când Buni împinge sacii grei de rufe în jos pe scări.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu poţi să faci un singur lucru cum trebuie? o ceartă doamna Grimthorpe. De ce nu duci sacii în braţe până jos?

Mustrarea ei răsună în toată casa.

Răspunsul lui Buni este acelaşi ca întotdeauna:

— Da, doamnă. Da, doamnă.

Câteva clipe mai târziu, doamna Grimthorpe bocăne cu tocurile pe coridor, spre salon. Apare în pragul uşilor franceze deschise, privindu-mă cu dispreţul ei familiar.

— Mă duc să-l instruiesc pe Jenkins cu privire la eliminarea corectă a trandafirilor uscaţi. Când au mană şi îi amesteci în compost, boala infectează întreaga grădină; nu că el ar şti asta. Servitorii din ziua de azi nu par să ştie absolut nimic.

— Da, doamnă, spun eu.

— Nu lipsesc mult. Şi ţine minte, continuă ea, arătând cu un deget osos spre mine, n-ai voie să atingi nimic.

Încuviinţez din cap. Ea se răsuceşte pe tocuri şi se îndreaptă spre uşa din faţă.

Rămân pe loc până aud uşa de la intrare trântindu-se în urma ei. Apoi închid cartea şi o aşez pe măsuţa laterală.

E timpul.

Mă îndrept spre şemineu şi stau în faţa lui, studiind oul Fabergé strălucitor. Este la fel de frumos ca în prima zi în care am dat cu ochii de el, delicat şi încântător, încrustat cu şiruri de pietre preţioase strălucitoare şi sprijinit pe piedestalul ornat, din aurul cel mai fin şi mai pur.

Ştiu că după ce voi face asta, va exista o nouă ruptură în timp, un nou *înainte* şi *după.* Dar asta nu mă opreşte. Nimic nu mă poate opri.

Întind mâna şi iau oul Fabergé. Greutatea lui este plăcută şi consistentă în mâinile mele. Mă reped înapoi la locul meu şi deschid *Marile speranţe,* ascunzând comoara în poală, în spatele cărţii, exact când o aud pe doamna Grimthorpe venind înapoi pe uşa din faţă.

•

— Flora! ţipă doamna Grimthorpe, pe tonul ei sfredelitor.

Au trecut ore de când am executat primul pas al planului. Sunt în pivniţa conacului Grimthorpe. Am coborât să folosesc toaleta pentru că, de data asta, Buni este acolo şi nu trebuie să înfrunt singură păianjenii.

— Flora! ţipă din nou doamna Grimthorpe, şi mai strident decât prima oară.

Asta poate însemna un singur lucru: l-a găsit.

Îmi şterg repede mâinile, apoi ies din toaleta înfricoşătoare.

Bunica împătureşte una dintre cămăşile albe ale domnului Grimthorpe. Îngheaţă în momentul în care aude al doilea ţipăt de piază rea de la etaj.

— Flora Grey! Mă auzi? Vino în bucătărie în momentul ăsta! Şi adu-o şi pe păcătoasa aia de nepoată-ta!

Bunica se uită la mine şi ridică din umeri. Ridic şi eu din umeri, fără să scot un cuvânt. Bunica o ia înainte pe scările umede ale pivniței. O urmez îndeaproape, ieşind în bucătărie, unde se află doamna Grimthorpe, pufnind şi pufăind, cu fața roşie, cu pupilele dilatate de furie.

— Veniți, spune ea, şi nu e o invitație, ci un ordin, în timp ce ne conduce în cămara pentru argintărie.

O urmăm înăuntru. Am lăsat pe masă toate articolele lustruite cu o zi înainte, bine organizate. Este plin de argintărie, gata pentru un banchet elegant care nu va avea loc niciodată.

Am lucrat zile în şir deja, astfel încât fiecare raft din spatele doamnei Grimthorpe să strălucească şi să sclipească, fiecare platou de argint, set de tacâmuri şi tavă lustruită la perfecție. Mi-a mai rămas doar un raft de argint de curățat. Păcat că nu voi putea duce treaba până la capăt. Dar asta este. Nu mai contează.

— Flora, spune doamna Grimthorpe. Chiar acum eram în salon şi voiam să mă asigur că maimuța asta a ta n-a atins nimic. Totul arăta în regulă, până când am observat un loc gol pe şemineu. Atunci mi-am dat seama că oul Fabergé dispăruse. L-am căutat peste tot. Apoi mi-a trecut prin cap să verific în cămara pentru argintărie. Şi ghici ce am găsit.

Doamna Grimthorpe se năpusteşte înainte şi deschide dulapul în care îmi depozitez mănuşile de cauciuc, ligheanul, şorțul zdrențuit şi urciorul cu soluție de leşie.

— Uite! spune doamna Grimthorpe. Uită-te numai la ce este înfăşurat în şorțul ei.

Buni îmi ridică şorțul şi scoate oul Fabergé din buzunarul zdrențuit din față. Se întoarce spre mine, cu ochii mari, cu gura deschisă, cu nedumerirea şi şocul întipărite pe chip.

— Avea de gând să-l fure, Flora! Era pe cale să-l scoată pe furiş din conac, drăcuşorul lacom, spune doamna Grimthorpe. În ziua de azi, nu poți avea încredere să laşi pe nimeni în casa ta. Fără loialitate. Fără limite. Fără morală.

— Dar, doamnă, e doar un copil, spune Buni. Sunt sigură că există o explicație.

— E pur şi simplu o hoață, asta este. Ar trebui s-o educi, să-i arăți ce-i bine şi ce-i rău. Dacă am învățat ceva până la anii mei, este că aşchia nu sare niciodată departe de trunchi. Dacă ea e hoață, ghici ce-mi spune asta despre tine.

— Nu. Vă înşelați în ultima parte, spun eu, înfruntând-o direct pe doamna Grimthorpe. Dar aveți dreptate cu restul. Am vrut să fur oul Fabergé. L-am luat şi aveam de gând să-l duc acasă. Dar a fost ideea mea. Buni nu are nimic de-a face cu asta. Ea nu ar face niciodată aşa ceva.

— Molly, cum ai putut? spune Buni. Ştiai că nu e bine.

— Ştiam. Şi totuşi am făcut-o.

— Vezi? strigă doamna Grimthorpe, scuipând printre dinți cuvintele. E complet lipsită de principii morale. Nu face deosebire între bine şi rău. Aveți hoția în sânge. Dacă nu sunteți hoațe, sunteți mincinoase, ca toate cele dinaintea voastră. Afară amândouă. Acum!

— Vă rog, nu faceți asta, spune Buni. Ştiți cât de greu este să găseşti un ajutor de încredere în zilele noastre.

— Afară! țipă doamna Grimthorpe, pe un ton care o face pe Buni să tresară.

Mă apucă de mână şi mă trage în grabă afară din cameră.

Doamna Grimthorpe ne urmăreşte prin bucătărie, de-a lungul coridorului, trecând pe lângă decorațiunile burgheze şi toaletele aurite, până ajungem la uşa din față. Doamna Grimthorpe deschide uşa vestibulului şi urmăreşte, spumegând, cum Buni bâjbâie să-şi găsească pantofii, iar eu fac acelaşi lucru.

Odată ce ne încălțăm, doamna Grimthorpe deschide larg uşa, apoi mă apucă de guler şi mă aruncă afară, cu Buni urmându-mă îndeaproape.

— Eşti o ruşine. Să nu mai vii niciodată aici, niciodată, auzi?

Ne întoarce spatele şi intră înapoi în casă, trântind uşa grea în urma ei.

Buni şi cu mine rămânem afară o clipă, prea uluite pentru a ne putea mişca. Jenkins e chiar acolo, pe alee, ținând încremenit de roaba lui şi privind neputincios. Buni mă ia de braț şi plecăm împreună, păşind, cred eu, pentru ultima oară pe poteca trandafirilor, către porțile conacului Grimthorpe.

— Nu-mi vine să cred, spune Buni când suntem la jumătatea drumului. Molly, de ce Dumnezeului ai face aşa ceva? De ce ai vrea să furi oul Fabergé?

Nu răspund pentru că acum nu mai contează.

Tot ce contează este că domnul Grimthorpe nu se va mai atinge niciodată de Buni.

22

Îl găsesc pe domnul Snow lucrând în biroul său. Intru direct şi spun:

— Domnule Snow, este necesară prezența dumneavoastră de urgență la Social. Deşi nu este o chestiune de viață şi de moarte, este, totuşi, o situație care necesită atenția dumneavoastră imediată.

— Ce fel de situație? întreabă el.

Am nevoie de un moment ca să-mi găsesc cuvintele, apoi spun:

— Controlul dăunătorilor. E un parazit în hotelul nostru. Şi nu unul obişnuit.

Asta îi atrage atenția. Închide dosarul la care lucrează, se ridică şi îşi rearanjează ochelarii, care, ca de obicei, i-au alunecat pe nas. I-o iau înainte şi ies din birou, iar el mă urmează grăbit pe coridoarele labirintice către Social.

Observă anomalia de îndată ce intră. Cheryl stă pe un scaun de bar, flancată de domnul Preston şi de Lily. Angela este în spatele barului.

— Nu mai lucrează nimeni în hotelul ăsta? întreabă domnul Snow. Sper că aveți un motiv serios.

— Îmi dau seama că arătăm ca începutul unui banc prost, răspunde Angela. Un portar şi două menajere intră într-un bar.

Domnul Snow oftează.

— Molly a spus ceva despre paraziți. Mai exact, cu ce avem de-a face de data asta? întreabă el.

— Cu ea, răspund, arătând cu degetul către Cheryl, fără să-mi mai pese de etichetă.

Domnul Snow se încruntă, confuz.

Angela îşi deschide laptopul şi expune fiecare dintre articolele lui Cheryl de pe KultureVulture.com. Pe măsură ce ochii domnului Snow devin din ce în ce mai mari în spatele ochelarilor săi cu ramă de baga, Cheryl rămâne impasibilă ca un cocoloş în sos, cu brațele încrucişate la piept şi cu o expresie sfidătoare.

Când Angela îşi încheie expunerea, domnul Snow se întoarce către Cheryl.

— Ai pus-o pe Lily să tragă alarma de incendiu? Şi ai luat obiectele din cutia aceea destinată Serenei? Tu eşti ăsta, cum îi zice... spune el, fluturând din mână către ecranul laptopului, Cosaşul Nemilos?

Ea ridică din umeri.

— Mă văd mai degrabă un antreprenor în domeniul reciclării. Apropo, salariile cameristelor sunt de mizerie. Ştiți

asta, nu? Şi când m-aţi retrogradat din postul de cameristă-şefă, mi-a scăzut şi salariul. La ce vă aşteptaţi?

— Ceea ce aştept, spune domnul Snow, este să nu înşeli, să nu jefuieşti şi să nu furi, mai ales de la propriii colegi.

— Ai forţat-o pe Lily să te ajute şi să te acopere, spun eu. Cum ai putut să faci aşa ceva?

— Ei, hai că asta-i bună, spune Cheryl. De câte ori te-am văzut furând borcănele de gem de pe tăvile lăsate de oaspeţi pe coridoare? Sau băgând în buzunar ciocolata care rămâne în camere după plecarea oaspeţilor?

— Ăsta nu e furt, spun eu. Aceste articole erau destinate coşului de gunoi şi am evitat risipa. Există o prevedere în sensul ăsta în *Ghidul şi manualul cameristei,* protestez eu.

— Tu şi nenorocitul tău de manual! Recunoaşte că eşti o căutătoare în gunoi, la fel ca mine.

Simt cum şira spinării îmi devine brusc rigidă. Îmi zvâcnesc venele la tâmple. Am fost numită în multe feluri de-a lungul vieţii mele, dar niciodată până acum nu m-am simţit atât de ofensată.

— De ce ţi-ai pus numele Cosaşul Nemilos? o întreabă Angela pe Cheryl. De ce tocmai numele ăsta?

— Pentru că sună bine. Se numeşte marketing.

— Poate că este mai sugestiv decât ţi-ai propus, spune domnul Preston.

— Sugestiv în ce privinţă? întreabă Cheryl.

— În privinţa crimei, spune Lily, cu voce puternică şi clară, cât se poate de diferită de glasul ei şoptit de dinainte.

Cheryl chicoteşte şi se plesneşte peste coapse.

— Acele substanţe chimice de curăţare pe care le iubiţi atât de mult probabil că vă prăjesc creierul. Poate că mai iau câte ceva de ici, de colo, dar nu sunt o ucigaşă.

— Mă bucur să aud asta, spune domnul Snow. Te rog, mai serveşte-te cu o brioşă, Cheryl, din partea casei. Se

ridică brusc, îşi scoate telefonul din buzunar şi alege un contact din agendă. Poți explica totul singură.

— Să explic? Ce vrei să spui? Tocmai am făcut-o, spune Cheryl.

— Sun la poliție. Îi telefonez doamnei detectiv Stark.

•

Douăzeci de minute mai târziu, o detectivă intră într-un bar. Se îndreaptă direct spre sursa rumorii, acolo unde trei cameriste, o barmaniță, un portar şi un manager de hotel se ceartă în legătură cu o carte în ediție princeps, scoasă la vânzare la o casă de amanet din zonă.

— Am vândut ceva ce-mi aparținea, dar tu ai vândut bunuri dobândite ilegal! Nu vezi diferența? o întreabă domnul Preston pe Cheryl.

— Dacă acea carte din cutie era atât de valoroasă, ar fi trebuit să fie închisă într-un seif, răspunde Cheryl. Trebuie să ai grijă în zilele noastre.

— Nu pot să cred aşa ceva, Cheryl. Pe bune? spune Angela.

Nişte agenți speciali, cu un aer familiar, îşi fac şi ei apariția, în urma detectivei Stark. Rămân la intrare s-o păzească, în timp ce Stark se opreşte în fața grupului adunat la bar. Lily, domnul Snow şi domnul Preston se ridică imediat de pe scaunele lor.

— Vă mulțumesc că ați venit atât de repede, doamna detectiv, spune domnul Snow.

— Chiar era nevoie? întreabă Cheryl. N-ar trebui să mă întorc la muncă?

— Nu pleci nicăieri, răspunde domnul Preston.

— Poate cineva de aici să-mi explice ce naiba se întâmplă? întreabă Stark.

Angela nu pierde timpul. Îşi pune laptopul în fața detectivei şi o ghidează prin dovezi, în timp ce Cheryl

rânjeşte pe scaunul de lângă ea, cu braţele încrucişate la piept.

— Toate articolele de pe site sunt legate de Grimthorpe, mai puţin unul, remarcă Angela. Sticluţele de whisky din minibar. Cheryl recunoaşte că ea este Cosaşul Nemilos. A livrat aproape întregul lot Grimthorpe de bunuri furate unui singur cumpărător.

Stark se întoarce spre Cheryl, fixând-o cu privirea pentru o clipă.

— De cât timp vinzi lucruri pe acest site? o întreabă.

— De când lucrează aici, răspunde Angela. Sau aşa se pare.

— Sticluţele de whisky din minibar, spune Stark. Ai spus că ăsta a fost ultimul lucru pe care l-a băut domnul Black înainte de a muri.

— Aşa a fost, răspunde Cheryl. Le-am luat de pe căruciorul de serviciu al lui Molly. Dar asta a fost cu ani în urmă.

— Ce alţi complici mai ai în hotel? Cineva de la bucătărie? Sau poate alte cameriste?

Stark se uită la mine şi la Lily şi, deşi îmi vine să ţip, am, măcar de data asta, înţelepciunea să-mi ţin gura.

— Glumeşti? spune Cheryl, în timp ce arată spre mine şi Lily. Astea n-ar cunoaşte o pepită de aur nici dacă le-ar lovi în frunte.

— A forţat-o pe Lily să-i fie complice la infracţiuni, spun eu.

— Eu n-am vrut s-o ajut, doamnă, spune Lily. Dar... dar... zice, dar glasul i se frânge.

— Continuă, zic eu. Vorbeşte.

— Dar am mare nevoie de slujba asta, continuă Lily. Şi nu speram că cineva mă va crede pe mine mai degrabă decât pe ea.

Cheryl e gata să spună ceva, dar se răzgândeşte. Buzele ei sunt atât de strânse, încât amintesc de orificiul încreţit din posteriorul unei pisici.

— Cartonaşele alea blurate, spune Stark, ce era scris pe ele, Cheryl?

— De unde să ştiu? Nu le-am citit cu atenţie. Părea ceva plictisitor, răspunde ea.

— Cine le-a cumpărat? întreabă Stark.

— Habar n-am, spune Cheryl. Am trimis totul la o căsuţă poştală chiar aici, în oraş. Clienţii mei preferă anonimatul. Nici măcar nu le ştiu numele adevărate.

— Nu păstrezi adresele cumpărătorilor?

— Ba da, dar sunt inutile. Nu le pot vinde.

— Incredibil cât de josnică e, mormăie domnul Preston ca pentru sine.

— Cheryl, o să-mi aduci datele acelei căsuţe poştale, cere Stark. O să verific adresa la secţie.

Cheryl ridică din umeri.

— Sigur, spune ea.

— Şi cu biletul de dragoste care-i povestea? întreabă detectiva Stark. Este, de asemenea, blurat. Presupun că nici pe ăsta nu l-ai citit.

— De fapt, acela era mai interesant, aşa că l-am citit, recunoaşte Cheryl. Dar erau doar dulcegării sentimentale. Suna ca un răvaş de amor de la 1900. Era semnat „Cel mai mare admirator al tău”. Bătrânul Grimthorpe se ţinea, evident, cu secretara lui personală. Vechea poveste. Boşorogul şi amanta tânără. Cam ca alde Black.

— Se înşală, spun eu. Acea notă nu a fost scrisă de domnul Grimthorpe.

Văd cum domnul Snow se face purpuriu la faţă.

— A fost scrisă de mine, confirmă domnul Snow. Am avut o oarecare... afecţiune pentru doamna Sharpe – pentru Serena – de când ne-a abordat acum câteva săptămâni

pentru organizarea unei conferințe de presă în ceainăria noastră. Biletul acela, cel pe care l-am pus în cutie... ei bine... recunosc că a fost o declarație a intențiilor mele romantice.

— Ai lăsat un bilet de dragoste şi în camera ei, nu-i aşa, domnule Snow? îl întreb.

— Alături de doisprezece trandafiri, adaugă detectiva Stark.

— Aşa e, răspunde el. Îşi scoate batista din buzunarul de la piept şi îşi şterge broboanele de transpirație care i-au apărut pe frunte. Serena este o tânără fermecătoare – inteligentă, întreprinzătoare şi elegantă. Nu-mi dau seama cum ți-ai putea închipui că ar fi amanta domnului Grimthorpe, Cheryl. Ea este întruchiparea frumuseții.

— Ei, Doamne! spune domnul Preston. Dragostea e oarbă.

— Dumneata erai într-o relație romantică cu doamna Sharpe? întreabă detectiva Stark.

— Doamne, nu! răspunde domnul Snow.

— Nu că n-ați fi încercat, adaugă Angela, discret.

Stark se întoarce către Lily.

— I-ai dat lui Cheryl exemplarul cu autograf al celei mai recente cărți a domnului Grimthorpe?

— Dacă i l-am dat? protestează Lily, cu bărbia ridicată. Mi l-a luat. A spus că l-aş putea primi înapoi după ce dovedeam că sunt o menajeră bună, curățând toate camerele, şi pe ale ei, şi pe ale mele, într-o singură tură.

— Este imposibil, spun eu. Nicio cameristă nu ar putea face asta vreodată.

— Exact, confirmă domnul Preston.

— Cartea care a fost în cutie. De ce nu este listată pe site? Şi unde este acum, Cheryl? întreabă Stark.

— Vândută, spune ea. Am dus-o la casa de amanet din josul străzii. Se plăteşte bine pentru cărțile vechi, chiar mai bine decât pe site.

Atunci îmi vine un gând. Brusc, văd totul limpede. Cheryl a luat toate obiectele pe care a putut să-şi pună mâinile murdare. Ea a luat cartonaşele cu notiţe de pe pupitru. Şi atunci, nu cumva a mai luat şi alte lucruri?

— Vasul cu miere şi linguriţa, spun eu. Cele care erau pe căruciorul cu ceai al domnului Grimthorpe, în ziua în care a murit. Tu le-ai luat, Cheryl? Linguriţa aceea a fost ultimul lucru care a atins buzele domnului Grimthorpe.

— Un vas cu miere şi o linguriţă? întreabă Cheryl. Nu ştiu nimic despre asta.

— Dacă minţi, o să ai şi mai multe probleme decât suma considerabilă pe care ai adunat-o deja, o avertizează Stark. Recunoaşte. Tu le-ai luat.

— Nu le-am luat, răspunde Cheryl. Dar linguriţa aceea chiar e o idee bună – „ultimul lucru care a atins buzele celebrului scriitor!" Succesul ar fi garantat. Vulturii iubesc prostiile astea. „Efemere unice", le numesc ei.

— Caietul Moleskine, continuă Stark. Ai blurat fotografiile multora dintre celelalte articole listate. De ce nu l-ai estompat şi pe acela?

— Pentru că nu era nimic de văzut, răspunde Cheryl. Era plin de prostii şi mâzgăleli. Pentru un scriitor celebru, e cam ciudat să nu existe nici măcar un singur cuvânt lizibil pe paginile alea.

Pe parcursul întregului schimb de replici, am rămas calmă şi liniştită, dar acum o fisură subţire ca un fir de păr îmi ameninţă stăpânirea de sine. Cum a fost posibil să nu-mi dau seama până acum? În adâncul fiinţei mele, se deschide o falie şi simt că se instalează vertijul. Revelaţia care mă încearcă este de o asemenea magnitudine, încât fac mari eforturi să rămân în poziţie verticală.

Simt o mână pe braţul meu – nu a domnului Preston, nu a domnului Snow. Lily mă ţine ferm, trăgându-mă lângă ea.

— Molly! îl aud pe domnul Preston strigându-mă.

— Ce naiba e în neregulă cu ea? întreabă detectiva Stark.

X-ul din ecuație, cheia lipsă – a fost acolo tot timpul, chiar în fața ochilor mei!

— Doamnă detectiv Stark, spun eu. Am de făcut o mărturisire. Este ceva ce trebuie să ştiți. L-am cunoscut pe domnul Grimthorpe când eram mică.

Detectivă scutură din cap.

— Şi? Ce legătură are asta?

Toți ochii sunt ațintiți asupra mea. Chipul lui Cheryl radiază de o bucurie malițioasă.

— Domnul Grimthorpe suferea de blocajul scriitorului, explic. Dovezile sunt chiar acolo, în caietul acela negru. Era perfect alfabetizat, dar nu putea scrie niciun cuvânt. Țin minte foarte clar – pe biroul lui de la conac erau teancuri întregi de caiete Moleskine despre care pretindea că ar conține primele ciorne ale romanelor sale. Erau exact ca cel pe care Cheryl l-a furat din cutie – cu monogramă pe copertă, dar pline de prostii şi mâzgăleli indescifrabile. Când eram mică, credeam că este un cod sau un limbaj secret. Dar nu era. Acum îmi dau seama.

— Ca de obicei, Molly, spui lucruri fără sens, comentează Stark.

— Nu înțelegeți? Caietul negru Moleskine este dovada unui motiv, spun eu. A fost un bun motiv pentru care cineva l-a vrut mort pe domnul Grimthorpe.

— Nici măcar eu nu ştiu unde vrei să ajungi, Molly, spune Angela.

— Nici eu, adaugă domnul Preston.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Molly, spune Stark. Spune odată ce vrei să spui!

— Motiv, spun eu. MOTIV. înțeles: scopul pentru care ucizi pe cineva. Domnul Grimthorpe nu şi-a scris cu mâna lui niciuna dintre cărțile sale. Altcineva a făcut-o.

23

Credeam că aşa ceva se întâmplă doar în filme, genul clasic alb-negru la care eu şi Buni obişnuiam să ne uităm împreună în serile de film din apartamentul nostru, ghemuite una lângă alta pe canapeaua ponosită. Dar acum ştiu că se poate întâmpla şi în realitate, că o frântură din trecutul tău poate să revină ca într-un montaj cinematografic, că viaţa îţi poate fulgera prin faţa ochilor, amintindu-ţi de tot ce ai trăit şi de tot ce te-a adus în momentul prezent, de tot ce te-a făcut ceea ce eşti.

Asta simt când îi dezvălui detectivei Stark adevărul despre acele două săptămâni fatidice pe care le-am petrecut lucrând alături de Buni la conacul Grimthorpe, lustruind argintăria, citind în bibliotecă şi împrietenindu-mă cu un om tulburat, un autor căruia i-am dat idei despre care nu aveam habar că-l vor face să scrie un blockbuster internaţional. Am retrăit toate acestea în versiunea Technicolor. Am revăzut din nou totul, cu ochi proaspeţi.

Domnul Snow a sugerat ca eu şi detectiva Stark să ne retragem în biroul lui pentru a vorbi în privat şi, de o oră încoace, aici ne aflăm. Stau pe un scaun vizavi de detectiva impunătoare, care m-a intimidat întotdeauna. Şi îi spun povestea vieţii mele.

Trebuie să recunosc că, pentru prima dată, Stark ascultă cu atenţie, cu răbdare. Pentru prima dată, îşi dă seama că sunt cu un pas înaintea ei, că ştiu lucruri pe care ea nu le cunoaşte. O văd străduindu-se să pună lucrurile cap la cap, să conecteze trecutul cu ceea ce s-a întâmplat recent – misterul nerezolvat al unui scriitor otrăvit în Regency Grand Hotel.

Buni obişnuia să spună că „poveştile sunt o modalitate de a te pune, pentru un timp, în pielea altcuiva”.

Avea dreptate. Fiecare basm dă o lecţie.

„Monstrul este întotdeauna real, doar că nu aşa cum credeai”.

„Niciun secret nu rămâne îngropat pentru totdeauna”.

„Servitoarea va fi răzbunată până la urmă”.

— *Ţaca-ţaca-ţaca-ţac,* îi spun detectivei Stark. Sunetul acela era mereu pe fundal, făcut de secretara sa personală când dactilografia. Domnul Grimthorpe scria de mână, dar nu l-am văzut niciodată decât mâzgălind în acele caiete negre cu monogramă. În copilărie, mi s-a spus că secretara lui personală bătea la maşină ceea ce scria el, iar eu am crezut. Dar acum nu mai cred că era adevărat.

— Tocmai ai spus că i-ai dat ideea pentru finalul celui mai mare roman al său, spune detectiva Stark. Soluția de leşie.

— Da. Asta a fost ideea mea, dar dacă altcineva i-ar fi dat restul poveştii, restul tuturor poveştilor lui? Poate că acea secretară era mai mult decât o dactilografă. Poate a fost...

— Scriitoarea din umbră? ghiceşte Stark.

— Da, răspund.

— O scriitoare din umbră lucrează în secret, în timp ce angajatorul impostor îşi asumă tot meritul şi toată faima, spune Stark.

— Şi se alege cu recompensele băneşti uluitoare, adaug eu. Asta nu ar genera nemulțumire? Nu ar fi acesta un motiv de răzbunare?

Detectiva Stark se ridică brusc. Dă ocol încăperii. Sunetul paşilor ei îmi trimite un fior pe şira spinării.

— Am întâlnit câțiva scriitori la viața mea, continuă ea. Cei care scriu cărți polițiste se consultă uneori cu mine. Vor să ştie dacă şi-au imaginat corect detaliile. Să spunem că acei scriitori ştiu foarte multe despre cum să ucizi pe cineva fără a lăsa urme. Întrebarea este: ar putea un scriitor – chiar şi unul din umbră – să-şi aplice cunoştințele pentru a comite o crimă adevărată? Şi dacă da, ar putea scăpa basma

curată? Detectiva se opreşte din marş. Molly, spune ea, cred că te-am subestimat.

— Ce vreți să spuneți?

— Nu înțeleg întotdeauna despre ce vorbeşti. Dar ai pus cap la cap o serie întreagă de indicii despre care nici măcar nu mi-am dat seama că sunt indicii. Am nevoie de ajutorul tău.

— De ajutorul meu? Cu ce?

— Trebuie să facem un drum.

Nu-mi pot imagina nimic mai terifiant în momentul ăsta decât ideea de a merge undeva, oriunde, cu detectiva Stark.

— Unde? întreb.

— La conacul Grimthorpe, desigur.

•

Acum mă aflu la marginea oraşului, într-o maşină de poliție condusă de detectiva Stark. Mă consolează cât de cât faptul că sunt aşezată pe scaunul pasagerului, şi nu dincolo de geamul antiglonț din spate. În timp ce mă îndrept spre un loc pe care nu credeam că îl voi mai vedea niciodată, mă simt ca în copilărie, doar că de data aceasta, nu sunt cu iubita mea bunică, ci cu detectiva intimidantă la volan, lângă mine. Mâinile îmi tremură. Mă țin de mânerul portierei, aşa cum am făcut-o cu mulți ani în urmă, într-un taxi, la prima mea vizită la conac.

Înainte de a porni la drum, Stark a sunat şi a vorbit cu un judecător. I-a explicat totul şi a solicitat un mandat de percheziție, al cărui colț se iţeşte acum din buzunarul interior al hainei ei negre.

— E departe de aici? întreabă Stark, în timp ce priveşte iscoditor drumul ce se aşterne în față.

— Nu. La numai cinci minute.

Stark confirmă din cap, apoi cercetează cu privirea conacele grandioase care se perindă pe lângă noi, în suburbia aglomerată, împădurită.

— Ai naibii, grangurii pădurilor, spune ea.

— Nici nu pot să visez la aşa ceva, zic eu.

După ultima curbă a drumului, se iveşte conacul Grimthorpe.

— Acela este. Acolo, sus.

Conacul monolitic, pe trei niveluri, îmi pare la fel de impunător ca atunci când eram mică şi l-am văzut pentru întâia oară, cu ferestrele sale cu rame negre, dispuse pe trei rânduri – chipul terifiant al unui păianjen cu opt ochi.

Detectiva conduce până la poarta din fier forjat. Vopseaua neagră se cojeşte, şi a început să se instaleze rugina. Turnul de veghe este la o aruncătură de băţ, ferestrele sale colorate ascunzând pe oricine se află înăuntru.

Detectiva Stark opreşte maşina. Ieşim amândouă şi ne apropiem de poartă.

Butoanele interfonului ascuns s-au decolorat şi au crăpat odată cu trecerea timpului.

— Trebuie să sun la paznic, spun eu. E în acel turn de veghe.

Stark pune o mână pe poartă şi o împinge. Se deschide uşor, cu un scârţâit.

— A, zic eu. S-au schimbat lucrurile.

Intru pe poartă, urmând-o pe detectivă.

Înaintăm pe aleea familiară, flancată de trandafiri roşii ca sângele. Bobocii încep să se deschidă şi emană un parfum ambroziac, hipnotic şi dulceag.

— Locul ăsta a cunoscut vremuri mai bune, spune Stark. Arată ca Fawlty Towers[5].

Conacul este în paragină – faţada s-a decolorat şi a crăpat. Trandafirii sunt singurii care par îngrijiţi.

---

[5] Hotel fictiv din sitcomul britanic cu acelaşi nume (1975-1979).

Ajungem la uşa impunătoare de la intrare, cu ciocănelul în formă de leu. Alama e şi ea înnegrită şi deteriorată. Ultima dată când am fost aici, Buni mă ținea de mână, în timp ce ne îndreptam spre această platformă din fața uşii. Amintirea îmi face inima să tresalte.

— Tu bați, eu vorbesc, spune detectiva Stark.

Apuc mandibula de leu şi bat de trei ori.

Se aude tropăit, târşâit de paşi, apoi mânerul se roteşte, şi uşa enormă se deschide. În prag stă un bărbat cu părul cărunt, cu ochi pătrunzători şi cu o centură de piele în jurul taliei, de care sunt agățate plantatoare, foarfece de grădină, cleşti şi bricege. S-a rotunjit cu vârsta, iar corpul lui nu mai arată ca un semn de exclamare, ci mai degrabă ca unul de întrebare. Dar chiar şi aşa, când îl privesc în ochi, îl recunosc pe omul care stă în fața mea.

— Jenkins? Tu eşti?

— Molly? Molly Gray?

— Îți aminteşti de mine!

— Sigur că da, răspunde el. Micul meu gândăcel. Fata cu argintăria, care lustruia totul la perfecție. O, dar asta a fost de mult. Era un loc întunecat pe atunci. Dar tu ai făcut totul să strălucească.

— Ai fost amabil cu mine, zic, deşi mi-a fost puțin frică de tine. Eram prea tânără ca să deosebesc oamenii buni de cei răi.

— Erai micuță şi drăgălaşă, plină de energie tinerească. Îmi plăcea să ascult poveştile fanteziste pe care le spuneai. Dar erai şi harnică. Bunica ta era atât de mândră de tine! Ce mai face ea? Flora?

— A murit, raportez concis.

— O, îmi pare atât de rău! Era o femeie tare cumsecade.

— Cea mai cumsecade, punctez eu.

— Şi eu care mă pregăteam să vorbesc, spune detectiva Stark, oftând.

Jenkins îşi îndreaptă atenţia către silueta impunătoare de pe platformă.

— Şi dumneavoastră sunteţi...?

— Detectiv Stark, răspunde ea. Mă ocup de investigarea morţii proprietarului. Mă întrebam cine a fost în conac zilele astea. M-am gândit să fac o vizită.

— Mă tem că momentan nu este nimeni altcineva aici în afară de mine, răspunde Jenkins. Aşteptăm să fie citit testamentul. Cred că proprietatea va fi scoasă la vânzare în curând. Sunt sigur că doamna Grimthorpe se răsuceşte în mormânt.

— Jenkins, pot să întreb cum a murit? intervin.

— Un accident vascular cerebral, acum cinci ani, răspunde Jenkins, imediat după ce a smuls un trandafir din grădina ei. După cum ştii, Molly, domnul Grimthorpe a fost întotdeauna un excentric, dar a devenit şi mai bizar după aceea. Mai paranoic. A spus că, fără soţia lui, secretele sale n-ar mai fi în siguranţă. Totuşi, nu s-a mai apucat niciodată de băut. I-a făcut o promisiune doamnei Grimthorpe şi s-a ţinut de ea. Bănuiesc că acesta este singurul mod în care i-a fost vreodată loial. Jenkins se opreşte şi se uită în jos, la o cutie de lângă picioarele lui. Este plină până la refuz cu argintărie pătată, bibelouri şi picturi. Fac curăţenie, spune el. Am primit ordine.

O priveşte pe Stark din cap până în picioare.

— Vasăzică... aveţi un mandat de percheziţie? o întreabă.

— Da, spune Stark. Am.

Îl scoate din haină, iar Jenkins îl priveşte pentru o clipă, înainte de a i-l da înapoi.

— Jenkins, te-ar deranja foarte tare dacă m-aş uita şi eu pe-aici? întreb. Ar însemna foarte mult pentru mine. Am amintiri atât de preţioase din locul ăsta!

— S-ar putea să fii singura persoană care are asemenea amintiri, spune el. Întorcându-se către Stark, o întreabă: V-ați dat seama deja... cine l-a otrăvit pe domnul Grimthorpe?

— Nu, răspunde Stark. Dar o să aflăm. E doar o chestiune de timp.

Jenkins încuviințează din cap, iar liniile adânci de pe chipul lui trasează o hartă a secretelor nemărturisite.

— Puteți intra, spune el. O să fiu în salon, la curățenie. Nu-i mai pasă nimănui de lucrurile vechi în ziua de azi. Schimbarea se apropie.

— Mulțumesc, Jenkins, spun în timp ce dă la o parte cutia cu obiecte de aruncat, permițându-ne să trecem.

Deasupra, cioburile candelabrului modernist sunt atât de înțesate de pânze de păianjen, încât întregul ansamblu arată de parcă ar fi fost recuperat din groapa de gunoi.

— Pe-aici, îi spun detectivei Stark şi o conduc pe scara principală.

Treptele scârțâie şi mai tare decât înainte, gemând şi trosnind la fiecare pas.

Ajungem în capul scării.

— După mine, spun, în timp ce înaintăm pe hol, unde luminile se aprind automat – cel puțin acolo unde funcționează becurile.

Tapetul de damasc de pe coridor este decolorat şi tern. Odată vedeam nişte ochi în modelul lui, dar acum nu-i mai văd. Au fost vreodată cu adevărat acolo, sau au existat doar în imaginația mea?

Trecem pe lângă dormitor după dormitor, toate uşile sunt deschise, dar draperiile sunt trase la fiecare fereastră.

— Ce îmbâcseală, observă detectiva Stark.

Pe fiecare colțişor, pe fiecare aplică de pe perete s-a depus un strat gros de murdărie şi praf.

— Conacul n-a mai avut servitoare de foarte mult timp, spun eu.

Mă întreb în sinea mea dacă Buni a fost ultima. Poate că doamna Grimthorpe n-a mai avut încredere în nimeni după ce a concediat-o. Ajungem în camera de la capătul holului. Mă apropii de fereastră, dau la o parte draperiile şi las lumina să pătrundă pe fereastra înaltă din podea până în tavan.

Camera asta nu mai este ce a fost odată. Cărţile sunt neglijate, un strat de praf acoperă fiecare cotor legat în piele. Detectiva Stark cercetează totul cu privirea – scara pe roţi, nimfa prăfuită care susţine un abajur murdar, rafturile care căptuşesc cei patru pereţi. Observă rapid anomalia, singura carte care iese din rând şi care nu este acoperită de praf – dicţionarul Oxford lucios, de pe al patrulea perete.

— Ăsta e? întreabă ea, arătând spre dicţionar.

— Da, spun eu. Uşa secretă, un portal către altă dimensiune.

Fac un pas înainte şi îl împing. Al patrulea perete se deschide, pentru a dezvălui camera de lucru a domnului Grimthorpe.

— Ia uite ce-i aici! exclamă Stark, cu o expresie de surpriză pe faţă.

Biroul lui este în acelaşi loc în care a fost întotdeauna. Pe el sunt stive de caiete Moleskine negre, cu monogramă, într-un echilibru precar. S-au înmulţit considerabil de când am fost ultima dată aici. Sunt maldăre întregi pe birou, ca şi înainte, dar acum sunt încă şi mai multe pe podea, unele dintre ele, înalte până la brâu. Camera este atât de plină de caiete, încât singurul spaţiu gol este o cărare îngustă către biroul domnului Grimthorpe şi o alta care duce la biblioteca de pe peretele opus.

— Uau! exclamă Stark. E nebunie curată. Grimthorpe era colecţionar compulsiv?

— Într-un fel, spun eu. Stăpân peste tot şi nimic.

Stark ridică un Moleskine, îl deschide cu prudență la o pagină oarecare, plină de prostii, şi aiureli, şi mâzgăleli de neînțeles.

— Indescifrabil. La fel ca cel pe care l-a vândut Cheryl, spune ea.

Verifică alte câteva caiete, iar eu fac la fel, deşi nu-mi place să-mi umplu mâinile de praf. Conținutul este exact aşa cum îmi amintesc – mâzgăleli şi tăieturi, nimic scris coerent, nici măcar un cod şi, cu siguranță, nici vorbă de vreun roman.

— Aici nu există nimic ce ar fi putut fi dactilografiat, spune Stark.

— Exact, răspund. Iar domnul Grimthorpe nu a scris niciodată. Secretara lui era cea care bătea mereu la maşină, nevăzută, în timp ce aceste caiete se înmulțeau, inutile.

Detectiva găseşte ceva pe biblioteca domnului Grimthorpe de pe peretele opus, o altă carte care iese în evidență, singura de pe raft care este curată – un al doilea dicționar Oxford. Se apropie şi apasă pe el. Un zid se deschide.

— Ce?! exclam. Nici măcar n-am observat că e acolo!

— Mă bucur că sunt şi eu bună la ceva, răspunde Stark.

Trece prin uşa îngustă într-un birou modern, de o curățenie impecabilă, de un alb strălucitor, într-un contrast extrem cu restul casei. Intru după ea. În colț, se află o scară în spirală care coboară către uşa laterală a conacului. Rafturile Ikea modulare se aliniază pe un perete şi în fiecare compartiment se află teancuri de manuscrise printate, perfect organizate şi legate cu benzi elastice. Există câte un compartiment pentru fiecare dintre cărțile anterioare ale domnului Grimthorpe, cu titlurile imprimate clar deasupra fiecărei stive, toate ordonate după anii de publicare, de la cea mai recentă, pe hârtie albă, curată, până la cel mai important bestseller al său, *Servitoarea de la conac, pe* hârtie îngălbenită de vreme.

— Astea par a fi romanele lui sub formă de manuscris, spune Stark, în timp ce se ghemuieşte pentru a arunca o privire mai atentă.

Se ridică şi se apropie de un birou simplu situat într-un colţ al camerei. Pe el se găsesc un laptop Mac roz-auriu, închis, o imprimantă într-o parte şi, în rest, nimic altceva.

Atunci o văd. Într-o nişă arcuită din spatele biroului stă o maşină de scris veche. Pe peretele de deasupra este o singură fotografie într-o ramă simplă, aurită. Mă apropii şi mă uit mai bine.

Ceea ce văd este o surpriză totală, dar, în anumite privinţe, totul are sens. Iat-o, femeia cu eşarfă şi mănuşi albastre, stând cu braţul în jurul unei fete tinere care îi seamănă leit.

— Ea e, spun eu. Doamna în albastru, fosta lui secretară personală. Când eram mică, venea aici în fiecare zi, pe intrarea laterală. Nu mi-am putut da seama niciodată unde era biroul ei, dar o auzeam scriind la maşină.

Stark se apropie şi se aplecă spre fotografie.

— Dar cine e copilul de lângă ea?

Din nou, mă prind înaintea detectivei Stark. Am adunat doi şi cu doi şi mi-a dat mult peste ceea ce m-am aşteptat.

— N-o recunoaşteţi? Uitaţi-vă cu atenţie.

Stark se încruntă.

— Dumnezeule! exclamă ea. Ea să fie?

— Da, răspund. Asemănarea este frapantă, nu-i aşa? Acea fetiţă, spun eu, este doamna Serena Sharpe.

24

— Ce frumos din partea voastră că aţi încălcat o proprietate! Vă rog să vă simţiţi ca acasă în timp ce cotrobăiţi prin biroul meu.

Detectiva Stark şi cu mine tresărim şi ne întoarcem. În prag stă doamna Serena Sharpe, cu cheile de la maşină clincănind într-o mână.

— Omul de jos ne-a lăsat să intrăm, explică Stark.

— Aşa am auzit. Pot să te întreb ce naibii faci în biroul meu?

— Am cunoscut-o pe mama dumitale, izbucnesc eu. Sau, mai precis, n-am cunoscut-o, dar am văzut-o aici când eram mică şi lucram alături de bunica mea. A fost secretara personală a domnului Grimthorpe. Această fotografie – dumneata eşti fiica ei, spun şi arăt spre poza de pe perete.

Doamna Sharpe oftează.

— Da. E mama mea. Şi ce-i cu asta?

— Nu ai menţionat asta până acum, spune detectiva Stark.

— Şi nu ai menţionat nici că mama dumitale este adevărata autoare a cărţilor domnului Grimthorpe, adaug eu.

Doamna Sharpe mă fixează cu privirea ei ca de sfinx. Apoi traversează camera cu paşi mari, postându-se în dreptul nişei care conţine maşina de scris a mamei sale. Pune un deget pe litera I.

— Cum ţi-ai dat seama? mă întreabă.

— Caietele Moleskine, spun eu. Sunt pline doar de mâzgălituri, şi totuşi... *ţaca-ţaca-ţac.* Mama dumitale scria mereu ceva. În fiecare zi.

Ea încuviinţează încet din cap.

— Doamna Grimthorpe a ales-o pentru discreţia ei, printre altele. Mama mea se pricepea să rămână în umbră şi excela în păstrarea secretelor. Doamna Sharpe se uită gânditoare la fotografia de pe perete. Grimthorpe nu a fost niciodată un scriitor, nu chiar. Pe vremuri, înainte de a intra în blocaj, venea cu comploturi şi intrigi scandaloase, pe care i le transmitea mamei mele, în lungi expuneri verbale. Ea îi

convertea nebunia în ceva sănătos, literar, în ceva care să captiveze. Era atât de bună la asta, încât l-a transformat într-un scriitor de bestsellere. Dar ea a fost întotdeauna adevărata magie din spatele cărților lui.

— Iar el a ținut-o secretă, spun eu.

— Da, confirmă doamna Sharpe. Doamna Grimthorpe știa adevărul, dar nimeni altcineva.

— De ce nu mi-ai spus nimic din toate astea înainte? întreabă Stark. Când am vorbit la secție, nu ai spus nimic despre mama ta și ai refuzat să spui vreun cuvânt despre anunțul pe care urma să-l facă domnul Grimthorpe.

Doamna Sharpe trece în spatele biroului și se așază pe scaunul ei imaculat.

— Nu v-am putut spune pentru că am semnat un contract, explică ea. Face semn către cele două scaune albe din fața ei. Vă rog, spune ea. Luați loc.

Detectivă Stark se conformează. Mă așez lângă ea.

Doamna Sharpe își împreunează mâinile și le pune pe birou.

— Știu de mulți ani că mama era scriitoarea lui din umbră. Am implorat-o să ceară o compensație corespunzătoare și o parte din redevențele lui J.D., dar era o mamă singură, îngrozită de șeful ei și de perspectiva pierderii unui loc de muncă stabil. Ea știa că merită mai mult, dar nu se putea decide niciodată să-i înfrunte pe el sau pe soția lui. Nu voia să le stârnească furia. Doamna Sharpe tace, în timp ce se uită, pe ușa deschisă, în biroul haotic al domnului Grimthorpe. Un om atât de cultivat, și totuși nu a fost în stare să scrie nicio carte acceptabilă. Era de-a dreptul nebun.

— Nebun și puternic, spun eu. Avea un mod de a te face să te simți special și totuși mic în același timp.

Doamna Sharpe face ochii mari.

— Exact aşa. Anul trecut, când mama a murit fără să primească vreo compensație adecvată pentru munca ei, furia mea a dat în clocot. Toată viața, a trudit. Zeci de ani fusese plătită cu salariul unei simple dactilografe. Frica a ținut-o tăcută, dar la mine asta n-a ținut. Am conceput un plan.

Eu şi detectiva Stark schimbăm o privire.

— Continuă, spune ea.

— Am renunțat la masterat şi am preluat funcția de secretară personală a domnului Grimthorpe. A fost încântat. Avea continuitate şi confidențialitate, totul într-o versiune mai tânără, mai frumoasă. A fost suficient de prost încât să creadă că şi eu aş putea scrie, dar nu am moştenit darul de povestitoare al mamei mele. Când şi-a dat seama şi a amenințat că mă concediază, i-am întors amenințările.

— Cu ce l-ai amenințat? întreabă detectiva Stark.

— I-am spus că o să-l dau în vileag pentru frauda pe care a comis-o, că o să spun lumii întregi că mama mea este adevărata autoare a cărților lui, spune ea, în timp ce face semn către rafturile pline cu manuscrise. L-am amenințat că-l dau în judecată pentru fiecare bănuț pe care l-a câştigat vreodată, dacă nu îndeplineşte condițiile.

— Care erau...? întreb.

— Să-mi plătească o sumă forfetară de cinci milioane de dolari şi sută la sută din redevențele sale viitoare pentru fiecare carte scrisă de mama mea.

— Adică toate, spune Stark.

— Da, răspunde doamna Sharpe.

— Cum a reacționat? întreb.

— Cu un calm glacial. Cred că ştia că o să vină şi clipa asta. Doamna Sharpe îşi pune mâinile pe laptopul închis din fața ei. A fost de acord cu termenii mei. Nici măcar nu a încercat să mă convingă să tac cu privire la contribuțiile mamei mele. În schimb, a avut câteva cereri proprii.

— Şi anume? vreau să ştiu.

— A insistat să anunțe el însuşi ştirea. Voia să controleze mesajul.

— De aici şi conferința de presă de la hotel, observă Stark.

— Da. Şi m-a pus să semnez un contract care prevedea că dacă las vreo informație să se scurgă înainte de marele eveniment, întreaga noastră înțelegere cade.

— Asta însemnând că nu te mai alegeai cu nimic, spune Stark.

— Asta însemnând că mamei mele nu i s-ar mai acorda nicio recunoaştere, răspunde doamna Sharpe, cu vocea ascuțită. De aceea nu am putut spune nimic când m-ați întrebat ce plănuise domnul Grimthorpe să anunțe la conferința de presă. N-am vrut să anulez contractul.

Doamna Sharpe tace, în timp ce scoate contractul dintr-un sertar cu dosare şi i-l înmânează lui Stark, care îl citeşte cu atenție, apoi încuviințează din cap.

— Şi acum ce se întâmplă? întreb. Din moment ce morții nu spun poveşti.

— Am consultat un avocat. Se pare că sunt puțin în dificultate, răspunde doamna Sharpe. Dacă dezvălui adevărul, înțelegerea cade, chiar şi după moartea lui.

— Vasăzică, să obții recunoaştere pentru mama ta înseamnă să renunți la toate câştigurile financiare? concluzionez.

— Corect, răspunde doamna Sharpe, cu un zâmbet care nu se prea reflectă şi în ochii ei de felină.

Detectiva Stark se ridică şi începe să se plimbe prin fața biroului doamnei Sharpe.

— Trebuie să-l fi urât, spune ea deodată.

— Încă îl urăsc, răspunde doamna Sharpe.

— Atunci permite-mi să te întreb: l-ai urât suficient încât să-l otrăveşti?

Doamna Sharpe râde, dar sunetul este slab şi subțire.

— N-ați înțeles nimic? Pentru mine, mort nu mai e bun de nimic.

— Nici viu nu prea era bun de nimic, subliniez.

Stark se uită la mine, cu buzele arcuite într-un zâmbet aproape imperceptibil.

— Cu siguranță, spune doamna Sharpe. L-am urât pe acel om cu fiecare părticică a ființei mele. A profitat de mama mea în toate modurile cu putință. S-a folosit de talentul ei şi l-a însuşit. A făcut şi alte lucruri.

— Ca de exemplu? întreabă Stark.

— I-a făcut avansuri nedorite mamei tale, apoi le-a folosit împotriva ei, spun eu.

Doamna Sharpe mă priveşte cu curiozitate.

— De unde ştii asta?

— Bunica mea, îi răspund. Acelaşi lucru i l-a făcut ei. Bănuiesc că a făcut asta cu tot personalul feminin, motiv pentru care doamna Grimthorpe a insistat să le aibă la conac doar pe aceste două femei de încredere. Şi prin „femei de încredere”, se înțelege că erau obligate să tacă.

— Bunica ta şi mama mea.

— Da, răspund.

— A scăpat toată viața basma curată, ba chiar a încercat să-mi facă şi mie acelaşi lucru, spune doamna Sharpe. Îți jur, l-am împins atât de tare de pe mine, încât aproape că l-am omorât. Un om atât de puternic şi totuşi atât de slab. Întotdeauna m-am gândit că va muri într-o zi, pentru că era atât de susceptibil să moară. Am aşteptat cu nerăbdare. Pur şi simplu nu mă aşteptam să moară fix într-o zi atât de nepotrivită.

Un cuvânt dintre cele pe care le-a rostit iese în evidență.

— Susceptibil, spun eu. De ce l-ai descrie pe domnul Grimthorpe ca fiind susceptibil să moară?

— Anii de alcoolism îşi spuneau cuvântul. Avea ficatul şi rinichii terminaţi, răspunde doamna Sharpe.

— Ceea ce explică de ce antigelul i-a pus capac atât de repede, adaugă detectiva Stark. Organele lui nu au putut procesa deloc otrava.

Chiar atunci, Jenkins apare în uşa biroului. Duce o tavă cu un ceainic aburind şi cu ceşti de porţelan pe care le recunosc de demult.

— Doamnă, v-am adus ceaiul. Nu eram sigur dacă doriţi ceşti şi pentru oaspeţii dumneavoastră.

— Oaspeţii mei? Tu eşti cel care i-a lăsat să intre, Jenkins, răspunde doamna Sharpe.

— Nu am prea avut de ales, spune el, evitându-i privirea. Oricum, am adus ceai pentru trei.

Pune tava pe biroul ei, îmi zâmbeşte, apoi se strecoară pe uşă afară.

Doamna Sharpe ridică ceainicul şi umple cele trei ceşti.

— Vă rog, serviţi-vă, ne îndeamnă.

— Eu o să-l beau simplu, spune Stark, în timp ce apucă o ceaşcă delicată, ce pare prea micuţă pentru mâinile ei mari. Nu prea sunt băutoare de ceai. Prefer cafeaua.

Iau şi eu de pe tavă o ceaşcă minunată de porţelan. Adaug o picătură de lapte şi amestec cu o linguriţă de argint pătată. Scoate un clinchet încântător în timp ce se ciocneşte de porţelanul fin, acelaşi sunet pe care îl face o linguriţă Regency Grand într-o ceaşcă de ceai Regency Grand.

Apoi, brusc, icnesc puternic şi aproape că vărs pe mine ceaiul fierbinte. Pun ceaşca şi linguriţa pe biroul doamnei Sharpe.

Inima începe să-mi bată nebuneşte. Totul se adună într-o clipă, fiecare piesă lipsă, fiecare variabilă se aşază la locul perfect. Mi se taie răsuflarea. Camera se înclină într-o parte.

— Doamnă detectiv Stark, spun eu. Trebuie să ajungem la hotel. Imediat!

— Abia am ajuns aici, răspunde ea. Şi mai am întrebări pentru doamna Sharpe.

— Nu! Nu mai sunt întrebări. N-avem timp. Trebuie să mergem la Regency Grand, fuga!

— Ce naiba se întâmplă, Molly? De ce te grăbeşti aşa dintr-odată? întreabă Stark.

— Pentru că nu doamna Sharpe l-a ucis pe domnul Grimthorpe. Şi ştiu exact cine a făcut-o.

25

Cu mult timp în urmă, Buni mi-a spus o poveste adevărată despre o servitoare, un şobolan şi o lingură. N-am uitat-o niciodată. O servitoare care lucrează într-un castel este acuzată pentru dispariția unei linguri de argint, dar ani mai târziu, acea lingură este găsită într-un cuib, lângă scheletul pietrificat al şobolanului care a furat-o.

La asta mă gândesc în timp ce stau lângă detectiva Stark, în maşina de poliție parcată. Suntem chiar la porțile conacului Grimthorpe şi țin în poală un ou încrustat cu pietre prețioase, cadou de despărțire de la Jenkins.

Tocmai am terminat de explicat detectivei, în detaliu, de ce trebuie să ne grăbim spre Regency Grand, l-am spus tot ce ştiu, tot ce îmi amintesc.

— Nu-mi vine să cred, spune ea, după ce am terminat de vorbit. Molly, cum naiba ai pus cap la cap toate astea?

— Detalii, răspund eu. Vi s-a mai spus că mă pricep foarte bine la detalii, dar nu ați crezut. S-ar putea să omit ceea ce credeți dumneavoastră că este evident, dar am fost mereu pe față la ceea ce alții ignoră. Suntem toți la fel, dar în moduri diferite, doamnă Stark. Bunica mea m-a învățat asta cu mult timp în urmă.

— Îmi pare rău... Regret că te-am... subestimat, spune Stark.

Parcă are un dop în gât, aşa de greu îi vine să scoată aceste câteva cuvinte.

— Majoritatea oamenilor mă subestimează, răspund eu. Dar asta nu contează acum. Trebuie să ne grăbim.

Detectiva Stark încuviinţează din cap şi porneşte maşina. Spatele meu este împins în scaun, în timp ce Stark accelerează şi se avântă în goană pe şosea.

— Apropo, spune ea, odată ce ne întindem la drum, de ce a insistat ciudatul ăla să iei vechitura asta stupidă?

Îşi mută privirea de la drum pentru o clipă la oul pătat din poala mea.

— Oul Fabergé? o întreb.

— Doar nu crezi că e chiar un Fabergé, nu-i aşa, Molly? Este un suvenir de la un magazin de doi bani.

— Frumuseţea este în ochiul privitorului, doamnă detectiv. Acest ou a însemnat foarte mult pentru mine când eram copil şi îl voi preţui. Trebuie să priviţi dincolo de suprafaţă pentru a vedea adevărata valoare în orice.

— Te referi la ou?

— La ce credeţi că mă refer?

Detectiva Stark nu răspunde, dar simt că viteza maşinii creşte. Porneşte luminile şi sirena, în timp ce gonim pe drumul spre Regency Grand.

Ajungem în timp record şi oprim cu scrâşnet de roţi în faţa treptelor cu covor roşu.

— Molly, ce se întâmplă? Eşti în regulă? mă întreabă domnul Preston când sar din maşină şi trec repede pe lângă el.

— Nu e timp! strig înapoi la el.

— Nu puteţi lăsa pur şi simplu o maşină de poliţie cu semnalele pornite în faţa intrării, îi strigă un valet detectivei Stark.

— Ba da, pot! răspunde ea, în timp ce amândouă intrăm în fugă pe uşa rotativă.

Alergăm la recepție, unde domnul Snow îi ajută pe oaspeți.

— MIEI-i au eliberat camerele? îl întreb.

— Molly, deranjezi, spune domnul Snow.

— Scuzele mele cele mai sincere pentru încălcarea protocolului față de oaspeți, spun eu, dar se întâmplă să fie o urgență.

— Ai auzit? intervine Stark. Când pleacă bezmeticele alea?

— Mâine, răspunde domnul Snow.

— Intrăm într-una dintre camerele lor. Imediat, anunță Stark.

— Nu puteți intra într-o cameră a hotelului fără un motiv serios, spune domnul Snow. Este o încălcare a vieții private.

— Camerista dumneavoastră tocmai a descoperit informații esențiale pentru caz. Are o informație de maxim interes, spune Stark.

Domnul Snow ridică puternic din sprâncene.

— În acest caz, urmați-mă, spune el.

Ne îndreptăm toți trei spre lift, urcăm în el şi facem în tăcere drumul până la etajul al patrulea. Uşile se deschid şi pătrundem în hol. Sunshine şi Lily sunt acolo, cu cărucioarele lor. Lui Sunshine îi pică fața în clipa în care ne vede. Lily rămâne, înghețată, pe loc.

— Molly, ce se întâmplă? întreabă Sunshine.

— N-am timp! spun eu, mărşăluind în spatele domnului Snow şi al detectivei Stark, spre Camera 404.

Ne oprim toți trei în fața uşii.

— Fă tu onorurile, mă invită domnul Snow.

— Molly, poartă-te normal, pur şi simplu, mă sfătuieşte detectiva Stark.

— Cu siguranță nu este punctul meu forte, îi răspund. Bat la uşă de trei ori. Curățenia! strig cu voce fermă, autoritară.

Aşteptăm, aplecându-ne urechile spre uşă.

Nimic. Niciun sunet.

— Liber, spune domnul Snow, în timp ce îşi scoate cardul universal şi deschide uşa.

Intrăm şi ne uităm în jur.

— Asta e camera, cu siguranță, spun eu.

S-a făcut curățenie recent – patul perfect aranjat, cearşaful bine strâns la colțuri, ca la spital – şi totuşi fiecare centimetru pătrat dincolo de pat este ocupat cu rămăşițe de tot felul. Cutii de carton pline cu dosare acoperă podeaua, fiecare fiind etichetată GRIMTHORPE, urmat de un număr. O valiză stă deschisă lângă fereastră, cu hainele îngrămădite în dezordine, toate pline de păr de pisică.

Domnul Snow îşi acoperă nasul.

— Dezgustător, spune Stark. Zici că stă un şobolan aici. Cameristele nu curăță camera asta în fiecare zi?

— Ba da, spun eu. Dar nu putem face o curățenie temeinică până când nu pleacă oaspetele. În camerele ocupate, cameristele pot curăța doar suprafețele libere.

Mă îndrept spre minibarul de lângă fereastră. Este exact aşa cum îmi amintesc: deasupra minibarului se află îngrămădite diferite sticle miniaturale de şampon Regency Grand, lângă diverse pachete de gustări, toate lăsate deschise, cu conținutul vărsându-se pe podea – cereale pe jumătate mâncate, un pachet de biscuiți desfăcut şi un borcan mare cu unt de arahide.

Detectiva Stark se apropie de biroul aflat vizavi de pat: o harababură de hârtii, dosare, blocnotesuri, cărți şi chitanțe mototolite.

— Molly, verifică ăsta, spune Stark.

Mă duc lângă ea, în dreptul biroului, unde îmi arată un caiet Moleskine negru, cu monograma JDG. Alături de el se află un alt caiet negru, dar cu o monogramă diferită: BB.

Sunt obişnuită să ating obiectele personale ale oamenilor din camerele lor, dar mi se pare ciudat când iau caietul Moleskine al lui Beulah, nu ca să-l aranjez, ci ca să mă uit în el. Pe pagină este scris titlul: „Întâlniri apropiate", iar după aceea, însemnările sub formă de listă pe puncte se înşiră pagină după pagină, după pagină.

— Este un registru, îi spun detectivei Stark, în timp ce domnul Snow îl priveşte şi el.

— Aşa este, exclamă Stark. E consemnată fiecare încercare de a se întâlni cu domnul Grimthorpe.

Răsfoiesc paginile datate, care duc înapoi, cu ani în urmă. Citesc la întâmplare:

- Pliant trimis prin poştă pentru a-l familiariza cu grupul MIEI: FĂRĂ RĂSPUNS.
- Trimis un e-mail pe site-ul web, declarându-mă fanul său numărul unu: FĂRĂ RĂSPUNS.
- Aflat numărul de telefon privat şi adresa de domiciliu. Lăsat pe mesageria vocală informații de contact: FĂRĂ RĂSPUNS.
- Trimis prin poştă recomandată a V-a cerere de a fi biograful său oficial: FĂRĂ RĂSPUNS.

Trec la cele mai recente intrări din registru:

- Strecurat pe sub uşa camerei de la hotel un bilet care sugerează o cină la Social: FĂRĂ RĂSPUNS.
- Aşteptat J.D. la uşa camerei sale de la Regency Grand: LOCALIZAT!
- Solicitat negarea unor fapte noi, tulburătoare: REFUZAT.

- Solicitat permisiunea de a fi biograf oficial: RESPINS.
- Solicitat permisiunea de a intra în camera lui: TRÂNTIT UŞA ÎN NAS.

— Ce dată are ultima intrare? întreabă Stark.

— Cu o zi înainte de conferința de presă, răspund.

Schimb o privire cu detectiva.

— Nu văd cum ne ajută asta, spune domnul Snow, clătinând din cap.

— Eu văd. Am nevoie de Lily.

Pun caietul jos şi mă reped pe hol. Căruciorul ei propteşte o uşă deschisă la celălalt capăt al coridorului. O găsesc înăuntru, aspirând covorul în linii care seamănă cu cele ale unei grădini Zen.

— Lily! strig, dar nu mă aude.

Îi opresc aspiratorul.

— Lily! repet.

Ea țipă şi sare în spate, într-un colț întunecat de lângă pat.

— E în regulă, spun eu. Nu ai probleme. Dar am nevoie să vii cu mine chiar acum.

Nu pierd o clipă, o apuc de mână şi o trag repede afară din cameră, pe coridor, până în camera 404, unde aşteaptă domnul Snow şi detectiva Stark.

Cu răsuflarea tăiată, mă opresc în fața detectivei, cu Lily lângă mine.

— Lily, o întreb, îți aminteşti când făceam curățenie, acum câteva zile, chiar în camera asta?

Ea confirmă din cap.

— Şi îți aminteşti în ce stare era camera asta?

Ea încuviințează iarăşi din cap.

— Este întotdeauna mizerie. Şi e greu de dereticat printre toate gunoaiele astea. Aşa a fost în fiecare zi în care am încercat să fac curățenie.

— Exact, răspund. Şi îţi aminteşti cum râdeam de toate sticluţele de şampon şi cum era mâncare peste tot, ca acum – cutii de cereale şi biscuiţi pe jumătate mâncaţi, şi borcanul acela mare de unt de arahide, chiar acolo?

Lily aprobă din cap.

— Da. La fel e şi acum.

— Nu chiar, spun eu. În ziua aceea, era ceva diferit la borcanul cu unt de arahide.

— Era deschis şi avea o linguriţă în el, spune ea.

— Exact! Am scos linguriţa şi am pus capacul, întrebându-mă cine ar lăsa un borcan deschis în felul ăla, cu o linguriţă ieşind din el. Am spălat linguriţa, când mi-am dat seama că nu era o linguriţă de argint de la Regency Grand, ci una obişnuită de inox, de jos, de la Social. Îţi aminteşti?

Lily aprobă din cap.

— Da, îmi amintesc. Am întrebat dacă ar trebui s-o returnez la restaurant, iar tu ai spus că nu, dacă oaspetele o foloseşte, e bine să i-o laşi în cameră.

— Exact! Şi am pus linguriţa aceea de inox pe minibar, chiar lângă borcanul cu unt de arahide, răspund. Dar acum nu mai e acolo. A dispărut. Lily, ai făcut curăţenie în camera asta azi?

— Cât am putut, spune ea. Nu e niciodată uşor.

— Şi ai văzut cumva linguriţa aia?

Lily se uită de la mine la domnul Snow, după care la detectiva Stark. Apoi confirmă din cap.

— Unde?

Arată spre noptieră, apoi se apropie de ea.

— E chiar acolo, spune ea. Lângă lampă.

Mă reped la noptieră. Iată – aceeaşi linguriţă obişnuită, din oţel inoxidabil.

— Asta e, spun eu.

Detectiva şi domnul Snow se apropie. Stark se uită la ea, apoi se aplecă în față şi deschide sertarul noptierei. Înăuntru, ascuns într-o cutie deschisă, căptuşită cu satin roşu, se află un vas de argint, cu sigla Regency Grand, pentru miere.

— O, nu! spune Lily în momentul în care îl observă. Am spălat noptiera. Era toată unsă şi lipicioasă, spune ea. Am şters-o bine, exact aşa cum m-ai învățat, Molly – curățenia serioasă face viața mai frumoasă. N-am ştiut. N-am ştiut ce era în sertar!

— Nu-ți face griji, îi spun. Ai făcut totul aşa cum trebuia.

Detectivei Stark i-a căzut fața şi a făcut ochii cât cepele.

— Deci ucigaşul a păstrat arma. A pus-o într-o cutie căptuşită cu satin. Acesta este oficial cel mai ciudat trofeu pe care l-am văzut vreodată, spune ea. Se întoarce spre mine. Molly, am ştiut din capul locului fapta. Şi locul.

— Crimă. În ceainărie, răspund.

— Acum avem un motiv, adaugă detectiva Stark.

— Răzbunare, spun eu. Răzbunare pentru respingere.

— Mă tem că nu înțeleg, spune domnul Snow. Cum naiba ai dedus că ocupanta acestei camere se face vinovată de crimă? Tot ce ai descoperit este o piesă de argint pe care un oaspete încerca să o fure.

— Aici vă înşelați, domnule Snow, spune detectiva Stark. Am găsit arma crimei. Este chiar aici.

— Dar nu-i nimic altceva decât un vas cu miere şi o lingură obişnuită.

Detectiva Stark se întinde şi scoate batista din buzunarul de la piept al domnului Snow.

— Permiteți?

Domnul Snow ridică din umeri şi îşi potriveşte ochelarii pe nas.

Detectiva Stark desface batista, apoi scoate cu grijă capacul de argint al vasului cu miere, fără să-l atingă

absolut deloc cu degetele. Un miros dulce, de ars umple instantaneu camera.

— Miroase ciudat. Nici într-un caz a miere, spune domnul Snow. Şi nici nu are culoarea potrivită.

— Pentru că nu e miere simplă, spun eu.

— Atunci ce este? întreabă domnul Snow, în timp ce îşi mută privirea de la mine la detectivă şi înapoi.

— Miere amestecată cu un alt ingredient, explic.

— Cu ce?

— Antigel de uz casnic, spune detectiva Stark.

26

Când eram mică, mă uitam cu Buni la *Columbo,* stând amândouă ghemuite pe canapea. Lui Buni îi plăcea când criminalul începea să mintă.

— Nu-ți miroase, Molly? m-a întrebat odată.

— Nu-mi miroase nimic, i-am răspuns.

— Simt mirosul de şobolan! a exclamat ea, pe tonul acela melodios.

— Trebuie să-l prindem în capcană, repede!

Eram profund îngrijorată că o nouă năpastă se abătuse asupra apartamentului nostru.

— Nu vorbesc la propriu, Molly. Mă refer la criminala din film. Urmăreşte-i comportamentul. Vezi cum minte? Cum încearcă să acopere totul?

Privirea nesigură. Detaliile pe care le tot schimbă. Dorința de a păstra secretul, concurând cu marea nevoie de recunoaştere a geniului său criminal.

— Da, am spus. Acum îmi dau seama.

— Priveşte ce face Columbo în continuare, a răspuns Buni. Priveşte cum atrage şobolanul afară din cuibul lui.

— Cum? am întrebat.

— Prin cuvinte. Îi întinde capcana.

Această amintire îmi dă o idee cu privire la ce aveam de făcut în continuare.

Stăm toți patru lângă recepție – domnul Snow, Lily, detectivă Stark şi eu. Am părăsit camera 404. Detectivă Stark tocmai a pus trei dintre agenții ei speciali să asigure probele din interior.

— Beulah nu este în cameră, dar probabil că stă la pândă prin apropiere, spun eu.

— Important este să o luăm prin surprindere, e de părere detectivă Stark.

— Cum? întreabă Lily.

— Întindem capcana, sugerez. Anunțăm un seminar gratuit despre domnul Grimthorpe.

— Inteligent, spune detectivă Stark.

Nu pot să cred că a spus acel cuvânt, şi mai cu seamă referindu-se la mine.

— Putem planifica asta pentru mâine, propune domnul Snow.

— Nu. O facem acum, spune Stark. De fapt, *dumneata* ai să te ocupi de asta, domnule Snow. Faci anunțul prin stația hotelului, imediat.

Pe fruntea domnului Snow se adună broboane de sudoare.

— Nu putem crea un seminar din senin. Planificarea evenimentelor necesită timp.

— Nu cer şervete şi apetitivele alea blestemate, spune Stark. Doar fă anunțul. Şi cât mai repede.

Domnul Snow se duce în spatele recepției, porneşte microfonul şi vorbeşte.

— În atenția tuturor oaspeților hotelului Regency Grand. Acesta este un anunț special pentru fanii lui J.D. Grimthorpe. Un seminar gratuit despre viața şi vremurile celebrului autor va avea loc în ceainăria hotelului... Face o

pauză, acoperind microfonul cu mâna. Când? îi şopteşte lui Stark.

— Acum! şopteşte ea.

— ... în cinci minute, spune el în microfon. Vom servi ceai. Şi apetitive. De asemenea, evenimentul va fi onorat de un invitat special.

Opreşte microfonul şi părăseşte pupitrul, în timp ce ochii întrebători ai funcționarilor de la recepție îi urmăresc fiecare mişcare.

— Invitat special? îl întreb, când se întoarce lângă mine.

— Nu puteam să spun, pur şi simplu, „o detectivă”, nu-i aşa? explică el.

— Ați promis ceai, îi spune Lily domnului Snow.

— Şi apetitive, adaug eu.

— Aoleu! Aşa am făcut. Lily, te rog, transmite la bucătărie. Şi cere-i ajutorul Angelei.

Lily aleargă spre Social. Sunt pe cale s-o urmez, dar detectiva Stark mă reține.

— Molly, rămâi cu mine. Priveşti şi asculți. Dacă vezi ceva ce mie îmi scapă, să-mi spui, bine?

— Foarte bine, răspund.

Se întoarce şi iese cu paşi mari din lobby, străbătând coridorul, spre intrarea în ceainăria hotelului Regency. Domnul Snow şi cu mine mergem în urma ei.

Ajungem la fix. Din partea cealaltă soseşte un grup familiar de doamne – zece, cu aproximație – conduse de o femeie înaltă, cu părul creț, care poartă stegulețul ei roşu.

— Suntem aici pentru seminarul gratuit, anunță Gladys, lidera grupului de MIEL Cine este invitatul special? îl întreabă ea pe domnul Snow. Serena Sharpe?

— S-a strecurat o greşeală în acel anunț, spune detectiva Stark. Oaspetele de seamă pe care îl căutăm este fanul numărul unu al domnului Grimthorpe. Ştiți unde ar putea fi?

Un curent electric străbate grupul. Mâinile zboară în sus şi diverse membre fac câte un pas înainte.

— Eu! Eu sunt fanul lui numărul unu!

— Nu, nu ea. Eu!

— Eu! Aici!

— Sunt aici!

Se împing tot mai în față. Domnul Snow îşi întinde brațele pentru a le împiedica să ia cu asalt ceainăria.

— Vă rog! strig eu, cu cea mai fermă şi mai autoritară voce de cameristă. Nu poate exista decât un singur fan numărul unu.

— Dumneata, spune detectiva Stark, arătând spre femeia care ne e deja familiară şi care poartă un pulover maro lălâu, plin de păr de pisică. Ne-am întâlnit chiar aici acum câteva zile. Sunteți biografa oficială a domnului Grimthorpe, nu?

— Neoficială, o corectează Gladys, în timp ce îşi flutură steagul.

— Nu numai că eşti fanul său numărul unu, îi spun lui Beulah, eşti şi cea mai importantă expertă din lume în privința domnului Grimthorpe, nu-i aşa?

— Există mulți alți MIEI la fel de buni cunoscători ca Beulah, pufneşte Gladys.

— Corect! se aude o voce mică din mijlocul grupului. Este Birdy, pe care părul ei fucsia o deosebeşte de celelalte membre ale grupului. Stă pe vârfuri, ca să se facă văzută. Eu sunt fanul lui numărul unu. Cu mine vreți să vorbiți, insistă ea.

— Sunt sigură că nu, spune detectiva Stark. Acum, dacă ne scuzați, ținem o audiență privată cu biografa lui J.D. Grimthorpe.

— Urmăriți o pistă? strigă o voce dintre MIEL L-ați găsit pe ucigaşul lui J.D?

— Mă tem că nu, spune detectiva Stark. Suntem nedumeriți, spune ea. Nu-i aşa, doamnă detectiv? Stark se uită la mine. Doamnă detectiv? spune ea din nou.

— Nu sunt detectivă, răspund eu.

— Eşti mai bună decât mulți detectivi cu care am lucrat, insistă Stark. Se întoarce spre Beulah. Chiar ne-ar putea folosi ajutorul dumneavoastră, doamnă, ca o adevărată cunoscătoare a lui Grimthorpe.

Beulah se îndreaptă de spate, cu un aer demn, şi îşi netezeşte puloverul.

— Mulțumesc tuturor, spun eu. Am găsit experta de care aveam nevoie. Acum să trecem mai departe.

Domnul Snow îndreaptă politicos grupul MIEI spre lobby, în timp ce detectiva Stark o conduce pe Beulah spre ceainărie. Intru şi eu şi mă îndrept spre masa din centrul scenei, la care s-au aşezat. Trag un scaun şi mă aşez în fața lor.

Mă aştept ca Stark să lanseze o versiune a discursului tipic: „Eşti arestată pentru uciderea lui J.D. Grimthorpe...", dar nu face asta. Face cu totul altceva.

— Ce onoare să vorbesc în privat cu o expertă ca dumneavoastră, spune ea. Când v-am întâlnit împreună cu detectiva Gray zilele trecute, ne-am dat seama imediat că suntem în prezența unei excelente biografe literare.

Beulah începe să roşească.

— Rareori primesc recunoaşterea pe care o merit, chiar şi din partea grupului MIEI. Ce frumos e să fii recunoscut! spune ea.

— Desigur, răspunde Stark. Şi îmi pare rău că v-am târât aici cu pretexte false, dar avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Se pare că există un circuit organizat de corupție la Regency Grand Hotel şi, deşi ştim că nu sunteți implicată în niciun fel, avem motive să credem că

dumneavoastră, în calitate de fan numărul unu şi biografă a domnului Grimthorpe, ne puteți ajuta. Molly, spune-i tu.

— Să-i spun ce? întreb eu, total confuză.

— Despre site, mă lămureşte Stark.

— Corect, reacționez eu. Cineva vinde obiecte de colecție Grimthorpe furate, pe un site web popular. Detectiva Stark a fost chemată... adică *noi* am fost chemate să investigăm şi acea infracțiune.

— Din câte ştiu eu, cumpărarea de pe site nu este o infracțiune, spune Beulah.

— Îl investigăm pe vânzător, nu pe cumpărător, explică Stark. Oricine ar fi acel cumpărător, e cu adevărat inteligent. Foarte întreprinzător.

Beulah îşi ridică mâinile.

— M-ați prins! Eu sunt cumpărătorul inteligent. Am cumpărat întreaga colecție Grimthorpe de îndată ce au apărut ofertele pe site. Am presupus că bunurile erau obținute în mod legal, nu printr-o infracțiune. Desigur, am vrut să-i protejez moştenirea.

— Normal, spun.

Detectiva Stark mă înghionteşte pe sub masă.

— Spune-mi, intervine Stark. Având în vedere abilitățile dumneavoastră superioare în domeniul cercetării, de ce nu sunteți biografa autorizată a domnului Grimthorpe?

Beulah îşi culege câteva fire de păr de pe pulover.

— Habar n-am, răspunde ea. Dar nu mai contează. E mort. Pot să scriu ce vreau despre el. Ceea ce o să şi fac.

— Eu, una, aştept cu nerăbdare să citesc biografia domnului Grimthorpe, zic. Cu siguranță, va fi cât se poate de edificatoare.

— O, va fi. Ştiați că fac cercetări în privința lui de vreo douăzeci de ani? Mi-am dedicat o mare parte din viață acestui om, iar eforturile mele au fost subapreciate. Întotdeauna am crezut că biografia mea va fi una

măgulitoare. Se apropie şi îşi coboară vocea. Dar să spunem doar că dovezile recente sugerează că acest om nu era ceea ce părea.

— Fascinant! apreciază Stark.

— Spune-ne mai multe, adaug eu.

Beulah îşi pune mâinile împreunate pe masă.

— Dacă vă spun, trebuie să mă asiguraţi că niciuna dintre cercetările mele nu va fi folosită într-o biografie neautorizată sau diseminată public în vreun fel. Cartea mea trebuie să fie prima scoasă pe piaţă. Îmi va consolida locul de cel mai important biograf literar al vremurilor noastre. Numele meu va dăinui pe rafturile bibliotecilor *in perpetuum.*

— Remarcabil! exclam eu.

Ceea ce nu spun este că folosirea expresiei latineşti o oglindeşte cu precizie pe cea a domnului Grimthorpe.

— N-o să vă furăm cercetările, spune detectiva Stark. Şi să ştiţi, am un sentiment ciudat că aveţi dreptate. Beulah Barnes este un nume care va rămâne în istorie, zice Stark, cu un zâmbet fals. Acum, să revenim la acele articole Grimthorpe, spune ea.

— Le-am cumpărat cinstit, răspunde Beulah. Şi îmi pare rău, nu ştiu nimic despre vânzător, dacă la asta vreţi să ajungeţi. Dar acum sunt mândra proprietară a unui Grimthorpe Moleskine original, cu monogramă, printre alte obiecte valoroase. Ani de zile, membrele grupului MIEI au fost sigure că aceste caiete ale lui dovedesc că şi-a scris de mână primele ciorne. Ca în majoritatea aspectelor, s-au înşelat.

— S-au înşelat? se miră Stark.

— Nu făcea decât să mâzgălească în ele, explică Beulah.

— Asta nu pare atât de incriminator, spun eu. De ce s-a schimbat atât de mult părerea dumitale despre omul ăsta?

— Din cauza altor dovezi. Biletul de dragoste, de exemplu.

— Bilet de dragoste? repet.

— J.D. avea o aventură cu acea tânără şi drăguță secretară a lui, Serena Sharpe, spune Beulah.

— N-avea, răspund, dar simt un alt ghiont pe sub masă.

— Molly are dreptate, adaugă detectiva Stark. Se pare că acel bilet a fost scris de altcineva din acest hotel.

— Uite, nu fiecare articol KultureVulture are o proveniență clară, dar permiteți-mi să vă asigur că J.D. a fost un impostor, spune Beulah. Cartonaşele lui cu notițe din ziua marelui eveniment o dovedesc.

— Deci ai cartonaşele lui?

— Da, spune Beulah. Le-am cumpărat împreună cu tot restul.

— Ştiați că investigăm un omor, dar nu v-a trecut prin gând să predați acele cartonaşe? întreabă Stark.

Beulah pufneşte disprețuitor.

— Halal investigație! Nu ştiți nimic despre individ. J.D. Grimthorpe avea un dulap plin de secrete.

— Secrete? se miră Stark. Cum ar fi?

— Ştiați că, la un moment dat în viața lui, a fost un alcoolic cu accese de furie? Am dat de angajații care lucrau pentru el – paznici, grădinari şi o menajeră. Toți au fost concediați. Potrivit menajerei, soția lui J.D. era o tirană, iar el însuşi nu era cine părea să fie. Menajera l-a acuzat că s-a dat la ea, apoi a fost concediată pentru că a vorbit. Totuşi, pe mine nu a îndrăznit să pună mâna.

Beulah îşi mai culege câteva fire de păr de pisică de pe piept şi le trimite în zbor.

— Deci l-ai întâlnit? o întreb. L-ai întâlnit personal pe J.D.?

— Da, l-am întâlnit. Chiar în fața camerei lui de hotel. Lecția învățată: fereşte-te de a-ți întâlni idolii. Nu se ridică întotdeauna la înălțimea aşteptărilor.

— Cărțile lui erau cu mesaje puternice, spune Stark, şi totuşi omul era cam slab, nu-i aşa?

— Era, spune Beulah. Leziuni hepatice şi renale ca urmare a anilor în care a făcut abuz de alcool.

— Deci ştiaţi asta, observă Stark.

— Desigur. După cum am spus, J.D. a fost munca vieţii mele.

Chiar atunci, Lily şi Angela apar la intrarea în ceainărie. Duc un cărucior cu ceai spre masă. Angela îşi strânge mâinile pe şorţ, cu privirea rotindu-se prin cameră. Lily stă cu umerii drepţi, cu capul mai sus decât am văzut-o vreodată până acum. În sfârşit, nu mai pare deloc stresată.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere, spune Lily, cu vocea răsunătoare, ca un sunet de goarnă.

Ne întoarcem cu toţii spre ea.

— Angela şi cu mine am fost instruite să aducem acest cărucior cu ceai, explică ea. Pentru fanul numărul unu al domnului Grimthorpe.

Face o pauză şi execută cea mai desăvârşită reverenţă pe care am văzut-o vreodată.

— Foarte frumos din partea voastră, spune Beulah.

— Nu purtaţi insigna, observă Angela, arătând spre locul de pe puloverul lui Beulah, unde se găsea insigna ei de fan numărul unu.

— Am pierdut-o, explică Beulah.

— Ciudat, spune Angela. Mi s-a părut că v-am văzut scoţând-o zilele trecute la Social. Aţi aruncat-o pe masă şi aţi lăsat-o acolo.

— Trebuie să fi fost altcineva, insistă Beulah. Nimeni nu face deosebirea între noi, membrele grupului. E destul de jignitor.

Lily ridică ceainicul din cărucior şi toarnă ceai aburind într-o ceaşcă Regency Grand. Îl pune în faţa lui Beulah.

— Cum beţi ceaiul, doamnă Barnes? o întreabă.

— Cu patru cubuleţe de zahăr, răspunde Beulah. Îmi place mai dulce.

— A, da, spune Lily. Beți ceaiul la fel ca domnul Grimthorpe.

— Nu, răspunde Beulah. J.D. îl bea cu miere, nu cu zahăr. Întotdeauna, dragă. Cu multă miere.

Şi iată-l – un alt detaliu grăitor, pe care Lily a îndemnat-o să-l dezvăluie. Un zâmbet de Mona Lisa se înfiripă pe buzele lui Lily, în timp ce pune patru cubulețe de zahăr în ceaşca lui Beulah. Amestecă ceaiul cu o linguriță de argint de la Regency Grand, care scoate un clinchet plăcut în ceaşca de porțelan.

— Mulțumesc, spune Beulah, când Lily îi dă ceaşca.

Chiar atunci, trei polițişti sub acoperire apar în prag. Unul dintre ei ține în mână o cutie simplă de carton.

Beulah ia o sorbitură de ceai, dar se opreşte la jumătate.

— Ei ce caută aici? întreabă.

— Măsuri suplimentare de securitate, explică detectiva Stark. Trebuie să fim foarte atenți cu delincvenții care umblă liberi prin hotel. Vă rog să mă scuzați un moment, spune ea, în timp ce se apropie de polițişti.

Schimbă câteva cuvinte cu ei, şi aceştia îi pasează cutia. Stark se întoarce la masă cu ea şi o pune jos în fața lui Beulah. Îndepărtează capacul de carton. Înăuntru se află o linguriță obişnuită, din oțel inoxidabil, şi, lângă ea, un vas de miere Regency Grand din argint, pe căptuşeala de satin roşu.

— Poți să explici asta, Beulah? întreabă Stark, în timp ce priveşte de la obiectele din cutie la fața palidă a lui Beulah.

— Ați fost în camera mea? De ce mi-ați umblat prin lucruri?

— De ce țineai aceste obiecte în cameră? întreabă Stark.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Uneori un trabuc este doar un trabuc.

— Dar această linguriță nu este doar o linguriță, Beulah. Este arma crimei. La fel şi vasul de argint cu miere, spune

Stark. Ai adăugat un ingredient-cheie înainte de marele anunț al domnului Grimthorpe, nu-i aşa? Ai amestecat mierea cu antigel şi, pentru că ştiai de preferința pentru dulce a lui Grimthorpe, ți-ai dat seama că nu va detecta gustul diferit al ceaiului. De asemenea, ştiai că îl va ucide rapid, în condițiile în care ficatul şi rinichii îi erau afectați în urma consumului de alcool.

— E absurd. De ce mi-aş otrăvi idolul? protestează Beulah.

— Pentru că te-a respins, explic eu. Ceea ce însemna că munca vieții tale a fost zadarnică.

— Acuzați persoana greşită. Ar trebui să vorbiți cu ea. Ea este cea care i-a servit ceaiul! spune Beulah şi arată cu un deget înțepenit către Lily.

— O, nu, spune Lily. Nu-i camerista de vină. De data asta, nu.

— Incredibil, spune Angela. Cum poți trăi cu tine însăți, Beulah?

— Ai luat ideea chiar dintr-una din cărțile lui – uciderea unui ticălos înăcrit cu o porție de dulceață. Nu-i aşa, Beulah? o întreb.

Furia lui Beulah creşte, iar ea se întoarce pe neaşteptate împotriva mea.

— Tu! Te prefaci că eşti anchetatoare, dar nu cred. Eşti doar o cameristă. Tu l-ai ucis. Tu şi muta asta sunteți în cârdăşie! Locul ăsta e plin de oameni care nu se dau în lături de la nimic pentru câştigul lor personal, inclusiv să vândă gunoiul unui oaspete mort doar pentru a câştiga bani!

Detectiva Stark se ridică în picioare.

— Ajunge, Beulah Barnes. Jocul s-a terminat. Eşti arestată, spune ea, în timp ce polițiştii sub acoperire se grăbesc să o încătuşeze pe Beulah. Ai dreptul să taci. Orice spui poate şi va fi folosit împotriva ta în instanță. Şi, la

naiba, tăcerea este cu adevărat cea mai bună opțiune a ta acum, pentru că sigur ai spus prea multe.

— Am spus prea multe? N-am spus destule! strigă Beulah, în timp ce se luptă cu bărbații care o țin de încheieturile prinse în cătuşe şi o escortează până la ieşire. Şi totuşi, este cuvântul tău împotriva cuvântului meu!

— ”Cuvântul” tău a fost înregistrat, Beulah, spune Angela, în timp ce Lily ridică un şervet de pe căruciorul de ceai, dezvelind telefonul mobil al Angelei, dispozitivul care a înregistrat întreaga discuție.

— Să nu mai intrați în camera mea! țipă Beulah. Este o încălcare a vieții private! O să dau în judecată Regency Grand!

— Nu mai vorbi, spune Stark. Îți sapi tot mai adânc groapa.

Când Beulah dispare pe coridor, îmi vine în minte că adevărata ei natură tocmai a fost dezvăluită – pentru că asta este exact ceea ce fac şobolanii, şi anume sapă tot mai adânc.

27

Continuăm să auzim protestele lui Beulah în timp ce oamenii lui Stark o târăsc spre lobby.

În sfârşit, în încăpere se lasă liniştea.

Ne întoarcem cu toții către Lily, cu zâmbetul ei de Mona Lisa încă întipărit pe chip.

— A fost ideea ta să aduci căruciorul cu ceai? întreabă detectiva Stark.

Lily confirmă din cap.

— Ai făcut-o să admită că ştie cum îşi bea Grimthorpe ceaiul, spun eu.

Lily aprobă din nou din cap.

— Incredibil, spune Stark. Şi, Angela, bine lucrat cu înregistrarea!

— Mulțumesc, răspunde Angela. Podcasturile cu crime reale m-au învățat tot ce ştiu.

— V-ar deranja să stați de pază un minut la intrare, cât timp am o discuție privată cu Molly? Am o senzație stranie că MIEI-i ar putea să se reînființeze aici în curând şi nu am chef să răspund la întrebările lor.

— Desigur, spune Angela, în timp ce Lily încuviințează din cap.

Se îndreaptă amândouă spre uşă.

Detectiva Stark şi cu mine rămânem acolo unde ne aflăm. Ne uităm amândouă la trofeele din cutia de pe masă.

— Molly, există un lucru pe care încă nu-l înțeleg, spune Stark. De unde ai ştiut că acea linguriță este cheia întregului caz?

— Sunetul, spun eu. La conac, când Jenkins a adus ceaiul, mi-am amintit de copilăria mea şi de prima dată când am auzit clinchetul unei linguriţe de argint într-o ceaşcă de porțelan fin. Îmi place la nebunie sunetul acela. Apoi mi-am amintit de ziua când domnul Grimthorpe era pe cale să-şi țină discursul, pe podium. A luat ceaşca de la Lily, a adăugat miere cu linguriţa din vas şi a amestecat.

— Aşa, şi?

— Recunosc sunetul unei linguriţe Regency Grand într-o cană de ceai Regency Grand, explic. Acel clinchet subțire – e o adevărată muzică pentru urechile mele. Dar sunetul din ziua aceea a fost diferit – un zdrăngănit sec.

— Pentru că linguriţa folosită de Beulah nu era o linguriță de argint Regency Grand?

— Exact, spun eu. Era una obişnuită, din inox, de la Social, aceeaşi pe care am văzut-o ieşind din borcanul ei cu unt de arahide cu câteva zile în urmă.

Detectiva Stark clatină din cap.

— Chiar ai ochi pentru cele mai ciudate detalii. Dar şi ureche.

— În general, observ lucruri nepotrivite în momente nepotrivite, explic eu. Ăsta a fost ghinionul meu dintotdeauna.

— Şi crezi că asta te face diferită de oricine altcineva? întreabă Stark. Molly, m-am înşelat în privința ta. Te-am citit greşit de la început.

— Nu judeca o carte după copertă. Aşa zicea bunica mea.

— Un mic defect profesional, spune Stark. S-ar putea să te surprindă, dar dacă ți-ai dorit vreodată o schimbare în carieră, forțelor de ordine le-ar putea prinde bine să aibă pe cineva cu abilitățile tale. Forțele mele, vreau să spun.

— Dar eu sunt cameristă. Munca mea este să fac o curățenie impecabilă în camerele de oaspeți. Să curăț toate mizeria pe care o lasă oamenii în urmă.

— Este atât de diferit de ceea ce fac eu? Încerc să las lumea mai curată decât am găsit-o, spune Stark.

Văd asemănările. Chiar le văd. Şi totuşi, nu m-am imaginat niciodată să fiu altceva decât ceea ce sunt acum.

— Este imposibil, doamnă detectiv, spun eu. Să-mi schimb profesia ar însemna să mă recalific, să mă întorc la şcoală.

— Ei bine, da. Şi ce dacă?

— N-am fost niciodată bună la şcoală. De fapt, am fost un eşec lamentabil, inferioară colegilor mei în toate privințele, incapabilă să îndeplinesc baremul.

— Poate că baremul a fost stabilit greşit. Poate că şcoala a procedat greşit. Poate că profesorii au făcut aceeaşi greşeală pe care am făcut-o şi eu – s-au concentrat pe punctele tale slabe în loc de cele forte.

— Ştiți că vorbiți exact ca bunica mea?

O amintire revine cu o forță atât de uluitoare, încât camera prinde a se învârti cu mine. Mă apuc cu mâinile de

burtă. Este momentul de după moartea bunicii. Buni este în apartamentul nostru, moartă în patul ei, iar eu sunt lângă ea, ținînd în brațe perna ei, cu versuri brodate pe ea, şi o strâng la piept, în timp ce un val de durere mă cuprinde, amenințând să mă înece şi să mă scufunde pentru totdeauna.

Mă gândesc acum la perna aceea, stând pe scaunul de lângă intrarea în apartamentul pe care îl împart cu iubitul meu Juan Manuel. Văd perna aceea în fiecare zi. Bunica a brodat pe ea fiecare cuvânt înțelept. De ce a ales acele cuvinte? De ce rugăciunea aceea?

Îmi vine abia acum prin minte permanența mesajului ei, menit să rezoneze cu mine pentru totdeauna – *in perpetuum:*

„Doamne, Dumnezeule, dăruieşte-mi seninătatea să accept lucrurile pe care nu le pot schimba, curajul să schimb lucrurile pe care le pot schimba şi înțelepciunea de a face diferența între ele".

Ce trebuie să accept?

Sunt cine sunt. Molly. Molly, cu toate slăbiciunile şi defectele mele. Dar şi cu toate atuurile mele.

Poate că este timpul să mă accept aşa cum sunt, căci nu pot face nimic pentru a mă schimba.

Sunt o cameristă sau sunt doar angajată pe postul ăsta? Vreau să schimb situația asta? Oare *pot* să o schimb? Mai mult, am înțelepciunea de a face diferența între cele două?

— Ar trebui să mergem, spune detectivă Stark. Ar trebui să ieşim în față şi să ne asigurăm că Beulah ajunge în maşina mea. Am impresia că lobbyul e pe cale să devină foarte aglomerat.

— Aveți dreptate, zic eu. Probabil că s-au adunat deja bănătorii de seamă.

Detectiva pune capacul înapoi pe cutie. Scoate un sunet satisfăcător când se închide.

— Haide, spune Stark, în timp ce se îndreaptă spre uşă. Împreună, părăsim ceainăria, făcând semn din cap către Angela şi Lily, care stau de pază lângă uşă. Ne croim drum pe coridoare până ajungem în gloriosul lobby al hotelului Regency Grand. O, cât de mult îmi place acest lobby! Cât de dor mi-ar fi de el dacă nu l-aş mai vedea în fiecare zi – scara măreaţă care şerpuieşte spre balconul opulent, podelele din marmură italiană, soluţia de lustruit cu aromă de lămâie, care pluteşte în aer, recepţionerii îmbrăcaţi în alb şi negru, ca nişte pinguini îngrijiţi. Ei îi întâmpină pe oaspeţii noi, în timp ce eu mă uit de departe. Pe canapelele în culorile pietrelor preţioase, oaspeţii stau strânşi în grupuri, bârfind şi urmărind oamenii, schimbând confidenţe şi secrete care se imprimă în decor.

Privesc oaspeţii şi le observ expresiile. Unele feţe sunt atât de clare pentru mine, transparente şi deschise, dar cele mai multe sunt la fel de ferecate ca uşile camerelor lor de la etaj. Aşa cum spunea mereu Buni: oamenii sunt un mister care nu are rezolvare.

— Hei, tu! Simt o bătaie pe braţ. Lucrezi aici, nu? Ştii ceva despre ce se întâmplă afară, pe scări?

— Eu? întreb, întorcându-mă către reporterul din faţa mea. De ce aş şti ceva? Sunt doar o cameristă.

— A, corect. Scuză-mă, răspunde el şi pleacă în căutarea cuiva mai important.

— Să mergem, Molly, spune detectiva Stark şi mă conduce spre uşa rotativă strălucitoare.

Ieşim şi ne trezim afară, pe platforma cu covor roşu.

Intrarea este plină. Doamnele din grupul MIEI sunt blocate pe o parte a scării, şuşotind şi povestind despre felul în care au bănuit întotdeauna că Beulah e dusă cu capul. Beulah este la jumătatea scărilor, luptându-se cu poliţiştii care o strâng ferm de încheieturile încătuşate. Detectiva Stark coboară scările pentru a-i ajuta.

— Asta e o nebunie! Nu vedeți că am făcut o favoare lumii? strigă Beulah. Am scăpat lumea de un monstru! Ar trebui să-mi mulțumiți, nu să mă arestați!

Iată – tocmai şi-a recunoscut fapta în fața mulțimii.

O zăresc pe Birdy, cu părul ei fucsia, care se împinge şi încearcă să se apropie de Beulah.

— Cum ai putut? strigă ea. Cum ai putut otrăvi un geniu literar?

— Nu era niciun geniu. A fost un farsor! țipă Beulah înapoi. Şi un agresor!

— Tu eşti o farsoare, Beulah Barnes! Şi o ucigaşă! Gladys cea cu părul creț urlă în timp ce îşi ține steagul roşu ca pe o sabie. Eşti exclusă pentru totdeauna din grupul nostru!

Reporterii şi alți gură-cască sosesc acum în forță, blocând scările, filmând cu telefoanele şi strigându-i întrebări lui Beulah.

— E adevărat că tu l-ai ucis? De ce ai făcut-o?

— Lucrezi aici? Eşti fanul lui numărul unu?

— Te-a ajutat cineva sau ai făcut-o singură?

Domnul Preston împinge mulțimea înapoi, până când se găseşte chiar în fața lui Beulah.

— Țineți-o bine, băieți, ordonă detectiva Stark, în timp ce Beulah scrâşneşte şi se luptă cu polițiştii.

— Uşor acum, doamnă Barnes, spune domnul Preston. N-are rost să vă zbateți. Aşa se comportă un biograf de talia dumneavoastră?

Deodată, Beulah rămâne înțepenită. Este ca şi cum domnul Preston ar fi acționat un întrerupător. Se uită la el de parcă ar fi singura persoană din lume care contează.

— Îmi permiteți să vă ofer brațul, doamnă? întreabă domnul Preston.

— Înapoi toată lumea! Lăsați portarul să se apropie, strigă detectiva Stark.

Poliţiştii nu-i dau drumul lui Beulah, dar îi permit domnului Preston s-o apuce de cot. Mulţimea de pe scări veghează în tăcere.

— Nu înţeleg, îi spune Beulah domnului Preston. *Eu* am descoperit adevărul. Lumea este un loc mai bun fără Grimthorpe.

— În acest ultim punct suntem de acord, răspunde domnul Preston.

— Nu-i lăsa să-mi arunce cercetările, îl roagă Beulah. Vă rog, biografia mea trebuie să vadă lumina zilei. Şi te vei asigura că cineva are grijă de pisicile mele de acasă? Ele nu merită să sufere.

— Voi face tot ce pot, răspunde domnul Preston.

În timp ce se sprijină de el, Beulah coboară uşor pe scări, de parcă ar fi o prinţesă condusă către o trăsură regală, mai degrabă decât o femeie singură şi tulburată, care a ucis o celebritate. Domnul Preston o ghidează până la capătul scărilor, unde domnul Snow stă lângă maşina de poliţie.

Stark deschide portiera.

— Uşor, doamnă, spune domnul Preston, în timp ce îi eliberează cotul lui Beulah.

El îi protejează capul, în timp ce poliţiştii lui Stark o pun pe bancheta din spate, închizând portiera în urma ei.

— Du-o la secţie, ordonă Stark. Vin şi eu imediat.

Unul dintre poliţişti ia cheile din mâna detectivei, apoi urcă în maşină.

Mulţimea se avântă, iar domnul Preston şi valeţii o reţin, în timp ce maşina pleacă. Ultimul lucru pe care îl văd este faţa confuză a lui Beulah, în timp ce se uită pe geamul aburit, întrebându-se cum naiba s-a ajuns aici.

Odată ce maşina a dispărut, detectiva Stark urcă scările, tăindu-şi o potecă până ajunge în spatele pupitrului de la intrare al portarului.

— Doamnelor şi domnilor! strigă ea, cu voce fermă şi autoritară. Dacă aveţi întrebări – indiferent că sunt arzătoare, nepotrivite sau, pur şi simplu, stupide –, fiţi atât de amabili şi adresaţi-mi-le mie. Angajaţii acestui hotel au fost şi aşa destul de hărţuiţi în ultimele zile. Să se consemneze că ei nu sunt şi nici nu au fost niciodată vinovaţi pentru nimic din toate acestea.

Mulţimea o înconjoară, dar detectiva Stark nu-i acordă atenţie. Ea se uită la mine.

Fac o reverenţă, cu un picior în spate şi plecând capul, exact aşa cum m-a învăţat bunica mea cu mulţi ani în urmă. Când ridic din nou privirea, detectiva Stark a dispărut în spatele unei mulţimi neobosite de oaspeţi, reporteri şi angajaţi ai hotelului.

Mă simt deodată ameţită. Mi se taie răsuflarea. Mă ţin de balustrada de alamă, temându-mă să nu leşin chiar aici, pe treptele hotelului.

Simt o mână pe braţ.

— Eşti bine?

E domnul Preston. Întotdeauna a ştiut să mă găsească în momentele în care am avut cea mai mare nevoie. Şi a ştiut să-mi ofere sprijin. Ce m-aş face fără el?

— Sunt bine, zic. Mă uit în stradă, observând urmele negre de cauciucuri lăsate de maşina de poliţie. Ar trebui să le curăţ.

— Ce să cureţi?

— Urmele de anvelope de pe drum.

— Doamne, Molly! Avem mizerii mai mari de curăţat, spune el. Chiar ea a făcut-o, femeia aceea, Beulah? Am vorbit cu ea de multe ori. Spunea mereu că este biografa lui Grimthorpe şi fanul lui numărul unu.

— Mă tem că este şi ucigaşa lui, domnule Preston.

Mă aştept să spună ceva respectuos despre morţi, dar nu o face. Rămâne tăcut.

— Îți amintești când ți-am spus despre o cameră în care am făcut curățenie împreună cu Lily, o cameră care era atât de plină de gunoi, încât părea un cuib de șobolani? îl întreb.

— Desigur, răspunde domnul Preston. Chiar săptămâna trecută ne-ai delectat pe mine și pe Juan cu descrierea aceea unică.

— Ei bine, era vorba despre camera ei, a lui Beulah – plină de resturi, de grămezi de sticluțe de șampon... și un vas de argint cu miere otrăvită.

Domnul Preston clatină din cap.

— Singurătatea și golul, colecta ca să umple golul. O suferință teribilă, cu un leac simplu.

— Și anume? întreb.

— Bunătatea. O ureche răbdătoare. Un braț iubitor. Dacă ar fi avut vreunul dintre aceste lucruri, poate că nu s-ar fi ajuns la așa ceva.

Mă frapează câtă dreptate are.

— Molly? Ești sigură că te simți bine?

— Da, spun eu. Este, de fapt, o ușurare să obții o finalitate. Poate că lucrurile vor reveni la normal pe-aici.

— Să sperăm. Totul e bine când se termină cu bine, spune domnul Preston. Molly, mă întrebam: crezi că poți să-mi acorzi în curând un moment ca să discutăm? Chiar trebuie să vorbesc cu tine.

Încuviințez din cap. Dar pe urmă îmi vine alt gând. Un gând teribil. Nu pot să cred că nu mi-a trecut prin minte până acum.

Îi strâng mâinile domnului Preston

— Nu ești bolnav, nu? Te rog, spune-mi că n-ai să mori.

Domnul Preston chicotește.

— Fata mea dragă, încă din copilărie ai avut cea mai debordantă imaginație. Și o tendință de a trage concluzii pripite. Nu sunt bolnav, Molly. Sunt într-o stare perfectă de sănătate, cel puțin pentru un bătrân ramolit.

Răsuflu uşurată.

— În cazul ăsta, spun eu, am nevoie de timp să mă odihnesc şi să mă recuperez. A trecut o zi, o săptămână, de fapt. Poate aştepta până se întoarce Juan Manuel?

Domnul Preston mă mângâie pe braţ.

— Sigur că da. La urma urmei, a fost o aşteptare atât de lungă. Nu cred că încă un pic de timp va face o mare diferenţă.

28

O SĂPTĂMÂNĂ MAI TÂRZIU

În calitate de cameristă într-un hotel, mă confrunt deseori cu senzaţia de déjà vu. Uneori, când fac curăţenie în camera 401, aş putea jura pe dicţionarul Oxford că sunt în camera 201. În visele mele, noaptea, coridoarele se contopesc unele cu altele, cearşafurile murdare se amestecă cu cele curate, dar în cele din urmă o scot la capăt cu toate. Fac paturile într-un timp record, strâng bine colţurile cearşafurilor, pun pe fiecare pernă ciocolata de bun-venit şi las totul într-o stare de curăţenie impecabilă.

Am un moment de déjà vu chiar acum. Stau în ceainăria hotelului Regency, cercetând-o cu luare-aminte pentru ultima oară înainte de marele eveniment de astăzi, la fel cum am făcut-o şi în urmă cu ceva mai mult de o săptămână, în ziua marelui anunţ al domnului Grimthorpe, un anunţ pe care nu a mai apucat să-l facă.

Am aşternut feţele de masă albe, curate, am pliat fiecare şervet în forma unui boboc de trandafir şi am aranjat tacâmurile de argint Regency Grand, atent lustruite, în

dreptul fiecărui loc. Acum admir rezultatul – într-adevăr o privelişte splendidă. Să sperăm că astăzi nimeni nu va cădea mort pe podeaua ceainăriei, bulversând astfel ordinea perfectă a lucrurilor şi pătând reputaţia excelentă a hotelului nostru boutique, de cinci stele.

Astăzi avem o şansă la renaştere – a hotelului Regency Grand, vreau să spun, nu a domnului Grimthorpe. Domnul Grimthorpe nu va renaşte niciodată.

Am muncit neobosit pentru a ajunge în acest moment, dar nu sunt singură. Am avut parte de mult ajutor. Azi-dimineaţă, când am intrat în hotel, m-am oprit pe scări să-l salut pe domnul Preston.

— A sosit ziua cea mare, mi-a spus.

— Da. Anunţul va fi făcut la zece fix.

Domnul Preston şi-a dres glasul.

— Ei, nu la asta mă refeream. Am vrut să spun că este ziua conversaţiei noastre.

În mijlocul tuturor pregătirilor pentru conferinţa de presă, am şi uitat că îl invitasem pe domnul Preston la mine acasă, la un ceai. I-am sugerat să avem discuţia noastră mult aşteptată, apoi să fim amândoi acolo în această după-amiază pentru a-l întâmpina pe Juan la întoarcerea din călătorie. Domnul Preston a fost de acord cu acest plan.

Domnul Preston crede că este o mare surpriză, dar eu ştiu deja ce îmi va spune – că se pregăteşte să se pensioneze şi, ca atare, să se retragă din slujba de portar la Regency Grand. El crede că ştirea asta o să-mi tulbure echilibrul fragil, dar n-o să fie aşa. Sunt mai puternică decât crede lumea. Soiul bun nu piere uşor.

O să-mi fie teribil de dor de el, desigur, dar o să mă descurc. Şi vom avea în continuare cinele noastre de duminică.

— Mult noroc acolo astăzi, mi-a spus domnul Preston mai devreme azi-dimineaţă. Sunt aici dacă ai nevoie de ceva.

— Întotdeauna eşti, i-am răspuns. Şi pentru asta îți sunt recunoscătoare.

Şi-a dus mâna la pălărie. Apoi am urcat scările şi am intrat în hotel. Afişul enorm, cu ramă aurită, din hol, anunța marele eveniment al zilei.

Astăzi
Conferință de presă VIP
TEMA: J.D. GRIMTHORPE,
autorul de romane polițiste ucis
Ora 10
Ceainăria Hotelului Regency

Am trecut în grabă pe lângă afiş şi m-am repezit jos, spre vestiarele destinate personalului de la menaj, unde Lily sosise prea devreme pentru tura ei. Ne-am îmbrăcat uniformele. Mi-am aşezat cu pricepere ecusonul de cameristă deasupra inimii, apoi am luat-o prin surprindere spunându-i:

— Aşteaptă un moment. Dă-mi ecusonul tău.

Lily s-a uitat la mine confuză, în timp ce îşi punea ecusonul de „cameristă în formare” în palma mea. I l-am schimbat cu cel pe care îl țineam ascuns în mâna cealaltă – un ecuson nou-nouț, negru cu litere aurii, strălucitoare, pe care stătea scris:

Lily
Cameristă

A icnit când mi l-a luat din palmă.

— Serios? m-a întrebat, ținând în mână dovada promovării sale.

— L-ai câştigat. Prinde-ți-l, i-am răspuns.

Întoarsă spre oglindă, şi l-a fixat chiar deasupra inimii.

— Lily, am spus, crezi că poţi servi ceaiul invitatului nostru VIP, aşa cum ai făcut săptămâna trecută?

Ea a clătinat din cap şi a făcut ochii mari, şocată.

— Nu spun asta la propriu. Te asigur că azi, servirea ceaiului nu se va solda cu o moarte prematură. Te descurci, Lily? Spune-mi dacă nu poţi.

— Pot s-o fac, a spus ea, cu vocea ei nouă, plină de curaj. O cameristă bună are o atitudine încrezătoare, a adăugat ea. Tu m-ai învăţat asta.

— Trebuie să mă duc la treabă, am spus. Te rog să pregăteşti căruciorul VIP pentru ceai. Vino cu el în ceainărie la ora 10.

Lily a făcut o reverenţă şi a plecat.

Am auzit un tropăit familiar pe hol. Nu putea fi decât o singură persoană.

— Bună dimineaţa, Cheryl, am spus, când a intrat în vestiar.

Miracolele sunt posibile, iar dovada era pe ceasul de perete. Cheryl a venit mai devreme!

— Cărui fapt datorez plăcerea punctualităţii tale? am întrebat-o.

— Nu ştiu, a răspuns ea, ridicând din umeri. Nu scrie ceva despre înţelepciunea celor care se trezesc devreme în manualul ăla enervant al tău?

Am strâns din dinţi şi am tăcut. La urma urmei, punctualitatea ei a fost un semn de îmbunătăţire şi exact la asta speram.

După o dezbatere destul de aprinsă pe care am avut-o cu domnul Snow în urmă cu o săptămână, s-a decis că, în ciuda furtului flagrant şi a răutăţii lui Cheryl, nu o vom concedia. Am vrut să-i dau o ultimă şansă de a se revanşa ca angajată.

I-am spus în mod expres că nu va mai fi tolerat niciun fel de comportament animalic.

— Cu alte cuvinte, să nu care cumva să te mai porți ca un şobolan hoț sau ca un urs gunoier, i-am explicat.

Am plasat-o într-un PIP, explicându-i că aveam „mari speranțe" de la ea în viitor. Desigur, ea nu a înțeles referințele mele pline de spirit la romanul lui Charles Dickens, aşa că i-am explicat că PIP era prescurtarea pentru „Plan de Îmbunătățire Profesională", ceea ce înseamnă că angajarea lui Cheryl este supusă respectării stricte a fiecărui capitol, articol şi paragraf din *Ghidul şi manualul cameristei.* Înseamnă, de asemenea, că se va reeduca în profesia de cameristă, lucrând sub observația mea, ca să-i pot urmări fiecare mişcare – şi am urmărit-o zi de zi.

Cred că Cheryl este recunoscătoare pentru clemența mea, nu că şi-ar fi exprimat-o în cuvinte. Dar o arată în alte moduri. Acum câteva zile, a strănutat şi a fost cât pe ce să-şi şteargă nasul cu mâneca, dar am oprit-o.

— A, a, a! am spus. O batistă pentru o zi tristă.

I-am dat un şervețel chiar din propriul ei cărucior.

Ieri, am prins-o pe punctul de a folosi cârpa de toaletă în chiuveta din baia unui oaspete.

— A, a, a! am intervenit. Care e regula?

— "Nu uita: la curățat – toaleta, separat!", a răspuns, cu numai o vagă urmă de sarcasm.

Deci iată, facem progrese.

— Pământul către Molly. Eşti cu noi?

Mă scutur din visare şi le văd pe Angela şi pe detectiva Stark în fața cordonului vişiniu de la intrarea în ceainărie. Angela ține cordonul sus, amândouă se apleacă, trec pe sub el şi vin spre mine.

— Doamnă detectiv Stark, spun eu. Nu ştiam că veniți azi.

— Nici eu, spune Stark. Dar MIEI-i s-au prezentat ieri la secție şi mi-au lăsat acest ecuson.

Mă uit la ecusonul pentru evenimentul VIP, atârnat de gâtul ei.

— Nu m-am putut abține, spune ea. Curioşii mor repede şi aşa mai departe.

— Sper că nimeni nu-şi va pierde viața în cadrul procedurilor de astăzi, răspund.

— Cum decurg pregătirile pentru proces? întreabă Angela.

— Beulah a pledat vinovată, spune detectivă. Deci nu va fi niciun proces. Doar o sentință. Şi n-o să credeți niciodată ce a mai recunoscut.

— Spuneți! exclamă Angela, frecându-şi mâinile, surescitată.

— Servitoarea pe care a găsit-o, cea care a lucrat pentru Grimthorpe cu multă vreme în urmă, spune Stark. Se pare că ştia totul despre scriitoarea-fantomă de la conac şi a spus că şi-a dat seama cu mult înainte de a fi concediată ce făcea cu adevărat secretara personală a lui Grimthorpe pentru el.

— Ați vorbit cu servitoarea? întreb.

— Nu. Ea i-a spus lui Beulah totul, dar a cerut anonimatul, a spus că are motive întemeiate pentru a rămâne în umbră. Şi când Beulah şi-a dat seama că şi-a dedicat viața unui impostor, a conceput un plan.

— Să-l omoare pe domnul Grimthorpe, zic.

— Nu chiar, răspunde Stark. A decis să-i ofere prezumpția de nevinovăție. A rescris biografia, transformând-o într-o relatare palpitantă. Aşa că acum avea două versiuni – portretul original, măgulitor, şi a doua, care era complet incriminatoare.

— Dar de ce? întreb. De ce ar scrie biografia în două feluri?

— Pentru că a vrut să-l întrebe direct dacă a fost într-adevăr un impostor şi un agresor. Ce versiune ar fi ales să publice depindea în întregime de răspunsul lui.

— Dar când l-a întâlnit pe Grimthorpe, la uşa camerei lui de hotel, cu o zi înainte de marele anunţ, el a refuzat să-i răspundă la întrebările incomode, spun eu. Beulah a scris ceva despre asta în registrul ei.

— Aha, spune Stark. De asemenea, a respins-o ca biografă oficială, chiar şi sub ameninţarea că va publica o dezvăluire.

— Şi i-a trântit uşa în faţă, adaug eu.

— Aşa că după acea întâlnire, ea a decis să-l omoare, spune Angela, pe un ton de finalitate sumbră. Tripla lovitură a adus-o pe Beulah într-o stare de furie tăcută, ucigaşă.

— Şi după cum se dovedeşte, spune Stark, căruciorul cu ceai din această ceainărie nu a fost singurul otrăvit de Beulah. A otrăvit fiecare vas cu miere de pe fiecare cărucior de ceai lăsat la uşa camerei lui, începând cu o zi înainte de marele eveniment până în dimineaţa acestuia.

— Ceea ce explică de ce a murit atât de repede, spun eu. De peste douăzeci şi patru de ore tot bea la ceai otrăvit.

— Să fiu a naibii! exclamă Angela. Seamănă foarte bine cu intriga romanului său *Otravă şi pedeapsă*. Ce podcast grozav ar putea ieşi din asta!

— Poate ar trebui să-l faci, spune Stark.

Angela face ochii mari.

— Chiar credeţi că aş putea?

— Da, aşa cred, răspunde Stark.

Înainte ca Angela să se poată gândi mai bine la asta, domnul Snow intră în ceainărie. Este îmbrăcat cu o vestă verde-smarald şi poartă un papion cu motive colorate.

— Doamne! exclamă detectiva Stark. Cineva s-a pus la patru ace.

— Mă bucur să te văd, doamnă detectiv, spune el. Îşi scoate batista din buzunar şi îşi şterge broboanele de transpiraţie de pe frunte. E totul gata? Invitaţii sunt aliniaţi afară. Să-i las să treacă?

— Dă drumul la câini, domnule Snow, spune Angela.

— Şi la MIEI, adaug eu.

Se îndreaptă spre intrarea ceainăriei şi, câteva clipe mai târziu, mulțimi de invitați VIP se revarsă în încăperea perfect pregătită. Pot fi recunoscute multe dintre membrele grupului MIEI, cu chipurile şi părul lor cărunt deja familiare. Dar există doar două care ies în evidență în mod deosebit – Birdy, micuța trezorieră cu şuvițe roz, şi Gladys, lidera lor înaltă, cu părul creț, purtătoarea steagului.

Detectiva Stark se aşază în fața scenei, în timp ce MIEI-i roiesc în jurul ei, bombardând-o cu întrebări despre Beulah şi proces şi ciondănindu-se totodată între ele asupra dreptului de a sta lângă detectivul principal.

Între timp, reporterii se agită în fundul sălii, îşi strigă directive unul altuia şi îşi pregătesc camerele şi telefoanele, concentrându-şi atenția asupra pupitrului din centrul scenei, iluminat de un reflector.

Telefonul îmi bâzâie în buzunar. Îl scot. Este un text de la iubitul meu, Juan Manuel.

„Cinci minute până la îmbarcarea în . Abia aştept să FCTA!”

„FCTA?”, trimit mesaj înapoi.

„Fiu cu tine acasă”.

„Abia aştept şi eu!”, îi răspund.

Şi este adevărat. Mi-a fost atât de dor de el! Viața va fi mai bună din momentul în care va intra pe uşa apartamentului nostru. Am o singură îngrijorare: cum o să-i explic tot ce s-a întâmplat în timpul în care a fost plecat? O să mă ierte vreodată că am ținut totul secret? Dar nu mă pot gândi la asta. Nu încă.

„Pas cu pas. Este singura modalitate de a ajunge oriunde în viață”.

Mă uit la ecranul telefonului, să văd cât e ceasul. Cinci minute până la ora 10. Imediat, Lily soseşte împingând

căruciorul de ceai. Virează spre partea laterală a scenei şi înclină din cap spre mine când ajunge în poziție.

Oaspeții îşi sorb ceaiul şi îşi savurează sandvişurile miniaturale; un freamăt de nerăbdare umple camera.

Domnul Snow intră în sală, cu o ceaşcă de ceai şi o linguriță. Se îndreaptă direct pe scările scenei către pupitru şi porneşte microfonul.

— Bună dimineața tuturor, spune el, lovind cu lingurița de argint în ceaşca Regency Grand, pentru a atrage atenția mulțimii – un sunet atât de încântător. Îmi face o deosebită plăcere să vi-l prezint pe invitatul nostru special, care va face un anunț important cu privire la maestrul misterelor, scriitorul de renume internațional, recent trecut în neființă, domnul J.D. Grimthorpe. Vă rugăm să o întâmpinați pe această doamnă fermecătoare, cu o ținută şi distincție neobişnuite, fosta secretară personală a domnului Grimthorpe, minunata Serena Sharpe.

Uşa scenei, ascunsă de lambriurile din lemn, se deschide, în timp ce mulțimea tace. Pe podium urcă doamna Sharpe, îmbrăcată într-un taior albastru, elegant.

Se opreşte în spatele pupitrului, ținând în mâinile tremurătoare nişte cartonaşe cu notițe. Îşi drege glasul, apoi începe să vorbească.

— În urmă cu o săptămână, un om care a pretins că este creatorul unic al romanului *Servitoarea de la conac,* una dintre cele mai bine vândute cărți polițiste scrise vreodată, precum şi al altor numeroase bestsellere a urcat pe acest podium ca să facă un anunț. După cum ştiți cu toții, acest anunț nu a mai ajuns să fie făcut.

Întreaga încăpere este cufundată în tăcere. Toate privirile sunt ațintite asupra doamnei Sharpe.

— Astăzi, vă voi spune secretul pe care el n-a mai apucat să-l spună. Acesta este: J.D. Grimthorpe nu a fost autorul

cărților sale. Acestea au fost, de fapt, scrise de răposata mea mamă, fosta lui secretară personală.

Tăcerea este întreruptă de murmure şi şoapte, trecute de la om la om prin încăpere.

— De peste treizeci de ani, continuă doamna Sharpe, mama i-a scris toate romanele, ajutându-l să-şi modeleze ideile amestecate în linii narative clare şi convingătoare. Ea a fost plătită cu un salariu modest, ca secretară personală, când, de fapt, era scriitoarea lui din umbră.

Doamna Sharpe aşteaptă ca şoaptele să înceteze, înainte de a continua.

— L-am forțat pe domnul Grimthorpe să țină conferința de presă de săptămâna trecută, în timpul căreia trebuia să divulge lumii adevărul, în felul lui – adică semi-onest, eliptic şi narcisic. Nu mă îndoiesc că ar fi găsit o modalitate de a diminua subtil munca mamei mele, dar nu mi-a păsat pentru că, în schimbul tăcerii mele, aş fi primit o sumă forfetară şi sută la sută din redevențele sale de carte, de aici în continuare.

După cum se dovedeşte, dreptatea este cu adevărat posibilă, spune Serena, cel puțin uneori. Săptămâna trecută, editorul domnului Grimthorpe mi-a contactat avocații, ca să mă informeze că au început proceduri legale pentru a restabili atât recunoaşterea, cât şi redevențele autoarei de drept a cărților lui Grimthorpe, adică mama mea. Tot ce mi-am dorit a fost ca ei să-i fie recunoscute meritele aşa cum se cuvine. J.D. Grimthorpe a fost un impostor, nu un maestru al misterului. Adevărata magie din spatele muncii lui a fost mama mea, Abigail Sharpe. Acum, numele ei este cel care va intra în istoria literară – *in perpetuum.* Vă mulțumesc.

Doamna Serena Sharpe pune jos cartonaşele, coboară de pe scenă şi se îndreaptă spre uşa ceainăriei. Când cei

prezenți îşi dau seama că pleacă, sar în picioare, mitraliind-o cu întrebări.

— Domnişoară Sharpe! Unde vă duceți? Sunt lucruri pe care trebuie să le ştim!

— Spuneți-ne mai multe despre mama dumneavoastră! Cum era Abigail?

— De unde-şi lua ideile?

— Se inspira din viața reală?

— Doamnă Sharpe, veți scrie biografia ei autorizată?

— Va exista o continuare a romanului *Servitoarea de la conac?*

Doamna Sharpe iese din ceainărie, urmată de o suită de VIP-uri, MIEI şi jurnalişti. Tirul lor de întrebări răsună pe tot coridorul.

După un minut sau două, doar câțiva rătăciți rămân în ceainărie, printre care eu şi detectiva cea impunătoare.

Mă apropii de Stark, care stă singură la masa ei din fața scenei. Ia un biscuit de pe un platou.

— Ei, asta e, spune ea, apoi muşcă din el.

— Într-adevăr, spun.

— Uau! Sunt bune astea.

— Făcute chiar aici, în bucătăria de jos.

Detectiva Stark îndreaptă asupra mea privirea ei pătrunzătoare.

— Molly, am vorbit serios zilele trecute, chiar ai fi o detectivă grozavă. Mai ia o muşcătură din biscuit, mestecă atent, apoi înghite. Şi ca să ştii, există uniforme în profesia mea. Eu lucrez în haine civile, dar asta nu înseamnă că va trebui să faci şi tu la fel.

Îmi întinde platoul cu biscuiți şi iau unul.

— Există şi un ecuson, adaugă ea. Ai putea să-l fixezi chiar deasupra inimii, la fel ca pe ăsta.

Iau o muşcătură din biscuit şi încerc să mă imaginez într-o uniformă de poliție, cu un ecuson, deasupra inimii, pe care scrie DETECTIV GREY.

— Secția de poliție are curățătorie? întreb. Uniformele sunt igienizate zilnic şi împachetate în folie de plastic?

Stark mijeşte ochii, cu un aer vădit amuzat.

— De ce nu pot niciodată să anticipez ce-o să-ți iasă pe gură? întreabă ea. În ceea ce priveşte curățarea chimică, presupun că s-ar putea aranja, chiar şi cu folia de plastic pentru un angajat special. Trebuie să te avertizez, totuşi, programul unui polițist este lung. Infractorii nu-şi iau niciodată zile libere. Ei muncesc mai mult decât majoritatea lumii.

— Mai mult decât cameristele? întreb.

— Aici ai oarecare dreptate. Şi cu asta, se ridică brusc şi se îndreaptă spre uşa ceainăriei. În prag, se opreşte şi se mai întoarce o dată spre mine. O să te gândeşti serios la ce-am vorbit?

Aşteaptă în timp ce mai iau o muşcătură din biscuit, îl mestec de zece ori, apoi înghit.

— O să mă gândesc, îi răspund.

— Bine, spune ea. Ne mai vedem, Molly Gray.

Ce face în continuare mă ia cu totul prin surprindere. Îşi duce piciorul drept în spatele celui stâng şi face o reverență adâncă, lentă. Apoi înclină din cap şi iese din încăpere.

EPILOG

„Să nu-ți fie frică niciodată de un nou început. Un capitol trebuie să se termine pentru ca altul să înceapă”.

Stau în fața vitrinei lui Buni din apartamentul pe care l-am împărțit cu ea şi pe care, în curând, îl voi împărți din

nou cu iubitul meu, Juan Manuel, care se întoarce în scurt timp din călătorie.

Într-o mână țin o cârpă. În cealaltă mână țin un ou decorativ. Acest Fabergé nu a mai fost curățat de mai bine de un deceniu. Sunt sigură că am fost ultima care l-a curățat, atunci când am dat de necaz pentru că am şters patina veche ca să redau aurului şi pietrelor prețioase pătate un lustru impecabil.

Nu-mi pasă dacă lustrul meu face oul mai puțin valoros. Nici măcar nu ştiu dacă acest ou este o comoară rară, aşa cum a sugerat doamna Grimthorpe că ar fi cu mulți ani în urmă. Pentru mine, nu asta contează. Ceea ce văd este un lucru atât de strălucitor şi de încântător, încât îmi taie răsuflarea de fiecare dată când îl privesc, îl mai şterg odată cu grijă, apoi îl aşez sus, în vitrina lui Buni, chiar lângă fotografia mamei mele din tinerețe. Maggie, străina de la uşă. Maggie, care a spus că a lucrat odată cu Buni, ca servitoare. Să fi fost adevărat? A lucrat şi ea în acel conac lipsit de iubire, lustruind argintăria şi suferind abuzurile domnului Grimthorpe? Toți aceşti ani au trecut şi totuşi mama îmi rămâne o străină. Uneori mă întreb dacă va apărea din nou de nicăieri în viața mea, dacă îmi va bate la uşă într-o zi, aşa cum a făcut-o cu mulți ani în urmă. Dar asta nu s-a întâmplat încă. Şi poate că nu se va mai întâmpla niciodată.

De îndată ce gândurile acestea îmi trec prin minte, se aude o bătaie în uşă, care mă face să-mi țin respirația şi să sar de la locul meu. Mă uit pe vizor şi mă simt uşurată să-l văd pe domnul Preston, punctual, purtând haine normale în loc de şapca şi tunica de portar. Se foieşte de pe un picior pe altul.

Deschid uşa.

— Domnule Preston, intră, spun eu. Ceaiul nostru e gata. Avem timp suficient pentru o conversație înainte să sosească Juan Manuel.

— Minunat, spune el, după ce intră înăuntru.

Îmi înmânează o cutie.

— Brioşe de tărâțe cu stafide, spune el. Preferatele tale, adaugă şi îmi face cu ochiul.

— Ce frumos din partea dumitale! Am să le servesc la ceai, spun, în timp ce le duc la bucătărie.

Domnul Preston îşi scoate pantofii, şterge tălpile cu cârpa de curățat din dulap, apoi îi aşază cu grijă pe covoraşul dinăuntru.

— Cum a decurs restul zilei de azi, domnule Preston? întreb.

— Am supraviețuit, răspunde el. Când s-a terminat conferința de presă, eu şi valeții am fost luați cu asalt pe scări. Practic a trebuit să țin piept mulțimii, în timp ce biata doamnă Sharpe a reuşit să fugă cu un taxi.

— Ați cunoscut-o când era mică? îl întreb.

— Nu, răspunde el. Spre deosebire de bunica ta, Abigail Sharpe nu şi-a adus niciodată fiica la conac. Erai singurul copil de acolo – punctul nostru luminos, raza de speranță, în mijlocul acelui întuneric îngrozitor.

Ibricul fierbe. Pun apa într-un ceainic potrivit, pe tava de argint a lui Buni, luată la mâna a doua, şi o aduc în living, împreună cu două căni de porțelan.

Domnul Preston ia loc pe canapea, dar este vădit nelinişstit. Se tot agită şi se foieşte.

— Juan trebuie să ajungă în curând, spun eu. Deja a aterizat. Dar mai avem timp pentru un ceai.

— Minunat, spune domnul Preston.

Torn ceaiul în ceaşca mea preferată, cea cu margarete drăguțe albe-gălbui pe ea, şi i-o dau. Umplu pentru mine ceaşca lui Buni, cu căsuța de la țară.

— Atunci, mai bine trec la subiect, spune el, apoi ia o înghiţitură şi pune ceaşca jos, pe farfuria ei. Nu există o cale uşoară de a spune asta, Molly, deşi bănuiesc că ştii de ceva vreme ce vreau să spun.

— Recunosc că ştiu, domnule Preston. Şi e în regulă. Este perfect rezonabil să te pensionezi. Meriţi să te bucuri de timpul liber. Nimeni nu poate lucra pentru totdeauna.

Domnul Preston se uită la mine cu o privire pe care nu prea o pot citi. După un moment, spune:

— Molly, sunt bunicul tău.

La început, sunt sigură că am halucinaţii. Dar pe urmă îmi dau seama ce se întâmplă de fapt. Bietul domn Preston este mai bătrân decât cred şi pierde legătura cu realitatea. Doamne, mintea lui începe să se ramolească.

Dar domnul Preston repetă:

— Molly, m-ai auzit? Chiar sunt bunicul tău.

Pun ceaşca jos. Lumea începe să se învârtă în jur. Fabergé-urile, şi brioşele, şi tava de argint a lui Buni dansează în faţa ochilor mei.

— Molly! Te rog să nu leşini. Uite, spune el, ridicându-şi ceaşca de pe masă şi punându-mi-o în mâini. Ceaiul te vindecă de toate relele.

— Buni obişnuia să spună asta, şoptesc eu, cu răsuflarea sacadată.

— Ştiu, răspunde el.

Mă uit la el, în timp ce universul rotitor din jur încetineşte până la oprire.

— Domnule Preston, dumneata eşti sănătos la minte? îl întreb.

— Ce? Sigur că sunt, răspunde el.

Aştept să spună mai multe.

— Molly, cu ani în urmă, când eu şi bunica ta eram tineri şi îndrăgostiţi, părinţii ei erau disperaţi să ne ţină la distanţă. Pe vremuri, bunica ta avea bani. Părinţii ei erau

înstăriți. Ea era din pătura superioară, iar în ochii părinților ei, eu eram doar un băiat sărac şi umil. Dar, vezi tu, părinții ei nu au reuşit să ne țină despărțiți.

— Cum adică nu au reuşit? îl întreb.

Domnul Preston bea o înghițitură de ceai.

— Vreau să spun la propriu, nu la figurat.

Îşi drege glasul şi se foieşte pe scaun. Îmi ia un moment până-mi pică fisa.

— A, spun eu, înțeleg.

— Molly, când am aflat că bunica ta este însărcinată, nu m-am supărat. Deloc. I-am spus Florei că a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Îmi doream să fugim şi să trăim fericiți pentru totdeauna. Ne-am făcut un plan în sensul ăsta, dar n-am mai apucat.

— De ce?

— În ziua în care plănuiserăm să fugim împreună, m-am dus la ea acasă, un conac elegant cu trei etaje, dintr-un cartier departe de al meu. Am bătut la uşă, dar nu am avut voie să intru. Părinții ei nici măcar nu au avut curaj să-mi vorbească ei înşişi. Majordomul mi-a spus că a plecat de mult.

— A fugit?

— Nu. A fost expediată împotriva voinței ei. De către părinții ei. Au trimis-o la un cămin pentru mame necăsătorite, genul acela de stabiliment în care iau copilul de la mama lui imediat cum se naşte.

— Dar n-au luat copilul, zic eu şi mă întorc spre fotografia de pe vitrină. Bunica a păstrat-o. Ea a crescut-o pe mama.

— Da, pentru că a fugit din acel loc fără suflet. A scăpat. S-a întors în oraş. A apărut în pragul părinților ei cerşind îndurare, dar părinții s-au lepădat de ea. Era însărcinată în opt luni, Molly. A acceptat o slujbă ca menajeră, lucrând pentru o familie foarte bogată. Când i-a venit sorocul, şi-a

luat câteva zile libere pentru a-şi naşte copilul, apoi a continuat să lucreze cu copilul legat de şold.

— Dar de ce nu s-a întors la tine? De ce nu ai ajutat-o? întreb.

— N-a vrut să aibă de-a face cu mine. Părinții ei o umpluseră de ruşine, îi spuseseră că era o ratată, că nu era bună de nimic şi că nu înțelegea niciodată realitatea lucrurilor până când nu era prea târziu. Ani de zile, bunica ta a refuzat să mă vadă. A închiriat chiar acest apartament, Molly, şi a locuit aici până în ziua în care a murit. Ştiai asta?

— Nu, spun eu.

— Am încercat de multe ori să o ajut. Nu m-a lăsat. Nu m-a lăsat nici să-mi văd copilul. Până la urmă, am renunțat să mai încerc. Am cunoscut-o pe cea care avea să-mi devină soție, Mary, şi ne-am căsătorit şi am avut o fiică, Charlotte. Şi am fost foarte fericiți. Dar nu am uitat-o niciodată pe Flora. Şi nici pe mama ta nu am uitat-o niciodată, spune el.

— Maggie, spun eu.

— Deci bunica ta ți-a spus cum o chema.

— Nu, spun eu. Nu ea mi-a spus.

— După multe presiuni, în cele din urmă, Flora m-a primit înapoi în viața ei. I-am spus totul lui Mary, desigur. Iubita mea soție ştia toată povestea, că am avut un copil cu Flora în afara căsătoriei. Mary a mea a fost o femeie cumsecade. Ea şi bunica ta au legat o prietenie minunată de-a lungul anilor. Când bunica ta a întâmpinat dificultăți, de una singură, Mary a fost cea care a convins-o să accepte ajutorul nostru. Am făcut ce am putut, când am putut.

— Banii de chirie, zic eu. Dumneata ni i-ai dat.

— Da. Şi mai târziu, când mama ta s-a amestecat cu un... un...

— Pierde-vară? completez.

— Voiam să spun „dealer de droguri şi hoţ”, dar tu ai fost întotdeauna mai politicoasă decât mine. Mă priveşte cu ochii plini de lacrimi. Îmi pare rău că nu ți-am spus nimic din toate astea mai înainte. Am încercat, dar nu mi-am găsit cuvintele. Mi-am făcut griji că şocul te va năuci.

— Nu e cazul, spun eu. N-o să se întâmple asta.

— Nu. Întotdeauna ai fost mai puternică decât s-ar putea crede.

Îmi întorc privirea spre ceaşca de ceai a lui Buni.

— N-am avut niciodată o mamă. Şi niciun tată n-am avut. Mi-am pierdut bunica, zic. Ridic privirea la omul din fața mea. Domnule Preston, nu-mi vine să cred. N-am fost niciodată mai fericită decât în acest moment. E ca o magie. Mi-am recuperat o parte din familie.

Simt o mână caldă pe brațul meu şi îmi este greu să-l văd pe domnul Preston printre lacrimile care-mi şiroiesc.

— Nu ştiu cum să te mai numesc. „Domnule Preston” nu-mi mai pare deloc adecvat, spun eu.

— Dar „bunicule”? îmi sugerează el.

Mă întind după ceaşcă şi iau o înghițitură de ceai cald.

— Da, zic eu, aşezând ceaşca pe farfurie. Bunicule. Asta îmi place foarte mult.

Tocmai atunci, se aude un sunet la uşă, o cheie care se roteşte în broască. Uşa se deschide şi apare Juan Manuel, trăgând după el un troller imens. Mă ridic de pe scaun şi mă reped spre uşă.

— *Mi amor!* spune el, în timp ce mă ia în brațe. Ce dor mi-a fost de tine...

Mă simt atât de bine acum, că s-a întors! Mă țin strâns de el şi nu vreau să-i mai dau drumul. O fac doar când îmi dau seama că l-am lăsat singur pe canapea pe domnul Preston.

— Domnule Preston, spune Juan, în timp ce se apropie şi îl bate prieteneşte cu palma pe spate. Eşti bine?

— Sigur, răspunde bunicul meu. Sunt mai bine ca oricând.

— Bine, spune Juan, arătându-şi zâmbetul frumos şi strălucitor. În primul rând, permiteți-mi să vă spun că familia mea vă transmite salutări. Dacă uit să menționez asta, voi avea mari probleme. Mama vă trimite toată dragostea ei. Nepotul meu vă trimite foaia matricolă. Vrea să se laude cu cât de bine se descurcă la şcoală. Vrea şi un câine, dar sora mea este împotrivă. O va convinge, totuşi, sunt sigur de asta. Uitați, asta este o fotografie cu toți, conducându-mă la aeroport.

Juan afişează o fotografie pe telefon – familia lui imensă, toți adunați la terminalul Plecări, zâmbind şi ținând un banner pe care scrie HASTA PRONTO – „Pe curând”. Sunt atât de mulți, încât abia încap în cadru. În timp ce Juan vorbeşte, luând loc lângă domnul Preston, mă duc în bucătărie şi scot încă o ceaşcă şi o farfurie cu gustări, pe care le pun pe măsuța de cafea.

— Molly, uită-te la asta, spune Juan, în timp ce ne arată o altă fotografie. Vezi? Mama ți-a scris o felicitare în engleză.

Mama lui ține felicitarea şi arată spre ea cu mândrie. Juan măreşte imaginea: „Nurorii mele”, scrie, „Îmi lipseşti şi te iubesc. Vizitează-ne cât de curând”.

— Dar eu nu sunt nora ei, zic.

— Nu încă, răspunde Juan, dar înainte să apuc să-l întreb ce vrea să spună, începe din nou să ciripească precum o pasăre, spunându-mi cât de dor i-a fost de mine şi cât s-a bucurat să-şi vadă familia, dar cât de grozav e să fii acasă.

Brusc, tace.

— Ce nepoliticos sunt! spune el. Nici măcar nu v-am întrebat pe amândoi cum sunteți. Iertați-mă! Ştiți cum vorbesc aşa, fără oprire, când sunt entuziasmat.

— O, da, ştim, răspunde bunicul meu, chicotind.

— Deci? Ce mai faceți? întreabă Juan. Totul e bine?

Îi torn o ceaşcă de ceai, sperând că nu va trebui să răspund.

— Totul e bine când se termină cu bine, răspunde bunicul. Dar a fost...

Se opreşte, căutând cuvântul potrivit.

— O perioadă tumultuoasă, completez eu.

— Tumultuoasă? întreabă Juan.

— Însemnând: furtunoasă, volatilă, intensă. Să spunem doar că a trebuit să ne confruntăm cu nişte dăunători foarte neobişnuiți.

— Ce? În apartamentul nostru?

— Nu, spune bunicul, în hotel.

— Şi ați scăpat de ei? Ați pus capcane? întreabă Juan.

— Cu siguranță, spun eu, zâmbitoare.

— De fapt, intervine bunicul, Molly este cea care a prins şobolanul.

Juan se întoarce spre mine, zâmbind cu gura până la urechi.

— Asta e Molly a mea. Frica n-o opreşte niciodată. De fapt, nimic n-o opreşte.

— Ai mare dreptate, răspunde bunicul. Ştii, aşa a fost de când era mică.

— Serios? se miră Juan. Povesteşte-mi.

În timp ce vorbeşte, bunicul pregăteşte scena pentru dezvăluirile seismice, atât despre crima care a avut loc la hotel cât timp Juan a fost plecat, cât şi despre faptul că el nu este doar domnul Preston, portarul, ci în realitate suntem înrudiți. Sunt sânge din sângele lui.

Stau vizavi de ei, ascult, aştept şi sorb ceai din ceaşca preferată a lui Buni.

Buni a mea nu este aici cu noi. Ea nu stă pe canapea, între iubitul meu şi al ei, şi nici nu îşi fredonează melodia în bucătărie. Dar ştiu că e totuşi aici pentru că a fost mereu

aici. Ea este esențială în toate privințele. Cursul întregii mele vieți îi conferă prezență în fiecare zi.

Ştiu că ea ne priveşte. O şi aud, chiar şi acum, în mintea mea:

„Minunile nu încetează niciodată, Molly”.

„Ce nu te ucide te face mai puternic”.

„Lucrurile bune li se întâmplă celor care aşteaptă”.

OASPE
MISTE

virtual-project.eu

violin